

προλεταριακή

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

σημιαία

Δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkeml.gr Σάββατο 9 Ιούλη 2022 ■ χρόνος 41ος φ. 921 ■ 1.50€

**Οι αντιδραστικές κοκορομαχίες και η εκλογολογία
(δεν) συγκαλύπτουν την οδυνηρή πραγματικότητα**

Τα μέτωπα πάλης είναι εδώ και απαιτούν απάντηση!

ΑντιΝΑΤΟϊκή διαδήλωση στη Μαδρίτη

Σε αναταραχή διαρκείας βρίσκονται τα κόμματα και τα κέντρα του συστήματος στη χώρα. Μια αναταραχή που οι πηγές της και οι αιτίες της βρίσκονται έξω από τη χώρα και οπωσδήποτε δεν ελέγχονται από τους ντόπιους ιθύνοντες. Μια αναταραχή που «ξεκινά» από τη χαινουσα ουκρανική πληγή, την οποία άνοιξε η ιμπεριαλιστική σύγκρουση και για την οποία, όπως ανέδειξε η σύνοδος των δολοφόνων του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη, οι ΗΠΑ αναζητούν όρους συνέχισης, κλιμάκωσης, διάχυσης. Αυτή η γραμμή της συνέχισης και έντασης του πολέμου που προωθούν και επιβάλλουν οι ΗΠΑ προκαλεί τριγμούς, αναστατώσεις και κρίσεις σε όλα τα επίπεδα, στους συμμάχους τους Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, στην περιοχή και σε όλο τον κόσμο. Αυτή η γραμμή, και όσα αυτή προκαλεί στην Ευρώπη και την περιοχή,

αποτελεί και τη βασική αιτία της αναταραχής στη χώρα που οι τύχες της καθορίζονται από τη διπλή της εξάρτηση από ΗΠΑ και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές. Αυτό το πλαίσιο τροφοδοτεί και μεγαλώνει τους κινδύνους που παράγονται από τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας. Σε αυτό το πλαίσιο, που έχει παροξύνει τους ενεργειακούς ανταγωνισμούς των ιμπεριαλιστών και έχει πολλαπλασιάσει τα μπλοκαρίσματα στην παραγωγή και την κυκλοφορία των εμπορευμάτων, ο λαός μας -σε μια χώρα παράρτημα των δυτικών μονοπωλίων- βρίσκεται αντιμέτωπος με το φάσμα της πείνας και της εξαθλίωσης.

Αυτό το πλαίσιο είναι που τη μια «στιγμή» φαίνεται να επιταχύνει τη διενέργεια των εκλογών, την επόμενη φαίνεται να τις μπλοκάρει. Γιατί ακριβώς το πλαίσιο αυτό παράγει αντιτιθέ-

μενες ακόμα και συγκρουόμενες υποδείξεις και κατευθύνσεις των πολλών προστατών της χώρας προς τα κόμματα και τα ντόπια κέντρα εξουσίας. Γιατί το πολιτικό σύστημα, που είναι πολύ λιγότερο «σταθερό» και «ισχυρό» από ό,τι τυπικά δείχνει, χρειάζεται ενδεχομένως να υποστεί κατεργασίες και επεμβάσεις για να διαταχθεί κατάλληλα, ώστε να αναλάβει και να ανταποκριθεί σε όσα ετοιμάζει ο ιμπεριαλιστικός παράγοντας για τη χώρα και την περιοχή. Σε κάθε περίπτωση, η έγνοια του λαού δεν μπορεί να βρίσκεται στο πότε θα γίνουν οι εκλογές! Η έγνοια και η ελπίδα του λαού πρέπει και μπορεί να βρίσκεται στους αγώνες! Στους αγώνες και τη μαζική πάλη που είναι ο μόνος δρόμος για να υπερασπιστεί τη ζωή του και τα δικαιώματά του, για να διαμορφώσει όρους για τη δική του προοπτική.

συνέχεια στη σελ. 2

23ο Camping
Αγωνιστικών Κινήσεων
Μαθητικής Αντίστασης

19-27 Ιουλίου
Drepanos Camping
Ηγουμενίτσα
7,5€ / ημέρα
ΣΕ ΑΝΕΛΙΞΙΟΝ

ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ
ΡΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΠΗΛΥΣΕΙΣ - ΕΠΙΒΡΑΒΕΙΕΣ - ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ - ΠΑΡΟΥΣΙΑ

ΠΕΡΙΟΧΗ: 0681 151029 - ΕΠΕ/ΝΗΦΕ: 0664500000 - ΠΑΤΡΑ: 0274462979
ΘΡΑΚΗ: 0443781710 - ΗΓΕΙΡΑΣ: 0109640001
ΗΡΑΚΛΗ: 0472392001 - ΘΕΣΣΑΛΙΑ: 0473240787

Ξαφνικά έγιναν όλοι τους «φιλεργατικοί»!
Η πολιτική τους είναι κατάμαυρη, όπως κι αν την παρουσιάζουν

σελ. 9

Ελληνοτουρκικά
Ο κατευνασμός που προωθούν οι ιμπεριαλιστές δεν απομακρύνει τον κίνδυνο για τους λαούς

Η Σύνοδος του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη ανέδειξε και επιβεβαίωσε την καταλυτική και καθοριστική επίδραση της στάσης των ΗΠΑ στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Ουσιαστικά ανέδειξε τους όρους επικυριαρχίας των ΗΠΑ, που διέπουν τις ελληνοαμερικανικές και τις αμερικανοτουρκικές σχέσεις.

σελ. 11

ΗΠΑ: Αναχρονιστική και σκοταδιστική απόφαση η απαγόρευση των αμβλώσεων

Το σύστημα επιτίθεται στους λαούς, η γυναίκα στοχοποιείται

Η γυναίκα πρέπει να πετάξει από πάνω της κάθε ιδεολογία που τη θέλει μηχανή αναπαραγωγής, υπηρέτρια, παιδαγωγό υποταγμένων εργατών και υπάκουων στρατιωτών, που θα θυσιάζονται για τα συμφέροντα του ιμπεριαλιστικού συστήματος. Με αγώνες θα διαλύσει τα σκοτάδια ενός συστήματος που σαπίζει και θα κατακτήσει το μισό του ουρανού και ολόκληρη τη γη.

σελ. 13

Ουκρανία
Προσεγγίζοντας ένα νέο όριο;

Παρά τα χαμόγελα στις φωτογραφίες των συνόδων (G7 και ΝΑΤΟ), η αμφιθυμία της Δύσης δύσκολα μπορεί να κρυφτεί. Από τη μια, η κυρίαρχη γραμμή στις ΗΠΑ (με πρόθυμο τη Βρετανία) επιμένει στην παράταση του πολέμου και στην κλιμάκωση-διεύρυνση της σύγκρουσης. Από την άλλη, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αναζητούν ευκαιρίες και όρους αποκλιμάκωσης και μιας «ειρηνικής διευθέτησης».

σελ. 17

Διαδήλωση ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, Θεσσαλονίκη, 29/6/2022

Σύνοδος κορυφής στη Μαδρίτη
Προς ένα παγκόσμιο ΝΑΤΟ;

σελ. 10

Οι αντιδραστικές κοκορομαχίες και η εκλογολογία (δεν) συγκαλύπτουν την Τα μέτωπα πάλης είναι εδώ και απαιτούν απάντηση!

συνέχεια από σελ. 1

Αντιδραστικές κοκορομαχίες

Η κυβέρνηση της ΝΔ βρίσκεται αντιμέτωπη με τη διπλή και πλήρη διάψευση των εξαγγελιών της. Και αυτές που αφορούσαν την «ανάπτυξη», τις «επενδύσεις», την «αποκατάσταση της μεσαιας τάξης» κ.ο.κ. και βέβαια αυτές που αφορούσαν τη «γεωπολιτική αναβάθμιση» της χώρας και την ανάδειξή της σε «ενεργειακό κόμβο» στην περιοχή και προφανώς σε βάρος των αντίστοιχων και ανάλογων επιδιώξεων της αστικής τάξης της Τουρκίας. Ενώ ακολούθησε πιστά την πολιτική «ανήκουμε στη Δύση, προσδενόμαστε όλο και πιο στενά στο άρμα των ΗΠΑ» αυτές οι εξαγγελίες κοινοτοποποιήθηκαν κάτω από το βάρος της έντασης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και της κρίσης, που όχι μόνο δεν άφηναν χώρο για τις αστικές μωροφιλοδοξίες, αλλά αντίθετα δημιούργησαν μια δυναμική νέων και μεγαλύτερων αδιεξόδων. Αδιέξοδα κοινά για όλες τις αστικές δυνάμεις, αδιέξοδα που αφορούν την ίδια τη φύση και τα χαρακτηριστικά του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Εξάλλου, η πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ συνέχισε από εκεί που σταμάτησε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Και η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ ως αντιπολίτευση σεβάστηκε και στήριξε ουσιαστικά όλες τις βασικές επιλογές της κυβέρνησης της ΝΔ.

Κάτω από αυτό το κοινό βάρος των αδιεξόδων ανταγωνίζονται σήμερα σε μια αντιδραστική για το λαό σύγκρουση, διεκδικώντας θέση για την επόμενη μέρα, η οποία ουσιαστικά δεν ξέρουν τι «τους ημερώνει». Όλα αυτά αναδείχθηκαν και στην κοκορομαχία που είχαν στη Βουλή, στη συζήτηση που προκάλεσε ο ίδιος ο Μητσοτάκης με βασική κατεύθυνση να υπενθυμίσει και να προβάλλει το αντιδραστικό του έργο ενάντια στον λαό, επισείοντας ταυτόχρονα την ήττα των αυταπατών στις οποίες ηγήθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ το 2015. Μια ήττα που τη χρησιμοποιεί όχι βέβαια για τον ΣΥΡΙΖΑ -που έχει πείσει με τις πράξεις του τα κέντρα εξουσίας των ιμπεριαλιστών και των ντόπιων ότι είναι δικό τους όργανο- αλλά ενάντια στον λαό, για να τον εκβιάσει ότι ο δρόμος της πάλης ενάντια στην πολιτική του συστήματος, ενάντια στις πολιτικές της εξάρτησης είναι κι αυτός «τυχοδιωκτισμός» και «αδιέξοδη επιλογή».

Στην πραγματικότητα λοιπόν ο Μητσοτάκης επιχειρεί να αντιμετωπίσει την κυβερνητική φθορά, να ελέγξει τις τάσεις δυσαρέσκειας και διαφωνιών εντός της ΝΔ και να αιτηθεί στήριξη και χρίσμα από τα κέντρα, επιτείνοντας και εντείνοντας την αντιδραστική-αντιλαϊκή κατεύθυνση της πολιτικής του. Ταυτόχρονα και παράλληλα ο ΣΥΡΙΖΑ και ο Τσίπρας κρύβονται στην κυριολεξία πίσω από το ...αίτημα των εκλογών, που είναι η μοναδική «αντιπολιτευτική» επιλογή τους, αφού με αυτήν μπορεί τάχα να «τελειώσει ο εφιάλτης» και να έρθει η «πολιτική αλλαγή». Πρόκειται για μια γραμμή στήριξης της αντιλαϊκής πολιτικής, μια στήριξη που είναι και πρακτικά ενεργητική εκεί που είναι ζητούμενη η ανάπτυξη αντιστάσεων και διεκδικήσεων, δηλαδή στους χώρους της νεολαίας και των εργαζομένων (όπως πολύ πρόσφατα στο συνέδριο της ΟΛΜΕ).

Ένα μέτρο πάντως της αντιδραστικής κατάστασης και της γύμνιας των δυνάμεων του συστήματος είναι ότι στην εφ' όλης της ύλης συζήτηση των αρχηγών, και ενώ ο λαός ζει με την αγωνία της επιβίωσης, δεν υπάρχει ουσιαστικά λέξη για την επόμενη μέρα, η οποία «καλύπτεται» από τον καβγά για τον χρόνο των

εκλογών, από τα ...κάποια ευρώ αύξηση τον χρόνο που θα φέρει στους μισθωτούς και τους συνταξιούχους η κατάργηση της εισφοράς αλληλεγγύης και από τον καβγά για τα «σκάνδαλα»! Και στο ζήτημα αυτό πάντως η ...σολομώντεια (και προπαντός «ανεξάρτητη») αστική δικαιοσύνη μεγαλούργησε ξανά! Κατάφερον και τον ΣΥΡΙΖΑ να ικανοποιήσει, απορρίπτοντας τη «σκευωρία» για τη NOVARTIS, αλλά και τη ΝΔ να υπερασπιστεί αποφασίζοντας δίωξη για Παπαγγελόπουλο και Τουλουπάκη. Την ίδια ώρα ωστόσο επιβεβαιώνεται ότι ο λαός δεν έχει τίποτε να κερδίσει από αυτούς τους αντιδραστικούς καβγάδες. Γιατί παρόλο που η υπόθεση NOVARTIS ανακηρύσσεται επισήμως σε «σκάνδαλο», αυτό καθόλου δεν μεταφράζεται σε κάποια κατάκτηση για τον λαό! Αντίθετα ο αντιδραστικός σκυλοκαβγάς λειτουργεί ως προκάλυμμα για την άγρια κυβερνητική επίθεση στην υγεία, που διαλύει ακόμα περισσότερο το δικαίωμα στην περίθαλψη του λαού, ενώ ο ΕΟΔΥ για να προφυλάξει... την λειτουργία των τουριστικών κότεργων αποφασίζει να σταματήσει την ημερήσια ανακοίνωση των κρουσμάτων της πανδημίας που φούντωσε ξανά και ξεπέρασε τα 25.000 κρούσματα την ημέρα!

Σε αυτή την αντιδραστική ρότα θα συνεχίσει και θα ενταθεί ο ανταγωνισμός των δύο βασικών κομμάτων του συστήματος, που όπως πολλά δείχνουν (πίεσεις στο ΠΑΣΟΚ, αποχωρήσεις και παραιτήσεις από το ΜΕΡΑ25) τα κέντρα επιδιώκουν την ισχυροποίηση τους ως μια βασική προϋπόθεση «σταθερότητας και λειτουργικότητας» του πολιτικού συστήματος στα ακαταργήτα νερά της περιόδου.

Εκλογικές (αυ)απάτες και πραγματικές αναγκαιότητες

Το μπρος-πίσω με τις εκλογές εκφράζει λοιπόν υπαρκτές και μεγάλες δυσκολίες του συστήματος και

των κομμάτων του, αλλά ταυτόχρονα η επικράτηση της εκλογολογίας στην πολιτική ζωή παρέχει σημαντικές υπηρεσίες στην πολιτική του συστήματος! Γιατί ακριβώς η συζήτηση περί εκλογών χρησιμοποιείται ως ένας ακόμα παράγοντας για να «πάει στην άκρη» ο λαός και η νεολαία, περιμένοντας τις εκλογές! Να «πάει στην άκρη» σημαίνει και να δέχεται τον βομβαρδισμό των αντιδραστικών εκβιασμών και του εθνικιστικού παροξυσμού που διαμορφώνεται και βέβαια να μείνει αδρανής ενώ δέχεται καταγιστική επίθεση στο σύνολο των δικαιωμάτων του, ενώ η ίδια η ζωή του κινδυνεύει από τις πολεμικές εξελίξεις που προωθούν οι ιμπεριαλιστές στην περιοχή.

Αυτή η άσχημη κατάσταση έχει διαμορφωθεί βέβαια πριν από όλα από τα κόμματα του συστήματος, ωστόσο είναι σημαντική και η συμβολή των κομμάτων που αναφέρονται στην Αριστερά και το κίνημα! Πριν από όλα της ηγεσίας του ΚΚΕ που βρίσκεται σε παρατεταμένη προεκλογική εκστρατεία εδώ και μήνες. Στις απανωτές προεκλογικές εκδηλώσεις του κόμματος αυτού το τελευταίο διάστημα ο ίδιος ο Κουτσούμπας αναδεικνύει ξανά και ξανά τον εκλογικό στόχο για ένα «μεγάλο ΚΚΕ» που θα σταθεί «εμπόδιο στα αντιλαϊκά σενάρια» της επόμενης μέρας. Ο καθένας ωστόσο μπορεί να αναρωτηθεί: γιατί το λες και δεν το κάνεις σήμερα; Γιατί βέβαια το ΚΚΕ και σήμερα δεν είναι ένα «μικρό» κόμμα. Ελέγχει εκατοντάδες ομοσπονδίες, εργατικά κέντρα, σωματεία, όπου προωθείται η ολόπλευρη και καθολική εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη. Είναι «πρώτη δύναμη» στους φοιτητές, όπου εξελίσσεται η εφαρμογή του κακόφημου νόμου 4777 και ψηφίζεται τις επόμενες μέρες το τερατούργημα του νέου νόμου-πλαίσιο. Έχει αυξημένες δυνάμεις στους εκπαιδευτικούς -στην Πρωτοβάθμια αλλά και τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση- όπου εξελίσσεται η εφαρμογή της αξιολόγησης και μιας σειράς ταξικών αντιδραστικών μέτρων που σφαγιάζουν τα δικαιώματα των παιδιών

ΕΝΙΟΧΎΣΤΕ
την ΈΚΔΟΣΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR3201107110000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

οδυνηρή πραγματικότητα

Αποψη

του λαού... Για όλα αυτά, για την ακρίβεια που τσακίζει όλο τον λαό, για τη μετατροπή της χώρας σε προπύργιο και προκεχωρημένο φυλάκιο των ΗΠΑ-NATO, το ΚΚΕ δεν δίνει σήμερα καμιά μάχη, όπως δεν έδωσε καμιά μάχη όλα τα προηγούμενα χρόνια. Ακόμα χειρότερα, στην καραντίνα κάλεσε σε υποταγή με συμβολικές κινητοποιήσεις και στα κρίσιμα μέτωπα σε απεργίες και κλάδους συντάχθηκε ανοιχτά με τις δυνάμεις του συστήματος! Αυτό που κάνει σήμερα η ηγεσία του κόμματος αυτού είναι να κρύβεται πίσω από τις εκλογές και να ενισχύει τις εκλογικές αυταπάτες στο όνομα των αγώνων που θα δώσει δήθεν μετά τις εκλογές! Επιπλέον, δεν διστάζει στη βάση και των πραγματικών θέσεων της και της ψηφοθηρίας της να συντονίζεται -ενίοτε και να υπερβαίνει- τη συστηματική τουρκοφαγία, συμβάλλοντας στη διαμόρφωση ενός αντιδραστικού κλίματος μέσα στον λαό.

Αλλά οι εκλογικές αυταπάτες περισσεύουν και στην εξωκοινοβουλευτική Αριστερά, όπου ένας νέος γύρος επιδίωξης εκλογικών συγκολλήσεων είναι σε πλήρη εξέλιξη με το ...όραμα της υπέρβασης του 3%! Δυνάμεις και θραύσματα της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πάλλονται από την προεκλογική αγωνία και έχουν ξεχάσει τελείως το πραγματικό ζητούμενο: την ανάγκη όχι «συγκολλήσεων» αλλά συντονισμού και κοινής δράσης που θα ενοποιήσει και θα πολλαπλασιάσει ένα αγωνιστικό δυναμικό στο πεδίο των αγωνιστικών πρωτοβουλιών και της μαζικής πάλης. Στο πεδίο δηλαδή που μπορούν πράγματι να χτιστούν διαφορετικοί συσχετισμοί, να δυναμώσει η ελπίδα και η αυτοπεποίθηση ενός κόσμου και να συναντηθούν οι αγωνιστικές, αριστερές, επαναστατικές ιδέες με ευρύτερα τμήματα εργαζομένων και νεολαίας. Όλα αυτά τα -στοιχειώδη για μια αριστερή αντίληψη- ζητήματα έχουν διαστραφεί και υπονομευτεί όλα τα τελευταία χρόνια και στο προεκλογικό κλίμα που διαμόρφωσε το σύστημα σπεύδουν -έχοντας ξεχάσει τις πολύ πρόσφατες αποκολλήσεις των προηγούμενων εκλογικών συγκολλήσεων- να επαναλάβουν μια πρακτική που, παρά τους βερμπαλισμούς, δεν απηχεί παρά παραίτηση από τη μαζική πάλη.

Το ΚΚΕ(μ-λ) επιμένει ότι η μόνη «προεκλογική προετοιμασία» που εκφράζει τα συμφέροντα του λαού και υπηρετεί τις πολιτικές ανάγκες του κινήματος και της πάλης είναι οι μαζικοί αγώνες! Μόνο με τους μαζικούς αγώνες μπορούν λαός και νεολαία να αντισταθούν στην καθημερινή και ραγδαία επιδείνωση των όρων ζωής τους και στο χτύπημα των δικαιωμάτων τους. Αλλά και μόνο στο πεδίο των αγώνων και του κινήματος μπορούν οι εργαζόμενοι και η νεολαία να εξοπλίζονται πολιτικά και ιδεολογικά σε μαζική κλίμακα, ώστε να στέκονται απέναντι στους αντιδραστικούς εκβιασμούς των κομμάτων του συστήματος, ώστε να κατακτούν την πολιτική τους χειραφέτηση και να συγκροτούν όρους για τη δική τους προοπτική. Σε αυτή τη βάση βρίσκεται η δική μας αγωνία για συντονισμό, συμπλεύσεις και κοινές πρωτοβουλίες.

Για να μαζικοποιηθούν και να κάνουν βήματα αγώνα οι Πρωτοβουλίες ενάντια στην ακρίβεια που συγκροτούνται σε μια σειρά πόλεις της χώρας.

Για να γίνουν αντιιμπεριαλιστικές εκδηλώσεις και κινητοποιήσεις ενάντια στους ολοένα μεγαλύτερους πολεμικούς κινδύνους.

Για να δυναμώσει στην Αθήνα αλλά να συγκροτηθεί και πανελλαδικά και να αποκτήσει «πόδια» και δυνάμεις μέσα στα σωματεία και σε χώρους δουλειάς η Πρωτοβουλία για την Ανατροπή του νόμου Χατζηδάκη.

Για να γίνει ένας πρώτος γύρος Γενικών Συνελεύσεων στις σχολές και να επιδιωχθούν φοιτητικές διαδηλώσεις σε όλες στις μεγάλες πόλεις ενάντια στην προώθηση για ψήφιση του νέου νόμου-πλαίσιο.

Σε αυτά τα βασικά και προφανή μέτωπα πάλης κρίνονται και δοκιμάζονται όλες οι δυνάμεις, σε αυτά τα μέτωπα βρίσκονται τα πρώτα βήματα και οι απαντήσεις που χρειάζονται ο λαός και η νεολαία απέναντι στον αντιδραστικό βομβαρδισμό του συστήματος.

Συμπληρώνονται φέτος 7 χρόνια από το δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου του 2015. Τις εξελίξεις εκείνης της περιόδου πυροδότησε το αδιέξοδο στο οποίο οδηγήθηκε η διαπραγμάτευση που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ με τα ξένα κέντρα σε Ευρώπη και Αμερική, κατά το πρώτο εξάμηνο της διακυβέρνησής του. Ήταν μια διαπραγμάτευση που καμιά σχέση δεν είχε με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και των λαϊκών μαζών, αλλά, αντιθέτως, διεξαγόταν από την κυβέρνηση της «πρώτης φοράς αριστερά» για λογαριασμό της ντόπιας άρχουσας τάξης, η οποία την εποχή των μνημονίων βίωσε ένα έντονο οικονομικό στρίμωγμα -από δημοσιονομική άποψη, αλλά και με το περαιτέρω ψαλίδισμα των όποιων δυνατοτήτων ελέγχου της εσωτερικής της αγοράς- και μια απότομη γεωπολιτική υποβάθμιση.

7 χρόνια από το δημοψήφισμα-απάτη

Στη φάση εκείνη, το λεγόμενο «ελληνικό ζήτημα», δηλαδή η αντιπαράθεση των Ευρωπαίων και Αμερικάνων ιμπεριαλιστών για τον γεωπολιτικό και οικονομικό έλεγχο της χώρας, γνώρισε πρωτοφανέρωτη για τα τελευταία χρόνια όξυνση. Τα ντόπια κέντρα εξουσίας, που το προηγούμενο διάστημα είχαν συνταχθεί πίσω από τη διαπραγμάτευση του ΣΥΡΙΖΑ, επιζητώντας καλύτερη μεταχείριση από τους προστάτες τους, πράγματι θορυβήθηκαν μπροστά στο «σχέδιο Σόιμπλε», που περιελάμβανε κάποιες μορφές απομάκρυνση της χώρας από τη ζώνη του ευρώ. Φυσικά, και για προφανείς -κυρίως- γεωστρατηγικούς λόγους, το σχέδιο αυτό δεν προκρίθηκε, αλλά έπαιξε ρόλο στην ταχύτητα προσαρμογής του αστικού πολιτικού σκηνικού στις απαιτήσεις των ξένων αφεντικών και τη σύμπτωση που επιδείχθηκε κατά την ψήφιση του 3ου μνημονίου έναν μήνα περίπου μετά. Μέχρι και σήμερα αξιοποιείται, άλλωστε, στον δημόσιο λόγο, ο αντίκτυπος των γεγονότων αυτών, για να σταλεί το μήνυμα του μονόδρομου της συνέχισης της επίθεσης, όπως φάνηκε και από την πρόσφατη παρέμβαση Μητσοτάκη στο ευρωκοινοβούλιο.

Από τις εξελίξεις της περιόδου αυτής αναδειχθηκε σε όλη του την έκταση το ζήτημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης της Ελλάδας, του ποιοι πραγματικά κάνουν κουμάντο σε αυτόν τον τόπο, τι μέσα, μηχανισμούς και εκβιασμούς μπορούν να χρησιμοποιήσουν, για να χειραγωγήσουν τις τύχες μιας χώρας που είναι -οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά- απόλυτα εκτεθειμένη στις ορέξεις τους. Και αυτό φάνηκε, μάλιστα, σε μια συνθήκη που η κυριαρχία τους στη χώρα, καθώς και η εξουσία της κεφαλαιοκρατίας, κάθε άλλο παρά αμφισβητούνταν από κάποιο επαναστατικό λαϊκό κίνημα.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν την υπερψήφιση του ΟΧΙ στο δημοψήφισμα, που εν μια νυκτί μετατράπηκε από σύσσωμο το αστικό πολιτικό προσωπικό σε ένα τεράστιο ΝΑΙ στις ιμπεριαλιστικές προσαγές, σηματοδότησαν το οριστικό κλείσιμο της περιόδου που ο ΣΥΡΙΖΑ πολιτευόταν ως ρεφορμιστικό κόμμα, δύναμη διαχείρισης και συνδιαλλαγής με το σύστημα μέσα στην αριστερά και το αμετάκλητο πέρασμά του στο αστικό στρατόπεδο των φορέων της επίθεσης ενάντια στις εργαζόμενες λαϊκές μάζες. Ήταν αυτή η εξέλιξη απρόσμενη και σε διάσταση με τον πραγματικό χαρακτήρα του δημοψηφίσματος; Κατά την

άποψή μας, κατηγορηματικά όχι. Ίσα-ίσα, και σε πείσμα των αθεράπευτων ρεφορμιστικών φαντασιώσεων που μέχρι και σήμερα κυριαρχούν στην ποικιλώνυμη αριστερά, ο Τσίπρας δεν έκρυψε καμιά στιγμή τον στόχο που έθετε με την προκήρυξη του δημοψηφίσματος: την κατοχύρωση της «λαϊκής βούλησης» ως διαπραγματευτικού χαρτιού για τη σύναψη συμφωνίας με τους ιμπεριαλιστές. Παράλληλα, ο ΣΥΡΙΖΑ μέσω του ΟΧΙ επεδίωξε και πέτυχε την εδραίωσή του ως πολιτικού πυλώνα του αστικού συστήματος, όπως αποτυπώθηκε στη δεύτερη διακυβέρνησή του που ακολούθησε, αλλά και στις σημερινές διεργασίες του πολιτικού σκηνικού.

Στην εξέλιξη αυτή συνέδραμαν, σπέρνοντας τις χειρότερες αυταπάτες, οι περισσότερες δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Άλλες μέσα από τον ΣΥΡΙΖΑ (η ομάδα Λαφαζάνη που

σήμερα βρίσκεται στη ΛΑΕ, καθώς και μια σειρά από τάσεις που στη συνέχεια αποχώρησαν) και άλλες έξω από αυτόν (η τότε ενιαία ΑΝΤΑΡΣΥΑ και άλλες οργανώσεις που σύρθηκαν πίσω από το ψευδοδίλημμα του Τσίπρα). Οι δυνάμεις αυτές, στη βάση του ρεφορμιστικού ιδεολογικού και πολιτικού τους φορτίου, μετατράπηκαν επί της ουσίας σε παραπλήρωμα στη πρώτη διακυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, διακρίνοντας σε αυτή την «ιστορική ευκαιρία» για την εφαρμογή του «μεταβατικού προγράμματος». Κατέληξαν, έτσι, να ξεδιπλώνουν στην πράξη την πραγματική θεώρησή τους για το εργατικό-λαϊκό κίνημα, για το οποίο επιφυλάσσουν ρόλο συμπληρώματος και παράγοντα πίεσης σε μια «αριστερή», «αντιφασιστική» κυβέρνηση, ώστε αυτή να οδηγηθεί στην εφαρμογή «ριζοσπαστικών τομών». Η μεταβατική αυταπάτη, όμως, συντρίφτηκε με πάταγο από τις εξελίξεις αυτές, ακόμα και αν οι φορείς της από τότε δεν έχουν καταθέσει ίχνος αυτοκριτικής για την πολιτική τους και τη ρυμούλκησή τους από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Όσον αφορά το ΚΚΕ, που αρέσκειται να αυτοπροβάλλεται ως «καθαρό» από κυβερνητισμούς και αυταπάτες, την περίοδο του δημοψηφίσματος επέλεξε να απογειώσει τον εκλογικό κρετινισμό, συμμετέχοντας στο κάλπικο δημοψήφισμα, δήθεν με το «δικό του ερώτημα». Συνολικά, η μεγάλη πλειοψηφία των οργανώσεων της αριστεράς αποκάλυψε τα πραγματικά της χαρακτηριστικά, τη λογική αποθέωσης της ισχύος της ψήφου, τον μεταρρυθμιστικό της, την πλήρη ανεμπιστοσύνη της στις δυνάμεις των λαϊκών μαζών.

Το ΚΚΕ(μ-λ), μέσα από τη ΛΑ-ΑΑΣ, έδωσε τότε την πολιτική μάχη της ΑΠΟΧΗΣ από το δημοψήφισμα-απάτη, επιχειρώντας να αποδεσμεύσει τον κόσμο από τους κυρίαρχους εκβιασμούς και τα ψευδοδίλημματα. Θεωρούμε ότι αυτή η πολιτική στάση διαμόρφωσε μια σημαντική παρακαταθήκη, δείχνοντας ότι υπάρχει και άλλος δρόμος για την αριστερά, το κίνημα, την εργατική τάξη και τον λαό. Αυτός ο δρόμος, ο λιγότερο από όλες τις «εναλλακτικές» δοκιμασμένους και περπατημένους, ο δρόμος του ανυποχώρητου αγώνα, της συγκρότησης των λαϊκών δυνάμεων, της οικοδόμησης του Μετώπου Αντίστασης και Διεκδίκησης στην κατεύθυνση της Αναμέτρησης, επιείγεται περισσότερο από ποτέ να ανοίξει στις σημερινές βάρβαρες συνθήκες, κόντρα στην ηττοπάθεια και την αναβίωση των αυταπατών.

Ελεύθερος και ο Χορταριάς, που συμμετείχε στον φονικό ξυλοδαρμό του Ζακ Κωστόπουλου

Δύο μόλις μήνες μετά την καταδίκη του σε 10 χρόνια φυλακή «χωρίς ελαφρυντικά» και χωρίς αναστολή, για τη συμμετοχή του στο φονικό λυγιστήριο του Ζακ Κωστόπουλου, ο Θανάσης Χορταριάς, ο λεγόμενος «μεσίτης» αποφυλακίζεται με «περιοριστικούς όρους», μετά από «αίτημα αναστολής» που υπέβαλε για «λόγους υγείας και οικονομικούς». Πρόκειται για μια ακόμα ωμή πρόκληση στα δημοκρατικά αισθήματα του λαού, όπου ένας ακόμα δολοφόνος απελευθερώνεται, ενώ ο άλλος -ο κοσμηματοπώλης- είχε καταδικαστεί επίσης για 10 χρόνια φυλάκιση σε... «κατ' οίκον περιορισμό», λόγω «ηλικίας»... Να θυμίσουμε πως στη δίκη αυτή είχαν αθωωθεί και όλοι οι εμπλεκόμενοι αστυνομικοί. Το αστικό ταξικό δικαστικό σύστημα αθώνει, «καταδικάζει», κουρελιάζει αποφάσεις που το ίδιο εξέδιδε, απελευθερώνει φονιάδες... «Πράσινο φως» για τους επόμενους θιασώτες της βίας που ασκούν κρατικοί, παρακρατικοί και «νοικοκυραίοι»...

Σε σιδερόφραχτη αστυνομοκρατία η σύνοδος του NATO στη Μαδρίτη

Πάνω από 10.000 αστυνομικοί, πράκτορες της Ιντερπόλ, άντρες της Guardia Civil και ασφαλίτες κατέλαβαν κυριολεκτικά τη Μαδρίτη, κατά τη διάρκεια της Συνόδου των ιμπεριαλιστών του NATO, στις 29-30 του Ιούνη. Ήταν μια κατάσταση που χαρακτηρίστηκε ως η μεγαλύτερη παρουσία «ασφαλείας» στην πρόσφατη ιστορία της Ισπανίας και βαφτίστηκε ως «επιχείρηση Ειρήνη». Τι υποκρισία και τι ωμή πρόκληση στα μάτια των λαών! Να ονομάζεται έτσι μια, τέτοιας έκτασης, αστυνομική επιχείρηση, για να «προστατευτεί» η σύνοδος των φονιάδων των λαών, των εμπρηστών του πολέμου. Παράλληλα, εντάθηκαν οι συνοριακοί έλεγχοι, στοχοποιήθηκαν εκατοντάδες διαδηλωτές, ενώ η κυβέρνηση «συνέστησε» (sic) στους πολίτες να μην κυκλοφορούν στους δρόμους και να δουλέψουν απ' τα σπίτια τους. Παρόλα αυτά, πραγματοποιήθηκε μια μαζική αντιNATOϊκή διαδήλωση 5.000 κόσμου. Όλη αυτή η τρομοκρατική κινητοποίηση φανεώνει τον φόβο που έχουν οι ιμπεριαλιστές απέναντι στους λαούς, απέναντι στο πραγματικό υποκείμενο της ιστορίας. Φανερώνει ταυτόχρονα και την επιδίωξή τους να επιβάλλουν τη δολοφονική και αντιλαϊκή τους πολιτική «δια πυρός και σιδήρου». Η έντονη αστυνομοκρατία ήταν χαρακτηριστική και κατά τη διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, στην αμερικανική πρεσβεία, στις 30 του Ιούνη, παρόλο που δεν υπήρξε άσκηση βίας σ' αυτήν, όπως «συνηθίζεται». Οι κατασταλτικοί μηχανισμοί κάθε είδους βρίσκονται σε ιδιαίτερη επιφυλακή, υπερενισχύονται και επιδεικνύονται, ειδικά όταν πρόκειται να «περιφρουρήσουν» και να υπηρέτησουν τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά αφεντικά των ΗΠΑ-NATO και ΕΕ..

Εκβιάζουν πρόσφυγες να συμμετάσχουν σε «επαναπροωθήσεις» άλλων προσφύγων, με ανταλλάγματα!

Τη γνωστή τακτική της άντλησης συνεργατών απ' τους καταπιεζόμενους, με όπλο τη βία, τον εκβιασμό και ανταλλάγματα, φαίνεται ν' ακολουθεί η ΕΛ.ΑΣ. απέναντι στους πρόσφυγες στον Έβρο, σύμφωνα με νέες καταγγελίες που βγήκαν στη δημοσιότητα, στις 28/6, από 5 ευρωπαϊκά μέσα ενημέρωσης (Guardian, Lighthouse Le Monde, Reports, Report Munchen, Spiegel). Πρόκειται για μια βρώμικη τακτική του συστήματος, που την έχουμε δει ν' ακολου-

Δημοκρατικά δικαιώματα

Με «συνοπτικές διαδικασίες» και μεθόδευση, ξανά εκτός φυλακής ο Κορκονέας

Με μια απόφαση που επιχειρεί να στείλει ένα σαφές μήνυμα για το τι επιφυλάσσει το σύστημα της καταπίεσης και εκμετάλλευσης απέναντι στον λαό, το Μικτό Ορκωτό Εφετείο της Λαμίας αναίρεσε στις 28/6 την αναστολή των ισobιών του «ειδικού φρουρού», Επαμεινώνδα Κορκονέα, δολοφόνου του 15χρονου Αλέξη Γρηγορόπουλου, με το αιτιολογικό του «πρότερου σύννομου βίου».

Θυμηθείτε πως τον Ιούλη του 2019 είχε γίνει η πρώτη απόπειρα να αφεθεί ελεύθερος, με το ίδιο αιτιολογικό. Αυτό έγινε πράξη, μέχρι τον Μάρτη του '22, όπου επέστρεψε στη φυλακή, μετά απ' τις αντιδράσεις που ξέσπασαν και την έφεση του εισαγγελέα του Αρείου Πάγου στην απόφαση αποφυλάκισης. Η σημερινή απόφαση μεθοδεύτηκε να βγει με τρόπο, ώστε να φαίνεται πως την πήραν οι 4 «λαϊκοί εκπρόσωποι» (οι ένορκοι), που πλειοψήφησαν έναντι των εκπροσώπων του αστικού δικαστικού συστήματος (του προέδρου και 2 εφετών), οι όποιοι, τάχα, διαφωνούσαν με την απελευθέρωσή του. Χαρακτηριστικός, μάλιστα, ήταν όλος ο σημειωμένος τρόπος λήψης της απόφασης, με τους ενόρκους να «αγνοούν» συνειδητά χιλιάδες σελίδες δικογραφίας και πρακτικών, να «αγνοούν» τους συνηγόρους της οικογένειας του Αλέξη Γρηγορόπουλου, που δεν είχαν καν κλητευθεί στη δίκη και να καταλήγουν σε απόφαση μέσα σε μιάμιση ώρα.

Ακόμα και το «διαδικαστικό» σκέλος της υπόθεσης δείχνει πως η απόφαση αυτή ήταν ήδη ειλημμένη και κυρίως πολιτική! Ήταν μια πολιτική απόφαση που επικυρώνει ξανά την αθώωση των φορέων της βίας και τρομοκρατίας του αστικού κράτους απέναντι στη νεολαία και στον λαό. Όπως έγινε με τον αστυνομικό Μελίστα, δολοφόνο του 15χρονου Μιχάλη Καλτεζά το '85 ή με τον ΟΝΝΕΔίτη Καλαμπόκα, δολοφόνο του αγωνιστή καθηγητή Νίκου Τεμπονέρα, το '91. Όπως βλέπουμε να γίνεται, επίσης σήμερα, με τους νεοναζι δολοφόνους της «Χρυσής Αυγής». Στέλνουν ένα σαφές έμπρακτο μήνυμα πως οι θιασώτες της κρατικής και παρακρατικής βίας και τρομοκρατίας θα μείνουν ατιμώρητοι ή θα «πέφτουν στα μαλακά» ή θα απελευθερώνονται κάποια χρόνια μετά, όταν θα «καθίσει ο κουρνιαχτός»...

Την ίδια στιγμή, η αστυνομοκρατία και η κρατική καταστολή εντείνονται, το νομοθετικό πλαίσιο φασιστικοποιείται, οι αγώνες του λαού, των εργαζόμενων και της νεολαίας, οι διαδηλώσεις, οι απεργίες, οι διεκδικήσεις, η διάδοση των ιδεών ποινικοποιούνται, αγωνιστές σέρνονται σε πολιτικές δίκες, όπως αυτοί που τόλμησαν να τιμήσουν τη μνήμη του Αλέξη Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκέμβρη του '20, αλλά και άλλοι, που επιχειρήσαν να διαδηλώσουν στις 17 Νοέμβρη του '20, σε ολόκληρη τη χώρα. Με ΜΑΤ, άυρες και χημικά, με νόμους σαν τον 4808 (Χατζηδάκη) ή σαν το νόμο ενάντια στις διαδηλώσεις, με ξυλοδαρμούς και συλλήψεις νέων ανθρώπων σε δρόμους και πλατείες, διαδηλωτών και απεργών, η άρχουσα τάξη και οι διαχειριστές της προσπαθούν να τρομοκρατήσουν και να υποτάξουν τον λαό.

Η αποφυλάκιση του Κορκονέα δεν πρέπει να περάσει! Αλλά πρέπει να συναντήσει τη μαζική λαϊκή και νεολαιίστικη αντίδραση, στο πλαίσιο του συνολικότερου αγώνα ενάντια στην κρατική τρομοκρατία και τη φασιστικοποίηση, για την υπεράσπιση των λαϊκών δημοκρατικών δικαιωμάτων. Για την υπεράσπιση του δικαιώματος στον αγώνα, που φαίνεται πόσο ζωτική ανάγκη αποτελεί για τον λαό, ειδικά σήμερα, όταν ο πόλεμος κι η φτώχεια έχουν ήδη χτυπήσει την πόρτα του...

θείται επανειλημμένα απ' τους μηχανισμούς του, στο διάβα της ιστορίας, σ' ολόκληρο τον κόσμο. Από την καταπίεση των μαύρων σκλάβων στις ΗΠΑ ή των εβραίων απ' τους ναζι, μέχρι την καταπολέμηση του λαϊκού και του κομμουνιστικού κινήματος.

Συγκεκριμένες μαρτυρίες προσφύγων που μετά από εκβιασμούς, απειλές και κακομεταχείριση απ' την αστυνομία στον Έβρο, συνεργάστηκαν μαζί της, διώχοντας προς την Τουρκία και δέροντας άλλους πρόσφυγες, μιλούν από μόνες τους. Δημοσιεύματα αναφέρουν την περίπτωση του Σύριου Μ., όπου μετά από 9 αποτυχημένες προσπάθειες να περάσει τα σύνορα και να ζητήσει Άσυλο στη χώρα μας, την 10η φορά, τέλη του 2020, κακοποιήθηκε απ' τους συνοριοφύλακες στο συνοριακό φυλάκιο του Τυχερού και εκβιάστηκε πως αφού γνώριζε την αγγλική γλώσσα θα θεωρούνταν ως «εγκέφαλος κυκλώματος διακίνησης» και θα κλεινόταν για χρόνια στη φυλακή. Στη συνέχεια, για να μη φυλακιστεί και με αντάλλαγμα να του χορηγηθεί άδεια παραμονής 30 ημερών, έγινε συνεργάτης τους, συμμετέχοντας μαζί με τους συνοριοφύλακες σε κακοποιήσεις και «επαναπροωθήσεις» άλλων προσφύγων. Αναφέρονται κι άλλες μαρτυρίες που εμπλέκουν 3 αστυνομικά τμήματα, κατά μήκος του Έβρου, ενώ μια ακόμα περίπτωση αφορά τη «στρατολόγηση» απ' το συνοριακό φυλάκιο του Νέου Χεμωνίου, ενός λούμπεν πρόσφυγα, διακινητή ναρκωτικών στη Συρία και λαθρέμπορα, με δικτύωση με την ΕΛ.ΑΣ., με διακινητές και με «δίκτυο στρατολόγησης» συνεργατών της αστυνομίας επ' αμοιβή, που αναφέρεται πως εδρεύει στην Ισταμπούλ. Ανεξάρτητα απ' τους λόγους που όλες αυτές οι μαρτυρίες βγήκαν στην επιφάνεια, δεν παύουν να αναδεικνύουν τις ακόμα πιο βρώμικες, βαθιά αντιδραστικές, χαρακτηριστικές πλευρές της πολιτικής ενάντια στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, της πολιτικής ενάντια στους λαούς της Ελλάδας και της Τουρκίας, της πολιτικής των αστικών τάξεων, των κυβερνήσεών τους, των ιμπεριαλιστικών αφεντικών και των κάθε είδους φανερών και σκοτεινών μηχανισμών τους, καθώς και των -επίσης σκοτεινών- μεθόδων που ακολουθούν.

Επιστολή Μπακογιάννη Νέα επίθεση στο δικαίωμα στη διαδήλωση

Δεν φαίνεται να είναι ικανοποιημένος ο δήμαρχος της Αθήνας, Κώστας Μπακογιάννης απ' τη μέχρι τώρα επιχείρηση περιορισμού ή και απαγόρευσης των διαδηλώσεων στο κέντρο της Αθήνας. Έτσι, με επιστολή του προς τους υπουργούς Εσωτερικών και «Προστασίας του Πολίτη», Βορίδη και Θεοδωρικάκο, ζητά «να μπει όριο στην παράλυση του κέντρου της Αθήνας από συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις», με τα γνωστά «επιχειρήματα», για διατάραξη της ζωής της πόλης. Λες και οι συγκεντρώσεις και οι διαδηλώσεις δεν πραγματοποιούνται για σοβαρά και ζωτικά προβλήματα του λαού, λες και δεν πρέπει να επιδιώκουν να γίνουν αισθητές. Στην ουσία ζητά περισσότερη αστυνομοκρατία, περιορισμούς και καταστολή, ώστε... «να εφαρμοστεί ο νόμος». Κι ως εφαρμόζον ήδη τον νόμο ενάντια στις διαδηλώσεις, «περιορίζοντας» όσες πορείες κρύβουν με τους αστυνομικούς της ΟΔΟΣ αλλά και της ΕΛ.ΑΣ., κι ως κυκλώνουν τους διαδηλωτές οι διμοιρίες των ΜΑΤ, κι ως τους επιτίθενται με κλομπ και χημικά όποτε «λάβουν εντολή». Ο Μπακογιάννης ζητά, μάλιστα, διεύρυνση του νομοθετικού πλαισίου ενάντια στις διαδηλώσεις, που θα προβλέπει να μην πραγματοποιούνται κατά τις εργάσιμες μέρες και ώρες (δηλαδή να γίνονται σ' ένα... έρημο κέντρο), καθώς και τη συμμετοχή του δήμου στην αδειοδότηση των πορειών. Οι διαδηλώσεις διαμαρτυρίας συνεχίζουν να «ενοχλούν» την άρχουσα τάξη και τη διαχείρισή της, γι' αυτό δεν τους αρκεί το μέχρι τώρα πλαίσιο απαγόρευσης και η καταστολή που εφαρμόζεται. Χρέος μας η υπεράσπιση και η μαζικοποίησή τους!

Αλεξανδρούπολη: γιατί είναι στόχος της Ρωσίας

Η χρήση της χώρας ως πλατφόρμας εξόρμησης του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού δεν είναι βέβαια καινούρια υπόθεση. Ωστόσο, αυτό που συντελείται τα τελευταία χρόνια, με τον «στρατηγικό διάλογο ΗΠΑ-Ελλάδας» που ξεκίνησε επί ΣΥΡΙΖΑ, συνεχίστηκε επί ΝΔ, έδωσε τη νέα συμφωνία αορίστου διάρκειας για τις βάσεις και επιπλέον προσδιόρισε τη στάση της Ελλάδας στον πόλεμο στην Ουκρανία, μόνο σαν πλήρη εκχώρηση του συνόλου της χώρας και του λαού στις πολεμικές και γεωστρατηγικές επιλογές των Αμερικανών μπορεί να χαρακτηριστεί.

Κομβικό σημείο που εκφράζει και υλοποιεί αυτή την πλήρη παράδοση στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, αποτελεί το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης, το «*πιο σημαντικό μέρος στη νοτιοανατολική Ευρώπη, από πολιτικής και στρατιωτικής άποψης*», όπως σημειώνει η Frankfurter Allgemeine Zeitung στις 16 Απριλίου του 2022.

Το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης έχει μετατραπεί σε μια πλήρως κατεχόμενη περιοχή από τις αμερικανικές και ΝΑΤΟϊκές δυνάμεις. Καθημερινά ελλιμενίζονται τεράστια μεταγωγικά πλοία (πρόσφατα το ARC Endurance μήκους 265 μέτρων), που ξεφορτώνουν και φορτώνουν τόνους πολεμικού υλικού (τανκς, ελικόπτερα, οχήματα κ.ά.), τα οποία μεταφέρονται στα Βαλκάνια, την Ανατολική Ευρώπη και τις Βαλτικές χώρες, στα σύνορα με την Ουκρανία, σε μια συνεχή κυκλική εναλλαγή και ενίσχυση των ΝΑΤΟϊκών δυνάμεων εκεί όπου εξελίσσεται η θερμή αναμέτρηση ΗΠΑ-ΝΑΤΟ και Ρωσίας.

Τα στελέχη και οι υπάλληλοι του Οργανισμού Λιμένος και άλλων σχετικών υπηρεσιών είναι σε συνεχή επιφυλακή στην υπηρεσία των εκάστοτε στρατιωτικών διοικητών των ΗΠΑ και τα γραφεία τους έχουν στην ουσία επιταχθεί από τις «κατοχικές» αμερικανικές δυνάμεις.

«*Το λιμάνι στην Αλεξανδρούπολη της Ελλάδας συνεχίζει να επιδεικνύει τη στρατηγική του αξία στον Αμερικανικό Στρατό...*», επισημαίνεται στην επίσημη σελίδα της 598ης Ταξιαρχίας Συγκοινωνιών

Ευρώπης Αφρικής των ενόπλων δυνάμεων των ΗΠΑ. Και αν αυτά ίσχυαν μέχρι πρόσφατα, η «αξία» του λιμανιού πολλαπλασιάζεται ύστερα από την πρόσφατη Σύνοδο Κορυφής στη Μαδρίτη και την απόφαση για δεκαπλασιασμό των ΝΑΤΟϊκών στρατιωτικών δυνάμεων στο «ανατολικό μέτωπο». Σύμφωνα με δηλώσεις του Αμερικανού προέδρου Μπάιντεν, η ενίσχυση των δυνάμεων του ΝΑΤΟ στην Ανατολική Ευρώπη

και στα σύνορα με τη Ρωσία περνάει από την Αλεξανδρούπολη!!

Γίνεται, λοιπόν, ακόμη πιο καθαρό ότι η χώρα βυθίζεται όλο και πιο πολύ στον βάλτο της δολοφονικής πολεμικής μηχανής των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Ότι πολλαπλασιάζεται η εμπλοκή της στον άδικο πόλεμο που διεξάγεται στην Ουκρανία και η συμμετοχή της, ως υποχειρίου των ΗΠΑ, στη συνεχή τροφοδοτήσή του με εύφλεκτο υλικό. Και επειδή ως γνωστόν, όταν μαλώνουν τα βουβάλια, την πληρώνουν τα βατράχια, πολλαπλασιάζονται οι κίνδυνοι για τον λαό και τη χώρα και η έκθεσή τους σε όποια αντίποινα του ρώσικου ιμπεριαλισμού.

Ήδη πριν ακόμη γίνει η ρωσική εισβολή, ο εκπρόσωπος τύπου του Πούτιν, Ντιμίτρι Πεσκόφ, δήλωνε στον ΑΝΤ1, στις 11/12/2021: «*Μεταφέρονται εκατοντάδες, χιλιάδες μονάδες στρατιωτικού εξοπλισμού μέσω της Αλεξανδρούπολης. Ανοίγουν νέες εγκαταστάσεις του ΝΑΤΟ και την ίδια στιγμή το ΝΑΤΟ μας κατονομάζει ως εχθρό... Αυτό μας ανησυχεί...*». Από τότε και μετά, οι δηλώσεις δεν είναι τόσο «ευγενικές». Επανειλημμένα Ρώσοι αξιωματούχοι έχουν θέσει ότι η Ελλάδα αντιμετωπίζεται ως χώρα που έχει «*ενταχθεί στο αντιρωσικό μέ-*

τωπο της Δύσης», (Μ. Ζαχάροβα, 25/5/22) και θα υποστεί τις συνέπειες για τη στάση της αυτή.

Τα όποια ανοίγματα είχαν επιχειρηθεί παλιότερα προς τη ρωσική πλευρά (Καραμανλής και αγωγός Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολη, πρώτο εξάμηνο διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ κ.λπ.), έκλεισαν λιγότερο ή περισσότερο γρήγορα με παρέμβαση του αμερικανικού παράγοντα. Επιπλέον, η «*άγαρμψη*» αντίδραση του Κοτζιά το 2018 με την απέλαση Ρώσων διπλωματών την περίοδο υπογραφής της Συμφωνίας των Πρεσπών, την ίδια στιγμή που το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης αναδεικνυόταν σε περιοχή άμεσου ενδιαφέροντος για τις ΗΠΑ, σηματοδότησε μια στροφή στην ελληνική πολιτική, παράλληλη με την ενίσχυση του αμερικανικού πυλώνα εξάρτησης, που οδήγησε σε πλήρη σχεδόν διακοπή των όποιων σχέσεων με τη Μόσχα. Οι ανησυχίες που εκφράζονται και από αστικές πλευρές δεν αφορούν (τουλάχιστον άμεσα) την πιθανότητα να αποτελέσει η Αλεξανδρούπολη πολεμικό στόχο της Ρωσίας, όσο την εξουδετέρωση των όποιων διπλωματικών ερεισμάτων σε σχέση με την Τουρκία και κυρίως και άμεσα, τον υπαρκτό κίνδυνο να κλείσει

η στρόφιγγα του ρωσικού φυσικού αερίου και να «παγώσει» η χώρα τον χειμώνα. Δεν ανησυχούν, φυσικά, για το ζοφερό μέλλον του λαού, αλλά για τη δικιά τους «*τσέπη*» και τη δικιά τους «*θέση*».

Ωστόσο, ούτε στο ελάχιστο δεν περιορίζουν τη βασική γραμμή πλεύσης τους συστήματος που υλοποιεί η κυβέρνηση Μητσοτάκη: την ένταξη στη «σωστή πλευρά της ιστορίας», την εκχώρηση δηλαδή του παρόντος και του μέλλοντος του λαού και του τόπου στους ιμπεριαλιστές της Δύσης και κυρίως των ΗΠΑ. Γιατί μόνο μέσα από αυτή τη σχέση βλέπει η άρχουσα τάξη της χώρας μας την αναπαραγωγή της κυριαρχίας της επάνω στον λαό, αλλά και την αναγνώριση (από τους ιμπεριαλιστές) κάποιου παραπάνω ρόλου από αυτόν του «καλού παιδιού» της Δύσης. Κοντόφθαλμη, αδιέξοδη, μωροφιλόδοξη, τυχοδιωκτική και κυρίως επικίνδυνη πολιτική, όμως είναι αυτή που αναπαράγει και ανακυκλώνει συνεχώς η αστική «*μας*» τάξη, από τότε που κάθισε στον σβέρκο του ελληνικού λαού και ανέλαβε να υπηρετεί τους ξένους προστάτες της.

Ρεκόρ 30ετίας στον πληθωρισμό

Τη στιγμή που εκατομμύρια νοικοκυριά αντιμετωπίζουν τη φτώχεια και την ακρίβεια, νέες αυξήσεις έρχονται σχεδόν στο σύνολο των ειδών πρώτης λαϊκής κατανάλωσης, σε καύσιμα, στην ενέργεια. Το λεγόμενο «*ράλλυ τιμών*» (έτσι λένε τα ΜΜΕ την αισχροκέρδεια των καπιταλιστών) δεν φαίνεται να σταματάει. Τουναντίον, όλες οι προβλέψεις λένε για αυξήσεις και σύντομα, δηλαδή μέσα στο καλοκαίρι.

Πάνω από 30% έχουν φτάσει οι ανατιμήσεις στα τρόφιμα, στα ράφια των σούπερ-μάρκετ. Κυρίως σε βασικά είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης, όπως αλεύρι, ηλιέλαιο, ζυμαρικά (και ειδικότερα λόγω διατροφικής έλλειψης και αυξήσεων σε λιπάσματα, λόγω του πολέμου στην Ουκρανία). Αλλά και γαλακτοκομικά, καθώς και χαρτικά προϊόντα είναι «*μέσα στο πρόγραμμα*», δείχνοντας ότι η απληστία των κεφαλαιοκρατών δεν δείχνει έλεος πουθενά. Το χειρότερο, όπως επισημαίνουν οι επιχειρήσεις (βλέπε οι ιδιοκτήτες των σούπερ-μάρκετ) είναι ότι δεν μπορεί να γίνει καμία ασφαλή πρόβλεψη για τη διάρκεια και την ένταση των αυξήσεων στις τιμές των πρώτων υλών και του ενεργειακού κόστους, γεγονός που καθιστά δύσκολο και τον όποιο προγραμματισμό. Έτσι εμπαίζουν τον λαό αυτοί που καθημερινά τα κονομάνε από το υστέρημά του, βγάζοντας εκατομμύρια

Τα ίδια και στην ενέργεια και στο ρεύμα, όπου η κακόφημη «*ρήτρα αναπροσαρμογή*» ξεπετάει το λαϊκό εισόδημα και ετοιμάζεται να ...αναπροσαρμοστεί, για να ενσωματωθεί, επί της ουσίας, στους λογαριασμούς. Στην Ελλάδα εμφανίζεται σχεδόν διπλάσιος ο πληθωρισμός από τον μέσο όρο της Ευρωζώνης. Αυτά έχουν οι ...εξαρτημένες οικονομίες. Και επειδή τα δάση καίγονται ξανά, η ζέστη προφανώς θα χτυπάει κόκκινα. Επομένως, ο λαός ή θα πάθει θερμοπληξία ή θα ανάψει το κλιματιστικό, για να εξανεμιστεί το παραμικρό κομπόδεμα για διακοπές. Ποιες δηλαδή διακοπές; Αυτές για τις οποίες -αν πάρουμε άδεια- πρέπει να πληρώσουμε τα 40% αυξημένα ακτοπλοϊκά εισιτήρια, που κάνουν απλησίαστη την ξεκούραση για έναν στους δύο ερωτηθέντες.

Αυτή είναι μόνο μια μικρή ίσως περιγραφή της βάρβαρης, καθημερινής οικονομικής κατάστασης του λαού. Την ίδια στιγμή, η κυβέρνηση εμπαίζει τον λαό μπροστά στα μάτια του. Ανακοινώνει 60 ευρώ χαρτζιλίκι για τη βενζίνη, σε βάθος τριμήνου, ενώ αυτά δε φτάνουν ούτε για ένα γέμισμα. Με το power pass κοροϊδεύει τον λαό ότι θα πάρει μέχρι και 600 ευρώ, όταν μόνο η ρήτρα αναπροσαρμογής μπορεί να είναι μέχρι και έξι φορές πολλαπλάσια του ποσού επιδότησης ρεύματος! Μέσα στο όλο, δε, προεκλογικό κλίμα τρέχει κι ο Χατζηδάκης να ανακοινώσει αυξήσεις σε

συντάξεις από ...Γενάρη.

Η κατάσταση που διαμορφώνεται στέλνει καθημερινά τον λαό σε οικονομικό αδιέξοδο, την ίδια στιγμή που η κυβέρνηση προκλητικά τον εμπαίζει και κάνει πλάτες στο μεγάλο κεφάλαιο για να αυξάνει παραπέρα τα κέρδη του. Διαφημίζουν επιδόματα σε καύσιμα-ενέργεια, όταν αυτά δεν φτάνουν να καλύψουν ούτε ένα μικρό κομμάτι του κόστους που κάθε μήνα ξοδεύει ο λαός για να μπαλώσει τις τρύπες που ανοίγει η ακρίβεια.

Εκατομμύρια λαού ζουν καθημερινά τη φτώχεια που οξύνεται από την επίθεση του κεφαλαίου. Με τον πόλεμο στην Ουκρανία να οξύνει παγκόσμια το πρόβλημα, ειδικά στα πλαίσια της εξάρτησης, σε χώρες σαν τη δική μας είναι ηλιού φαινότορο ότι διεξάγεται μια εκτεταμένη μεταφορά πλούτου από τους «*κάτω*» στους «*πάνω*» και από τους «*μέσα*» στους «*έξω*». Κόντρα, όμως, στο κυρίαρχο αφήγημα, πως ο λαός δεν μπορεί να κάνει τίποτα για όλα αυτά, βοά η πραγματικότητα: ότι αν δεν κάνει τίποτα, θα πεθάνει κυριολεκτικά από την πείνα και τη φτώχεια! Μόνο να κερδίσει έχει ο λαός, αν βγει να παλέψει για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις. Μόνο κέρδος έχει να δει, αν διεκδικήσει να σταματήσουν οι αυξήσεις. Μόνο να αγωνιστεί μπορεί αυτή τη στιγμή, αν θέλει να ζήσει!

Τα Ναυπηγεία Σκαραμαγκά στο βωμό των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών

Με μια διαβούλευση που δεν χρειάστηκε πάνω από πέντε μέρες, η κυβέρνηση (μαζί με τη στήριξη του ΠΑΣΟΚ) υπερψήφισε το νομοσχέδιο που ολοκληρώνει το ξεπούλημα των Ελληνικών Ναυπηγείων στο Σκαραμαγκά. Οι εξελίξεις στην παγκόσμια αγορά ενέργειας κι οι ιμπεριαλιστικές απαιτήσεις που πιέζουν, αναγκάζουν την κυβέρνηση με σπασμωδικές κινήσεις να επιταχύνει σε τέτοιο βαθμό τις διαδικασίες για το ξεπούλημα των ναυπηγείων που φτάνει στο σημείο να θίξει ολοφάνερα τα συμφέροντα άλλων μερίδων του ελληνικού κεφαλαίου.

Διάφορες εργοδοτικές ενώσεις (πχ. ΣΕΝΑΒΙ, ΕΒΕΠ) έχουν εκφράσει τη δυσρέσκειά τους καθώς, σύμφωνα με το νόμο, δίνεται η δυνατότητα αναγκαστικών απαλλοτριώσεων προς όφελος του νέου «επενδυτή» σε εκτάσεις και ακίνητα της ευρύτερης περιοχής των ναυπηγείων, τα οποία δημοπρατήθηκαν απ' το δημόσιο και αγοράστηκαν το 2020.

Είναι τόσο επιτακτική η ανάγκη να προχωρήσει το ξεπούλημα που ουσιαστικά τα ναυπηγεία δωρίζονται αντί πινακίου φακής. Κοστολογήθηκαν μόλις 25

εκατ. ευρώ και συνοδεύονται από προκλητικές ρυθμίσεις, φοροαπαλλαγές και ελαφρύνσεις. Το σύνολο της «επένδυσης» υπάγεται στο μηχανισμό ταχείας αδειοδότησης, τα όποια οικοδομικά και περιβαλλοντικά κριτήρια καθορίζονται απ' ευθείας από υπουργικές αποφάσεις και φυσικά οι παχυλές κρατικές ενισχύσεις θα πρέπει να θεωρούνται δεδομένες. Συνηθισμένο πακέτο στήριξης στο μεγάλο κεφάλαιο θα έλεγε κανείς, με μια λεπτομέρεια όμως που κάνει τη διαφορά. Ο νόμος επιτρέπει στον νέο ιδιοκτήτη να χρησιμοποιήσει το χώρο των ναυπηγείων για οποιαδήποτε δραστηριότητα, έτσι που μπορεί να τα μετατρέψει σε εγκαταστάσεις για στρατιωτικό υλικό, τουριστικό λιμάνι ή και για εγκαταστάσεις Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας.

Εδώ είναι το σημείο που κάνει την εμφάνισή του ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός σε συνεργασία βέβαια με την ΟΝΕΧ, εταιρία στην οποία έχουν δοθεί τα Ναυπηγεία στη Σύρο και την Ελευσίνα. Κατάλληλη συνθήκη για να συγχρονιστεί η εφοπλιστική δραστηριότητα του νέου ιδιοκτήτη του Σκαραμαγκά (Προκοπίου) με τα πλάνα των ιμπεριαλιστών για αποθήκευση και

μεταφορά υδροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) στα πλαίσια του ανταγωνισμού τους με Ρωσία και Κίνα, αφού πρώτα η διαχρονική υποβάθμιση και συκοφάντηση, όπως και το καθεστώς ειδικής διαχείρισης, διάβρωσαν πλήρως τη λειτουργία των ναυπηγείων και άνοιξαν το δρόμο.

Απ' τη μία λοιπόν βρίσκεται η πλήρης αδιαφορία του συστήματος, το οποίο μπροστά στα κέρδη είναι διατεθειμένο να θέσει σε κίνδυνο το λαό αφού η εγκατάσταση ενός σταθμού LNG λίγα χιλιόμετρα απ' την Αθήνα μπορεί να αποβεί μοιραία για τον πληθυσμό της περιοχής σε περίπτωση ατυχήματος. Απ' την άλλη, τα δώρα της κυβέρνησης για μια καθαρή από υποχρεώσεις και εκκρεμότητες επιχείρηση ολοκληρώνονται με τα όσα προβλέπονται για τους περίπου 700 εργαζόμενους. Για την ακρίβεια, δεν γίνεται η παραμικρή αναφορά για τη διασφάλιση έστω και ελάχιστου αριθμού θέσεων εργασίας, την ίδια στιγμή που οι αποζημιώσεις και τα χρωστούμενα δεδουλευμένα των εργαζομένων ξεπερνούν τα 200 εκατ. ευρώ (!!!).

Με θολές απαντήσεις κατόπιν εορτής, ο Σταϊκούρας υποσχέθηκε πως «θα

κάνουμε τα πάντα για τους εργαζόμενους ώστε να διασφαλίσουμε το εργασιακό τους μέλλον» κίνηση που το σωματείο χαρακτηρίζει «θετικό στοιχείο», ενώ καλεί την κυβέρνηση «να σεβαστεί τις αποφάσεις των δικαστηρίων». Οι εργαζόμενοι δεν έχουν να περιμένουν τίποτα απ' τα κούφια λόγια και τους επίδοξους σωτήρες. Ούτε τους κυβερνητικούς ούτε τους αντιπολιτευόμενους (σήμερα), που έσπευσαν υποκριτικά να μιλήσουν για υπεράσπιση εργασιακών δικαιωμάτων και θέσεων εργασίας. Πρέπει να ξεπεράσουν την απογοήτευση και την αναμονή, ν' αφήσουν πίσω τους τις τακτικές συνδιαλλαγής με το σύστημα και να μπουν στο δρόμο του αγώνα. Είναι η μόνη διέξοδος που έχουν η εργατική τάξη κι ο λαός για να υπερασπιστούν τα εργασιακά τους δικαιώματα τα οποία τσακίζονται απ' την αντεργατική πολιτική, αλλά και να βάλουν φραγμό στα σχέδια της μεγαλοαστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, που για χάρη των συμφερόντων τους θυσιάζουν τα πάντα στο βωμό της κερδοφορίας.

Οι αποφάσεις του ΣΤΕ για τις συντάξεις πιστές στο αφήγημα της άρχουσας τάξης!

Με πέντε αποφάσεις τις Ολομέλειες του ΣΤΕ απορρίφθηκαν οι αιτήσεις ακυρώσεως που κατέθεσαν σωματεία και συνταξιούχοι, προκειμένου ν' ακυρωθεί η ΚΥΑ που εκδόθηκε δυνάμει του ν.4714/2020 και προέβλεπε α) την επιστροφή των μνημονιακών μειώσεων μόνο των κύριων συντάξεων για τη χρονική περίοδο από 11.06.2015 έως 11.05.2016 (οι οποίες είχαν κριθεί ως αντισυνταγματικές), και ότι και την επιστροφή των μειώσεων αντίστοιχης περιόδου σε επικουρικές συντάξεις και επιδόματα αδειάς και εορτών και β) ότι με την καταβολή των προαναφερόμενων μειώσεων από τις κύριες συντάξεις, οι συνταξιούχοι χάνουν το δικαίωμά τους να αξιώσουν καταβολές από μειώσεις επικουρικών συντάξεων και επιδομάτων αδειάς και εορτών, εφόσον δεν είχαν ασκήσει αγωγή μέχρι την 31.07.2020.

Όσοι συνταξιούχοι λοιπόν προσέφυγαν στα δικαστήρια μέχρι 31.07.2020 είναι κι οι μόνοι που μπορούν να διεκδικήσουν καταβολές των μειώσεων σε επικουρικές συντάξεις και δώρα, καθώς οι υπόλοιποι χάνουν το δικαίωμα μελλοντικής δικαστικής διεκδίκησης. Κι ο αριθμός των τελευταίων δεν είναι και μικρός, μιας και μιλάμε για 1,3 εκατομμύρια συνταξιούχους. Αξίζει να σημειωθεί το γεγονός ότι μιλάμε για την απόσβεση ενός δικαιώματος μη παραγεγραμμένου, αλλά κι ότι οι εν λόγω περικοπές έχουν επίσης κριθεί ως αντισυνταγματικές.

Φυσικά καθόλου εξασφαλισμένο δεν είναι το αποτέλεσμα ακόμα και για την πρώτη κατηγορία των περίπου 350.000 συνταξιούχων. Αντίθετα, η τυχόν ικανοποίηση του αιτήματός τους εξαρτάται απ' την έκβαση της κάθε δίκης κι από μια σειρά νομικές προϋποθέσεις.

Πέραν του απορριπτικού αποτελέσματος της απόφασης, ιδιαίτερη σημασία έχει και το σκεπτικό. Διαβάζοντας κανείς την αιτιολογία των αποφάσεων θα μπορούσε κάλλιστα να μπερδευτεί, νομίζοντας ότι διαβάζει ομιλία του Μητσοτάκη στη Βουλή! Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι οι «ανεξάρτητοι» δικαστές υιοθέτησαν πλήρως το αφήγημα πίσω απ' το οποίο η κυβέρνηση και το σύστημα έχει στοιχίσει το σύνολο της αντιλαϊκής και αντεργατικής πολιτικής.

Σύμφωνα με την απόφαση, οι περικοπές που αφορούν ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα «δεν θίγουν τον πυρήνα του δικαιώμα-

τος στην κοινωνική ασφάλιση ούτε θέτουν σε διακινδύνευση το επίπεδο αξιοπρεπούς διαβιώσεως των συνταξιούχων». Μάλιστα δεν χρειάζεται κάποια ειδική επιστημονική μελέτη, αλλά αρκεί η αιτιολογική έκθεση του νόμου την οποία το δικαστήριο συμμαρτίζεται πλήρως!

Έτσι, στην απόφαση γίνεται λόγος για «τις περιορισμένες δημοσιονομικές δυνατότητες της χώρας, της σημαντικής επιβαρύνσεως της δημοσιονομικής καταστάσεως από τα πρωτόγνωρα σε ύψος οικονομικά μέτρα στήριξης της κοινωνίας, της δημόσιας υγείας και της οικονομίας, που ελήφθησαν προς αντιμετώπιση των συνεπειών της πανδημίας του COVID-19, [...] καθώς και της ανάγκης λήψεως μέτρων, σημαντικού δημοσιονομικού κόστους, για την διαχείριση των μεταναστευτικών και προσφυγικών ροών και την ενίσχυση των αμυντικών συστημάτων της χώρας».

Όλο το αφήγημα της άρχουσας τάξης συμπυκνωμένο σε δέκα γραμμές για να αιτιολογηθεί το γιατί ο λαός θα πρέπει να σφίξει κι άλλο το ζωνάρι! Πρόκειται ουσιαστικά για την πλήρη υιοθέτηση της λογικής που λέει ότι τα πάντα πρέπει να μετριοούνται σύμφωνα με τις «αντοχές της οικονομίας» και ότι όποιος μιλάει σήμερα για δικαιώματα και διεκδικήσεις είναι εκτός τόπου και χρόνου. Πρέπει όλοι να βάλουμε πλάτη για να μπορέσει αυτό το σάπιο σύστημα να ξεπεράσει τα δικά του αδιέξοδα. Κι όταν λέμε όλοι εννοούμε το λαό, τους εργαζόμενους, τους συνταξιούχους, τη νεολαία, που ενώ δεν έχουν να βγάλουν το μήνα θα πρέπει να σκεφτούν δυο και τρεις φορές πριν ζητήσουν τα αυτονόητα! Πριν διεκδικήσουν δηλαδή ακόμα κι έναν μισθό ή σύνταξη που να τους εξασφαλίζει να ζουν αξιοπρεπώς κι όχι με κομμένο ρεύμα.

Αυτή η εξέλιξη αποδεικνύει για μια ακόμα φορά πως οι αγώνες δίνονται στο δρόμο. Εκεί τίθενται τα πραγματικά επίδικα και εκεί είναι το μόνο πεδίο στο οποίο ο λαός μπορεί να αναμετρηθεί με πραγματικούς όρους, στηριζόμενος στις δικές του δυνάμεις, απέναντι σ' αυτό το σύστημα που του τσακίζει κάθε δικαίωμα. Και σ' αυτό το πεδίο, μέτρο δεν μπορεί να αποτελούν οι αντοχές καμιάς οικονομίας που βασίζεται στην εκμετάλλευση αλλά μόνο οι δικές μας αντοχές, που έχουν προ πολλού ξεπεραστεί.

Θεσσαλονίκη

Παράνομες κρίθηκαν οι στάσεις εργασίας στον ΟΑΣΘ Δεν κάνουν πίσω οι εργαζόμενοι!

Παράνομες έκρινε το Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης τις στάσεις εργασίας που ανακοίνωσε το Συνδικάτο Εργαζομένων του ΟΑΣΘ για τις 5, 7 και 11 Ιουλίου από τις 10 το πρωί μέχρι τις 4 το μεσημέρι. Ο επικεφαλής του ΟΑΣΘ, Γ. Σκόδρας, και ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης, Κ. Ζέρβας, έσπευσαν με μια φωνή να καλέσουν τους εργαζόμενους να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις και «να μην ταλαιπωρήσουν το επιβατικό κοινό της πόλης». Τους πήρε ο πόνος ξαφνικά για τους επιβάτες της Θεσσαλονίκης, εκείνους που δεν κουνάνε τόσο καιρό το μικρό τους δαχτυλάκι μπροστά στην ταλαιπωρία του κόσμου της πόλης που στριμώχνεται ασφυκτικά μέρα και νύχτα στα λιγυστά πανάθλια οχήματα, χωρίς επαρκή αερισμό και κλιματισμό μέσα στην πανδημία.

Ωστόσο, οι εργαζόμενοι δεν κάνουν πίσω και δηλώνουν αποφασισμένοι να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις τους. Καταγγέλλουν το γεγονός ότι παραμένουν χωρίς Συλλογική Σύμβαση Εργασίας, διεκδικούν να πάρουν πίσω τα προβλεπόμενα επιδόματα που τους αναλογούν, τα οποία τους έχει κόψει εδώ και μήνες η διοίκηση του ΟΑΣΘ, ανησυχούν για τη μείωση του μισθού τους και καταγγέλλουν τη δρομολόγηση της ιδιωτικοποίησης του ΟΑΣΘ από την κυβέρνηση. Οι τελευταίες αποφάσεις του σωματείου τους περιλαμβάνουν πλήρες πρόγραμμα κινητοποιήσεων με 6ωρες στάσεις εργασίας για τις 5, 7, 11, 13, 15 και 20 Ιουλίου, αλλά και δύο 24ωρες απεργίες που θα πραγματοποιηθούν στις 18 και 22 Ιουλίου.

Όπως όλα δείχνουν, η κόντρα θα κλιμακωθεί, καθώς η κυβέρνηση και ο ΟΑΣΘ δρομολογούν την πλήρη «αλλαγή τοπίου» στο εργασιακό καθεστώς του οργανισμού και για τους εργαζόμενους διακυβεύονται πολλά. Ανακοίνωση συμπαράστασης στο δίκαιο απεργιακό αγώνα εξέδωσε η Κομματική Οργάνωση Θεσσαλονίκης του ΚΚΕ(μ-λ), καταγγέλλοντας τη δικαστική απόφαση και τις μεθοδεύσεις της κυβέρνησης και απαιτώντας να ικανοποιηθούν άμεσα τα αιτήματα των εργαζομένων.

Εποχική εργασία στην περίθαλψη – τέλος στις προσλήψεις προσωπικού

Ένα νέο σχέδιο επεξεργάζεται η κυβέρνηση και το υπουργείο Υγείας για τα πολύπαθα νοσοκομεία και το υγειονομικό προσωπικό. Το σχέδιο αυτό αφορά τροπολογία που προβλέπει πως γιατροί, νοσηλευτές και τεχνολόγοι θα μπορούν, με αίτησή τους, να μετακινηθούν σε νοσοκομεία και Κέντρα Υγείας (ΚΥ) τουριστικών περιοχών για ενίσχυση τους θερινούς μήνες. Μάλιστα θα δίνεται οικονομικό μπόνους 1.500 και 1.000 ευρώ για γιατρούς και λοιπό προσωπικό αντίστοιχα, ενώ η διαμονή τους θα εξασφαλίζεται απ' τα νοσοκομεία υποδοχής ή και απ' τους δήμους. Οι υγειονομικές περιφέρειες της χώρας έχουν ήδη στείλει λίστες με τις ανάγκες τους, όπως αυτές διαμορφώνονται το καλοκαίρι.

Με τη δικαιολογία ότι η κίνηση στα νοσοκομεία των μεγάλων αστικών κέντρων μειώνεται τους καλοκαιρινούς μήνες, ενώ υπερδιπλασιάζεται η ανάγκη σε νησιά και τουριστικές περιοχές, θέλουν να εφαρμόσουν ελαστική, εποχική εργασία στο υγειονομικό προσωπικό, στερώντας του τις άδειες και την ξεκούραση και «προσπερνώντας» τη μεγάλη ανάγκη για προσλήψεις. Παράλληλα, μονιμοποιούν, με πρόσχημα τον εθελοντικό χαρακτήρα (προς το παρόν), ένα καθεστώς μετακινήσεων, αλλά και εξοντωτικής δουλειάς με κομμένες τις άδειες, που επιβλήθηκε κατά τη διάρκεια της

πανδημίας, ενώ παρουσιάζουν μια υποτιθέμενη «διέξοδο» για την αντιμετώπιση των οικονομικών προβλημάτων που προκαλούν οι μισθοί πείνας σε συνδυασμό με τη συνεχιζόμενη κι εντεινόμενη ακρίβεια, «προσπερνώντας» και την ανάγκη των εργαζόμενων στα νοσοκομεία για αυξήσεις στους μισθούς.

Η αυθαίρετη διατύπωση ότι η κίνηση στα νοσοκομεία των αστικών κέντρων τους θερινούς μήνες πέφτει, δεν λαμβάνει υπόψιν, καταρχάς, την ανάγκη του προσωπικού για ξεκούραση και το γεγονός ότι το δυναμικό των νοσοκομείων μειώνεται λόγω των απαραίτητων αδειών. Επιπλέον, η κίνηση σ' ένα μεγάλο τριτοβάθμιο νοσοκομείο συνεχίζει να είναι απαιτητική. Εξάλλου, είναι γνωστό ότι στα μεγάλα νοσοκομεία καταλήγουν τελικά πολλά δύσκολα και επείγοντα περιστατικά, ενδεχομένως και μέσω αυτής της αυξημένης κίνησης της περιφέρειας. Όπως τροχαία, κακώσεις, ατυχήματα και άλλα περιστατικά. Έτσι, ή θα στερούνται τα νοσοκομεία κρίσιμο δυναμικό ή θα στερούνται οι εργαζόμενοι τις άδειές τους.

Με τον τρόπο αυτό, το υπουργείο περνάει απ' την πίσω πόρτα την εντατικοποίηση της εργασίας, την περαιτέρω ελαστικοποίησή της, την κατάργηση του ωραρίου και του δικαιώματος στην ξεκούραση. Κυρίως αυτό που προσπαθεί είναι να καλύψει τα τεράστια κενά που

υπάρχουν στα νοσοκομεία με μπαλώματα, παρακάμπτοντας την ανάγκη μαζικών προσλήψεων. Εξάλλου, η κ. Γκάγκα ήταν ιδιαίτερα διαφωτιστική, όταν σχετικά με τις προσλήψεις δήλωνε: «Δηλαδή, να κάθονται 8 μήνες και να πληρώνονται από τους Έλληνες πολίτες ή να κάνουμε locum (σ.σ. η προσωρινή αναπλήρωση οργανικού κενού), όπως κάνει όλος ο κόσμος, και να πάμε σε διπλές αποδοχές για ανθρώπους που θέλουν να μετακινηθούν, να γυρίσουν στις περιοχές τους -με εξασφαλισμένη στέγη- και να βοηθήσουν όταν στην Αθήνα η πληρότητα το καλοκαίρι πέφτει από 90% στο 40%». Μια δήλωση που, εκτός όλων των άλλων, αποκρύπτει τις πάγιες ανάγκες των νησιών και των απομακρυσμένων περιοχών και τις τεράστιες δυσκολίες που μπορεί να αντιμετωπίζει το προσωπικό τους χειμερινούς μήνες σε υποστελεχωμένα νοσοκομεία, χωρίς τμήματα όλων των ειδικοτήτων και χωρίς δυνατότητα εύκολης και άμεσης διακομιδής σε μεγαλύτερα νοσοκομεία. Επίσης, αυτή η αντιμετώπιση των νοσοκομείων των νησιών αποκαλύπτει τη λογική όλων των κυβερνήσεων ότι οι μόνιμοι κάτοικοί τους δεν δικαιούνται περίθαλψη παρά μόνο όταν έρχονται τουρίστες.

Φυσικά, όλα αυτά είναι συμβατά με τον κύριο στόχο τους. Το «νέο ΕΣΥ». Ένα ΕΣΥ που βάζει φραγμούς στην πρόσβαση των ασθενών σ' αυτό, θεσμοθε-

τώντας το gatekeeping μέσω των «προσωπικών γιατρών». Ένα ΕΣΥ που θέλει να μετατρέψει τα νοσοκομεία σε ΚΥ και που θα καταλήγει ακόμη και σε κλείσιμο τμημάτων και κλινικών, μέσω αξιολογήσεων. Ένα ΕΣΥ, στο οποίο καθιερώνεται το σύστημα «κόμβος-ακτίνες», που θα αναγκάζει τους ασθενείς να ταξιδεύουν χιλιόμετρα αν χρειαστεί για να λάβουν περίθαλψη. Όλα αυτά προκειμένου να τσακίσουν το δικαίωμα όλου του λαού στην περίθαλψη, να μην στελεχώσουν τα νοσοκομεία και να ανοίξουν μεγαλύτερο πεδίο κερδοφορίας στο ιδιωτικό κεφάλαιο.

Όλα αυτά προωθούνται σε μια περίοδο που η πανδημία φουντώνει ξανά και, ανεξάρτητα από τις εξαγγελίες για άρση των μέτρων και άνοιγμα του τουρισμού, τα κρούσματα αυξάνονται και τα δεδομένα για τους υποτύπους του ιού προβληματίζουν.

Απ' τον τρόπο, λοιπόν, που η κυβέρνηση και το σύστημα αντιμετώπισε το εμβολιαστικό και την πανδημία, μέχρι τα σχέδιά τους για το «νέο ΕΣΥ» και το πώς αντιμετωπίζουν τις ανάγκες των νησιωτών για περίθαλψη, αποκαλύπτεται ότι ο στόχος τους ούτε ήταν ποτέ ούτε είναι σήμερα η υγεία του λαού, αλλά το διπλό χτύπημα: του δικαιώματος του λαού σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη και των εργασιακών δικαιωμάτων των εργαζομένων στα νοσοκομεία.

Να μην συγκαλυφθεί το εργοδοτικό έγκλημα στη γαλακτοβιομηχανία «Ήπειρος»

Στις 6/6/2020 βρέθηκε νεκρός από ηλεκτροπληξία ο 29χρονος Χρήστος Ζορμπάς στο εργοστάσιο της γαλακτοβιομηχανίας «Ήπειρος». Για ανθρωποκτονία εξ αμελείας κατηγορούνται ο ιδιοκτήτης της επιχείρησης, ο διευθυντής του εργοστασίου και ο τεχνικός ασφάλειας. Στις 13/7/2022 αναμένεται η πρόταση της εισαγγελίας και η δικαστική απόφαση. Η απόφαση μιας δίκης στην οποία οι κατηγορούμενοι προσπάθησαν να μετατρέψουν το εργοδοτικό έγκλημα σε απροσεξία του εργαζόμενου, συγκαλύπτοντας τις ευθύνες της εργοδοσίας με κυδαία ψέματα.

Ενώ οι κατηγορούμενοι ισχυρίζονταν πως τηρούνταν όλα τα μέτρα ασφαλείας, το πόρισμα του Τμήματος Επιθεώρησης Ασφάλειας και Υγείας στην Εργασία αλλά και η έκθεση πραγματογνώμονα κατέγραψαν ανεπαρκέστατα μέτρα προστασίας στις ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις. Ο Χρήστος καλέστηκε ν' αντικαταστήσει τις καμένες λάμπες φθορισμού στην οροφή του χώρου παραγωγής και, όταν κάποιες δεν άναβαν, επιχείρησε να ελέγξει το τροφοδοτικό. Καθώς δούλευε σ' ένα χώρο δύσκολα προσβάσιμο, αφού ο ηλεκτρικός πίνακας βρισκόταν στο πατάρι αλλά δεν υπήρχε ρελέ διαρροής, τον χτύπησε ρεύμα τάσης 220 Volt και έντασης 16 Amper και κατέληξε νεκρός.

Λίγες μέρες πριν το θανατηφόρο έγκλημα, όπως έγινε γνωστό απ' την προσωπική ηλεκτρονική αλληλογραφία του γενικού διευθυντή ασφαλείας με τεχνικούς υπεύθυνους, είχε γραφτεί: «Κατά τη γνώμη μου, θα ήταν καλό να έχουμε RCD (ρελέ) σε κάθε ερμάριο [...] επειδή

είναι ασφαλέστερο για τα άτομα που εργάζονται στο εργοστάσιο. Αλλά φυσικά εξαρτάται και απ' το κόστος του RCD. Ζήτησα από την (...) να μας ενημερώσει πόσα χρήματα θα εξοικονομήσουμε αν τοποθετήσουμε RCD μόνο στις πρίζες και τα φώτα και όχι σε όλα τα ηλεκτρικά ερμάρια». Ξεδιάντροπα ομολογούν πως μπροστά στα κέρδη δεν υπολογίζουν ανθρώπινες ζωές, ακόμη κι όταν ένα ρελέ κοστίζει από 12 ως 44 ευρώ.

Η επιχείρηση ισχυρίστηκε πως δεν μπορούσε να τοποθετήσει ρελέ διαφυγής στο πατάρι εξαιτίας του συστήματος γείωσης, ρίχνοντας το φταίξιμο στον εργαζόμενο. Η νομοθεσία προβλέπει πως, για τις παλιές ηλεκτρολογικές εγκαταστάσεις στις οποίες έχει γίνει επέκταση, η τοποθέτηση ρελέ διαφυγής είναι υποχρεωτική, με καταληκτική ημερομηνία εφαρμογής το 2009. Η εταιρία είχε προχωρήσει σε επέκταση το 2007 και το 2011. Μετά το θάνατο του εργαζόμενου, ξήλωσαν την αρχική ηλεκτρολογική εγκατάσταση, η οποία ήταν σε πλήρη εγκατάλειψη, και τοποθέτησαν ρελέ.

Επιπλέον, ο Χρήστος είχε καλεστεί να δουλέψει σε απογευματινή βάρδια, μόνος του, στο εργοστάσιο που είχε πιάσει δουλειά τρεις μήνες νωρίτερα, χωρίς προϋπηρεσία, μόνο με το πτυχίο του ηλεκτρολόγου και την πρακτική άσκηση στη ΔΕΗ. Η οικογένειά του κατέθεσε στο δικαστήριο πως ο ίδιος είχε αγοράσει τον εξοπλισμό που ήταν αναγκαίος για τη δουλειά και ανησυχούσε ότι «κάτι θα συμβεί». Σε συνομιλία με φίλο του σε μέσα κοινωνικής δικτύωσης έγραφε «το Σάββατο είμαι μόνος», «μακάρι να μη γίνει κάτι», «με βάζουν και πλένω τους πί-

νακες για να ξαναβάλουμε εξαρτήματα που κάνουν 10 ευρώ. Είμαστε των φτηνών λύσεων». Εκτίμηση που επιβεβαιώθηκε απ' την αποκάλυψη ότι ο όμιλος δεν διαθέτει στους εργαζόμενους ηλεκτρολόγους μονωτικά γάντια ως ένα απ' τα μέσα ατομικής προστασίας από ηλεκτροπληξία, αλλά γάντια μιας χρήσης, σαν αυτά που χρησιμοποιούν οι καθαρίστριες ή όσοι εργάζονται στην παραγωγή τροφίμων και τα οποία κοστίζουν τρία λεπτά, όταν ο όμιλος κερδίζει ετησίως πάνω από 50 εκατ. ευρώ.

Ακόμη κι όταν βρέθηκε νεκρός το βράδυ της 6ης Ιουνίου του 2020, το ΕΚΑΒ δεν καλέστηκε αμέσως. Πρώτα κάλεσαν τον ηλεκτρολόγο που είχε τελειώσει τη βάρδιά του, ο οποίος επέστρεψε στο εργοστάσιο και διαπίστωσε ότι ο εργαζόμενος δεν είχε σφυγμό, και τότε μό-

νο κλήθηκε το ΕΚΑΒ για τη διακομιδή του στο Γενικό Νοσοκομείο Άρτας, όπου διαπιστώθηκε ο θάνατός του. Παράλληλα, δεν ενημέρωσαν ούτε τους γονείς του θύματος με τη δικαιολογία ότι δεν γνώριζαν τη διεύθυνση του σπιτιού του (την ίδια διεύθυνση που αναγραφόταν στο βιογραφικό του!), ούτε όμως την Επιθεώρηση Εργασίας και το ΙΚΑ, με πρόσχημα ότι ήταν αργά.

Το εργοδοτικό έγκλημα βαραίνει αποκλειστικά και μόνο την εργοδοσία. Στις 12 και στις 13 Ιουλίου έχουν καλεστεί συγκεντρώσεις και κινητοποιήσεις για να μη συγκαλυφθεί το έγκλημα της γαλακτοβιομηχανίας «Ήπειρος», για να δικαιωθεί η οικογένεια του Χρήστου και η μνήμη του ίδιου, για να μη θρηνησουμε άλλο εργάτη για τα κέρδη της εργοδοσίας και του κεφαλαίου.

ΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΞΕΣΠΟΥΝ Σ' ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ο κόσμος της δουλειάς αναζητά αγωνιστική διέξοδο απ' την εργασιακή βαρβαρότητα

Συνεχώς διευρύνεται η οργή κι η αγανάκτηση του κόσμου της δουλειάς απέναντι στην πολιτική της φτώχειας και της εξαθλίωσης που προωθεί το σύστημα παγκόσμια. Το τεράστιο κύμα ακρίβειας κι οι αυξήσεις σε καύσιμα, ρεύμα κι όλα τα αγαθά πρώτης ανάγκης έχουν θέσει στην ημερήσια διάταξη το ίδιο το ζήτημα της επιβίωσης για πλατιές λαϊκές μάζες, την ώρα που η αντεργατική πολιτική επιβάλλει μισθούς σε τραγικά χαμηλά επίπεδα και όρους δουλειάς απάνθρωπους. Αν συνηλογοίσει κανείς τις επιπτώσεις της πανδημίας και, ιδιαίτερα, τον τρόπο που αξιοποιήθηκε απ' το σύστημα για το τσάκισμα εργασιακών δικαιωμάτων το προηγούμενο διάστημα, γίνεται σαφές πως είναι εκρηκτικό το μίγμα που γεννά αυτή την οργή στους εργαζόμενους, αναζητώντας όλο και πιο επιτακτικά οργανωμένη έκφραση.

Δείγματα της διευρυμένης δυσαρέσκειας είναι οι εργατικές κινητοποιήσεις που ξεσπούν το τελευταίο διάστημα σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Κινητοποιήσεις που όσο κι αν φαντάζουν διάσπαρτες, ξεκομμένες η μια από την άλλη, έχουν κοινή τους αφετηρία την αγανάκτηση και την αναζήτηση αγωνιστικής διεξόδου απέναντι στη μαύρη προοπτική που «διαθέτει» το σύστημα της εκμετάλλευσης. Έχουν κοινή βάση την ανάγκη της εργατικής τάξης και όλων των εργαζομένων να διεκδικήσουν αξιοπρεπείς όρους δουλειάς και ζωής, αυξήσεις στους μισθούς και εργασιακά δικαιώματα. Κινητοποιήσεις που μπορεί να μην παίξουν στα κανάλια, μπορεί το σύστημα να κάνει ό,τι μπορεί για να τις κουκουλώσει και να τις σταματήσει, αλλά αποτελούν ένα σαφές μήνυμα πως ο

κόσμος της εργασίας δε θα υποταχθεί μπροστά στην ισοπέδωση των δικαιωμάτων του.

Η γενική απεργία που έγινε στο **Βέλγιο** στις 20 Ιουνίου, 8 ολόκληρα χρόνια μετά την προηγούμενη γενική απεργία το Δεκέμβριο του 2014, με βασικό αίτημα τις αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, είναι ένα τέτοιο δείγμα. Αντίστοιχα κι η γενική απεργία που έγινε στις 22/6 στη **Β. Μακεδονία**. Την ίδια ώρα, οι λιμενεργάτες στη **Γερμανία** βρίσκονται σε κινητοποιήσεις και στις 23/6 οργάνωσαν μεγάλη απεργία για αυξήσεις στους μισθούς τους και για καλύτερους όρους δουλειάς. Στην περιοχή Καντάμπρια της **Ισπανίας**, χιλιάδες μεταλλεργάτες πραγματοποίησαν τον Ιούνιο πολυήμερη απεργία για αυξήσεις στους μισθούς και για υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, η οποία μάλιστα χτυπήθηκε έντονα απ' τις αστυνομικές δυνάμεις. Στη **Γαλλία** 35.000 εργαζόμενοι της «TOTAL» απήργησαν στις

25 και 28 Ιούνι, επίσης με αίτημα την αύξηση των μισθών τους.

Στη **Μ. Βρετανία**, οι εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους διεκδικούν κι αυτοί αυξήσεις και έχουν ήδη προχωρήσει σε απεργίες στις 21, 23 και 25 Ιούνι, για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια. Σε αντίστοιχη διαδικασία βρίσκονται οι συνάδελφοί τους στη **Γαλλία**, με απεργία στις 6 Ιούλι. Μαζικές απεργίες πραγματοποιούν οι εργαζόμενοι στα αεροδρόμια, οι οποίοι καλούνται να δουλέψουν κάτω από εξοντωτικές συνθήκες, λόγω της τραγικής μείωσης προσωπικού που συντελέστηκε το διάστημα της καραντίνας. Βασικά αιτήματα των κινητοποιήσεων είναι τόσο οι προσλήψεις προσωπικού, όσο κι οι αυξήσεις, καθώς οι μισθοί έχουν παραμείνει καθυλωμένοι στο μειωμένο επίπεδο της περιόδου της καραντίνας. Στις 25 και 26 Ιούνι οι εργαζόμενοι στις **αεροπορικές εταιρείες «Ryanair», «Easy Jet» και**

«Volotea» απεργήσαν σε μια σειρά χώρες (Γαλλία, Ιταλία, Πορτογαλία κ.α). Σε Νορβηγία, Σουηδία και Δανία, οι εργαζόμενοι στις **Σκανδιναβικές Αερογραμμές** απεργήσαν στις 29/6, ενώ απεργίες γίνονται και σε αρκετά ακόμη αεροδρόμια της Ευρώπης. Η ίδια κατεύθυνση μπαίνει κι από τους εργαζόμενους στον τουρισμό και ιδιαίτερα τους ξενοδοχοϋπαλλήλους, οι οποίοι επίσης αντιμετωπίζουν τις συνέπειες των τραγικών συνθηκών που επικράτησαν κατά την περίοδο της καραντίνας.

Οι εργατικοί αγώνες που έχουν ξεσπάσει και στη χώρα μας το προηγούμενο διάστημα, όπως οι απεργιακές κινητοποιήσεις των εργατών της COSCO για ΣΣΕ με αυξήσεις, ο αγώνας των εργατών στα Πετρέλαια Καβάλας, οι κινητοποιήσεις των εργατών της ΛΑΡΚΟ, αλλά και μια σειρά ακόμη (E-food, εκπαιδευτικοί, υγειονομικοί κλπ.) αποτελούν κι αυτοί δείγματα της τεράστιας οργής που σιγοβράζει στον κόσμο της δουλειάς.

Οι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται πως το σύστημα προσπαθεί να φορτώσει στις δικές τους πλάτες τις συνέπειες της κρίσης και το τελευταίο διάστημα έχουν βιώσει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο αυτή την απάνθρωπη πολιτική. Μπορεί, λοιπόν, ο αρνητικός ταξικός συσχετισμός που βαρβαίνει τις εργαζόμενες μάζες να μην ευνοεί την κίνησή τους, μπορεί το σύστημα να κάνει ό,τι περνάει απ' το χέρι του για να αποτρέψει, να εκτονώσει ή και να καταστείλει με τον πιο ωμό τρόπο τις κινητοποιήσεις τους, αλλά η δίκαιη οργή τους και η ανάγκη τους να ζουν και να δουλεύουν με αξιοπρεπείς όρους κάνει το φούντωμα των εργατικών κινητοποιήσεων αναπόφευκτο!

ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΗΣ «ΨΗΦΙΑΚΗΣ ΚΑΡΤΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ»

Άλλη μια αντεργατική ρύθμιση του ν.4808/2021 προχωράει

«Η Ψηφιακή Κάρτα Εργασίας που ξεκινά σήμερα για 121.000 εργαζόμενους σε τράπεζες και σούπερ μάρκετ, σε πρώτη φάση, είναι μια επανάσταση στην αγορά εργασίας. Είναι μια μεταρρύθμιση με έντονο κοινωνικό πρόσημο. Διότι είναι η καλύτερη εγγύηση για το σεβασμό του ωραρίου και των υπερωριών του εργαζομένου».

Κώστας Χατζηδάκης, υπουργός Εργασίας

Εν μέσω πανηγυρισμών εγκαινιάστηκε απ' τον υπ. Εργασίας, Κ. Χατζηδάκη, η «ψηφιακή κάρτα εργασίας». Δεν δίστασε μάλιστα να επιστρατεύσει και χαμογελαστούς εργαζόμενους σούπερ μάρκετ για να πείσει το λαό για το «κοινωνικό της πρόσημο». Πιθανόν τους ίδιους που, σύμφωνα με διαφημιστική καμπάνια γνωστής γερμανικής αλυσίδας σούπερ μάρκετ, «βλέπουμε να χαμογελάνε αηλιά δεν βλέπουμε ότι έχουν όλα όσα χρειάζονται για να είναι καλά».

Η κυβέρνηση έχει εξαπολύσει μια **συντονισμένη προσπάθεια αντιστροφής της πραγματικότητας**. Εμπαίζει τους εργαζόμενους και κλείνει τα μάτια στα 4ωρα των 200 ευρώ, τα ελαστικά ωράρια, την τρομοκρατία, τη δουλειά τις Κυριακές. Είναι τουλάχιστον γελοιό να μιλά για εγγύηση και σεβασμό του ωραρίου και των υπερωριών των εργαζομένων ο υπουργός που με τον ν.4808/2021 κατήργησε το 8ωρο, θέσπισε τη 10ωρη εργασία χωρίς υπερωριακή αμοιβή και την επέκταση της κατάργησης της κυριακάτικης αργίας σε μια σειρά κλάδους.

Η ψηφιακή κάρτα εργασίας αποτελεί, ουσιαστικά, μια «συμφωνία» μεταξύ εργαζομένου και εργοδότη και ως τέτοια αποτυπώνει τον μεταξύ τους συσχετισμό. Ο εργαζόμενος «χτυπά» την κάρτα του όταν πιάνει δουλειά και την «ξαναχτυπά» όταν σταματά, ή καλύτερα όταν ο εργοδότης

τού επιβάλλει να τη χτυπήσει και είτε όντως να σταματήσει τη δουλειά, είτε να συνεχίσει χωρίς αυτό ν' αποτυπώνεται πουθενά και μάλιστα με τη δική του «συναίνεση». Αποτελεί συνέχεια των ατομικών συμβάσεων εργασίας και διασφαλίζει τον εργαζόμενο όσο κι αυτές, δηλαδή καθόλου.

Επίσης, η συγκεκριμένη ρύθμιση λύνει τα χέρια σ' επιχειρήσεις του μεγάλου κεφαλαίου με μαζικούς χώρους και συνδικαλιστική οργάνωση που, μέχρι τώρα, αδυνατούσαν να καταστρατηγούν το ωράριο και την αποζημίωση των υπερωριών μ' έναν «νόμιμο» τρόπο και «ζήλησαν» την πλειοψηφία των μικρομεσαίων επιχειρήσεων όπου η κάθε είδους αυθαιρεσία αποτελεί καθησώς. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι η εφαρμογή ξεκίνησε από τράπεζες και σούπερ μάρκετ.

Οι προθέσεις της κυβέρνησης κάθε άλλο παρά αγαθές είναι και γι' αυτό θα χρησιμοποιήσει την ψηφιακή κάρτα εργασίας ως κλειδί για την εφαρμογή της ατομικής διευθέτησης του χρόνου εργασίας. Μιας ρύθμισης που θα επιτρέπει στον εργοδότη να εκμεταλλεύεται τον εργαζόμενο όσο και όποτε θέλει και μάλιστα με τη δική του -δήθεν- συμφωνία.

Λίγες μέρες μετά την εφαρμογή της, ο Σύλλογος Εμποροϋπαλλήλων Αθήνας καταγγέλλει ότι σε σούπερ μάρκετ «δόθηκαν οδηγίες σε εργαζόμενους που πιάνουν στις 5:00π.μ. να χτυπάνε την κάρτα τους στις 6:00π.μ για να μη φανεί η μία ώρα νυχτερινής απασχόλησης. Προϊστάμενοι ταμείων, ζητούσαν από τις ταμίες να χτυπήσουν την κάρτα τους ακριβώς στις 21:00 ενώ ακόμη ήταν στο πόστο τους και εξυπηρετούσαν πελάτες. Υπενθύμιση σε ωρομίσθιους που δουλεύουν 8ωρο να μην ξεχάσουν να χτυπήσουν την κάρτα τους στο 4ωρο, σε υπάλληλους ηλεκτρονικών παραγγελιών

να χτυπάνε την κάρτα τους είτε έχουν τελειώσει την παραγγελία είτε όχι και να συνεχίζουν μετά, οδηγιοί να μη χτυπάνε καθόλου κάρτα αφού βρίσκονται εκτός καταστήματος και καλέσματα για εργασία στο ρεπό αηλιά με οδηγία να μη χτυπήσουν κάρτα».

Σε μια κατάσταση όπου τα ποσοστά της ανεργίας είναι διψήφια, οι αντεργατικοί νόμοι διαδέχονται ο ένας τον άλλο, οι κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων παίρνονται πίσω κι οι συνδικαλιστικοί αγώνες ποινικοποιούνται, απ' τον ίδιο νόμο που το «κοινωνικό του πρόσημο» τόσο διαφημίζεται, καταλαβαίνουμε πολύ καλά πως θα προκύψει αυτή η «συμφωνία» και είναι τουλάχιστον προκλητική η συζήτηση περί «ελεύθερης βούλησης» του εργαζομένου να ρυθμίζει το ωράριό του. Στην πραγματικότητα, καλείται να βάλει την υπογραφή του στην υποταγή στον αρνητικό συσχετισμό και στην υπόκλιση στους εργοδοτικούς εκβιασμούς. Και να δεσμευτεί ότι δεν θ' απαιτήσει εκ των υστέρων τα πραγματικά δεδουλευμένα του. Οι δε συνδικαλιστικές ηγεσίες είχαν φροντίσει ν' ανοίξουν το δρόμο, καθώς αποτελούσε και αίτημα της ΓΣΕΕ, γεγονός που ο υπουργός δεν παραλείπει να υπενθυμίζει συχνά.

Παράλληλα με τις δεκάδες δικαστικές αποφάσεις ενάντια σε κάθε απεργία εδώ κι ένα χρόνο, η εφαρμογή της ψηφιακής κάρτας εργασίας κάνει πράξη ακόμα μια πτυχή του νόμου Χατζηδάκη, που σε καμία περίπτωση δεν «μένει στα χαρτιά». Για τους εργαζόμενους, η μόνη λύση είναι η πάλη για την ανατροπή του, μαζί με τη διεκδίκηση συλλογικών συμβάσεων και δουλειάς με δικαιώματα. Όσο αυτή η γραμμή υποχωρεί, τόσο το σύστημα προχωρά και κερδίζει έδαφος.

ΞΑΦΝΙΚΑ ΕΓΙΝΑΝ ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ "ΦΙΛΕΡΓΑΤΙΚΟΙ"!!!

Η πολιτική τους είναι κατάμαυρη, όπως κι αν την παρουσιάζουν

«Φιλεργατικός» οίστρος διαπνέει τα ξένα και ντόπια επιτελεία το τελευταίο διάστημα. Στις 6 Ιούνη η προεδρία του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και οι διαπραγματευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου κατέληξαν σε προσωρινή πολιτική συμφωνία σχετικά με τους κατώτατους μισθούς οι οποίοι θα πρέπει να είναι «επαρκείς». Στη χώρα μας, δε, η κυβέρνηση της ΝΔ καμαρώνει (χωρίς να ντρέπεται!) για το «φιλεργατικό» της έργο!

Και αν στη χώρα μας αυτές οι λαθροχειρίες δικαιολογούνται από το γενικότερο προεκλογικό κλίμα που καλλιεργείται, τι την έπιασε άραγε την ΕΕ και βάλθηκε να θέσει τέτοιο ζήτημα; Η απάντηση βρίσκεται στο ότι –αν και ο καθένας μπορεί να έχει τους δικούς του, ιδιαίτερους λόγους– **όλοι τους προσπαθούν να αποφύγουν αυτό που φοβούνται και το βλέπουν ήδη να εκδηλώνεται: τα μεγάλα εργατικά ξεσπάσματα, τους μαζικούς αγώνες της εργατικής τάξης και των εργαζομένων ενάντια στην εξαθλίωση, τη φτώχεια και την πείνα που επελαύνουν.** Ήδη σε μια σειρά χωρών της ΕΕ οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε αναβρασμό και αγωνιστικές κινητοποιήσεις. Σε Αγγλία, Ιταλία, Γαλλία, Βέλγιο, Γερμανία και αλλού, ξεσπούν πολυήμερες, μαζικές απεργίες, με κοινό αίτημα τις αυξήσεις στους μισθούς. Και τα επιτελεία του ευρωπαϊκού κεφάλαιου γνωρίζουν πολύ καλά ότι το τοπίο θα γίνεται όλο και πιο βαρύ για τους εργαζόμενους, καθώς προβλέπουν νέα οικονομική ύφεση, ενώ βαρύτερες θα είναι και οι συνέπειες από την επέκταση της πολεμικής αναμέτρησης στην Ουκρανία.

Τρέχουν, λοιπόν, να προλάβουν τα χειρότερα μόνο που σκοντάφτουν στον ίδιο τους τον εαυτό(!), καθώς δεν μπορούν να προσπεράσουν ούτε τις μεταξύ τους αντιθέσεις και τους ανταγωνισμούς, ούτε φυσικά και το βασικό άξονα της κίνησης του κεφάλαιου που είναι η διατήρηση και επέκταση της κερδοφορίας του. Δεν είναι τυχαίο ότι τόσο το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο όσο και του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου χρειάστηκαν περισσότερο από ένα χρόνο για να αποφασίσουν τη συμμετοχή τους στη διαδικασία της μεταξύ τους διαπραγμάτευσης για το ζήτημα, ενώ από τον Γενάρη του 2022 που ξεκίνησε η διαπραγμάτευση χρειάστηκαν οκτώ

γύροι μέχρι να καταληφτεί η συμφωνία. Από δω και πέρα, δε, πρέπει κάθε όργανο να εγκρίνει τη συμφωνία, ενώ τα κράτη-μέλη έχουν στη διάθεσή τους δύο χρόνια για να μεταφέρουν την οδηγία στο εθνικό τους δίκαιο.

Ωστόσο, ακόμη και το πλαίσιο της συμφωνίας είναι τόσο θολό και ασαφές που δεν μπορεί να διασφαλίσει σχεδόν τίποτα, ενώ αφήνει και πολλά ζητήματα στον αέρα. Τα κράτη-μέλη θα πρέπει –λέει– να αξιολογήσουν κατά πόσον οι υφιστάμενοι νόμιμοι κατώτατοι μισθοί τους είναι επαρκείς για να εξασφαλίσουν αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης, λαμβάνοντας υπόψη τις δικές τους κοινωνικοοικονομικές συνθήκες, την αγοραστική τους δύναμη ή τα μακροπρόθεσμα εθνικά επίπεδα παραγωγικότητας και εξελίξεις. **Μα, αυτό ακριβώς είναι και το πλαίσιο που ισχύει στην Ελλάδα και με βάση το οποίο ο κατώτατος μισθός ορίζεται πλέον από την κυβέρνηση (και όχι από συλλογική διαπραγμάτευση) και έχει οδηγήσει στην καταβράθρωσή του!**

Στο πλαίσιο της συμφωνίας προβλέπεται και η παρότρυνση προς τα κράτη-μέλη να ενισχύσουν τις κλαδικές και διακλαδικές συλλογικές διαπραγματεύσεις και να καταρτίσουν σχέδιο με στόχο –λέει– να προστατευτεί από συλλογική σύμβαση τουλάχιστον το 80% των εργαζομένων. Αφού με την πολιτική τους έχουν πρωτοστατήσει στην κατάρνηση των συλλογικών συμβάσεων και την πλήρη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, έρχονται σήμερα να μιλήσουν για προστασία των εργαζομένων. **Θέλουν να μας πείσουν ότι στην ΕΕ των τεράστιων ανισοτήτων και του ξεζουμίσματος των εξαρτημένων χωρών από**

τις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις, θα υπάρξει κοινή πολιτική διασφάλισης των εργαζομένων. Πώς, άραγε, θα καλυφθεί το χάσμα μεταξύ των χωρών της ΕΕ όπου ο μηνιαίος κατώτατος μισθός κυμαίνεται από **332 ευρώ** στη Βουλγαρία έως **2.202 ευρώ** στο Λουξεμβούργο, σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat για το 2021;

Αλλά και πώς είναι δυνατόν να πιστέψουμε ότι το κεφάλαιο θα δεχτεί να συναινέσει σε συλλογικές συμβάσεις με ουσιαστικές αυξήσεις μισθών χωρίς την πραγματική και αποφασιστική πίεση των εργαζομένων; Για εμάς είναι σαφές ότι όταν τα ευρωπαϊκά ιμπεριαλιστικά επιτελεία μιλούν για συλλογικές συμβάσεις αυτό που εννοούν είναι την εξασφάλιση της εργασιακής «ειρήνης», δηλαδή της εξουδετέρωσης των εργατικών αντιτάσεων μέσα από συμφωνίες που, **από τη μια, θα πετούν μερικά ψίχουλα στους εργαζόμενους και, από την άλλη, θα δίνουν ρόλο και στις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες** που θα εμφανίζονται ξανά ως εκπρόσωποι των εργαζομένων, ενώ θα τους κρατούν στο περιθώριο.

Δεν είναι τυχαίοι οι πανηγυρισμοί της ΓΣΕΕ που εμφανίζει τη συμφωνία ως «δικαίωση των πολychρονων αγώνων των ευρωπαϊκών και ελληνικών συνδικάτων για αξιοπρεπή διαβίωση και κοινωνική δικαιοσύνη»!!! Προφανώς, και η ξεπουλημένη ηγεσία της ΓΣΕΕ –που έχει παραιτηθεί από κάθε μισθολογική διεκδίκηση και έχει αποδεχτεί πλήρως το καθεστώς ορισμού του μισθού από το κράτος– περιμένει από την ΕΕ τη δικαίωσή της. Όμως εννοεί

δικαίωση του «υπεύθυνου» ρόλου της και όχι των εργατικών συμφερόντων και διεκδικήσεων, με τα οποία δεν έχει καμία σχέση.

Δεν είναι, βεβαίως, τυχαίοι και οι πανηγυρισμοί του ΣΥΡΙΖΑ για το ζήτημα. Ασυγκράτητος ο ευρωβουλευτής του, Κ. Αρβανίτης, κάνει λόγο για «**συμφωνία-ορόσημο για το μέλλον της Εργασίας στην ΕΕ**», αλλά και για «**σημαντικό βήμα απομάκρυνσης από τις μονεταριστικές πολιτικές της φιλελεύθερης χυδαιότητας**»!!! Είναι και αυτή η τοποθέτηση στο μοτίβο της αντιπολιτευτικής-προεκλογικής γραμμής του ΣΥΡΙΖΑ όπου η ΕΕ εμφανίζεται ως πεδίο δυνατοτήτων (και όχι φυλακή των λαών) τις οποίες αρκεί κανείς να έχει την «αποφασιστικότητα» να διεκδικήσει!

Εδώ και ο ίδιος ο Χατζηδάκης έσπευσε να «πατήσει πόδι» και να ξεπεράσει την απροθυμία των εργοδοτών του κλάδου του επισιτισμού και να κηρύξει ως υποχρεωτική τη συλλογική σύμβαση στον κλάδο! «**Με πρωτοβουλία της κυβέρνησης και παρά το γεγονός ότι η εργοδοτική πλευρά δεν έδινε στο Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας τα στοιχεία που απαιτούνταν για την κήρυξη της Κλαδικής Σύμβασης Εργασίας του επισιτισμού ως υποχρεωτικής, προχωρήσαμε στην υπογραφή της σχετικής υπουργικής απόφασης, όχι μόνο εξαιτίας της υψηλής παραβατικότητας που παρατηρείται στον κλάδο στις εκθέσεις της Επιθεώρησης Εργασίας, αλλά και επειδή είναι ζήτημα δικαιοσύνης για τους εργαζόμενους του συγκεκριμένου κλάδου. Οι έλεγχοι από την Επιθεώρηση Εργασίας, καθ' όλη τη διάρκεια του χρόνου, αλλά ιδίως κατά την τουριστική περίοδο, θα είναι εντατικοί, προκειμένου να διασφαλιστούν τα συμφέροντα των εργαζομένων και ο υγιής ανταγωνισμός**».

Πανηγυρίζουν, λοιπόν, όλοι αυτοί που έχουν πρωτοστατήσει στη συντριβή των εργατικών δικαιωμάτων. Αυτοί που φυσικά δεν πανηγυρίζουν είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι που βλέπουν τη ζωή τους να μετατρέπεται σε Γολγοθά. Δεν πανηγυρίζουν αυτοί που βλέπουν ότι με τους μισθούς πείνας και τα επιδόματα ελεημοσύνης δεν βγαίνει ούτε ο μισός μήνας. **Γι' αυτούς ο μόνος δρόμος παραμένει ο δρόμος του αγώνα και της διεκδίκησης. Για συλλογικές συμβάσεις με αυξήσεις σε μισθούς και μεροκάματα που να καλύπτουν το κόστος της ζωής. Για ασφαλείς, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας.**

9ο Τακτικό Συνέδριο της ΟΣΥΠΕΣΔΔΑ

Στις 22-23 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε το 9^ο συνέδριο της Ομοσπονδίας Συλλόγων Υπουργείου Εσωτερικών Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης (ΟΣΥΠΕΣΔΔΑ), μιας ομοσπονδίας με 5 συλλόγους-μέλη και μόλις 36 συνέδρους, ένα μέγεθος που συνεχώς μειώνεται λόγω της μείωσης του προσωπικού και των αθρόων συνταξιοδοτήσεων και αποχωρήσεων. Μια ομοσπονδία όμως που, λόγω της στενής σχέσης με το κράτος καθώς εκπροσωπεί τους συλλόγους των εργαζομένων στο υπ. Εσωτερικών, το Εθνικό Τυπογραφείο, την πρώην Γενική Γραμματεία Ισότητας και το Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης, είναι άκρως αντιπροσωπευτική της κατάστασης που επικρατεί στο λεγόμενο «στενό» δημόσιο τομέα, με καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι και σ' αυτό το συνέδριο αποτυπώθηκε πλειοψηφία της κυβερνητικής παράταξης της ΔΑΚΕ.

Την τετραετία που προηγήθηκε, η ομοσπονδία ήταν κυριολεκτικά άουσα και, με πρόφαση την πανδημία, είχε κηρύξει παύση όλων των διαδικασιών της. Γι' αυτό και η πλειοψηφούσα παράταξη, κατά τη διάρκεια του συνεδρίου δέχθηκε κριτική, την οποία όμως προκλητικά άφησε τελείως αναπάντητη, χωρίς καμία τοποθέτηση, ασχολούμενη μονάχα με τη συγκρότηση των ψηφοδετίων της. Προχώρησε άηλωστε σε καλή υπολογισμένους εκλογικούς χειρισμούς, που περιλάμβαναν και διαχωρισμό σε διαφορετικά ψηφοδέλτια.

Παρ' όλα αυτά, η συζήτηση ήταν γόνιμη και οι συνέδριοι που επέλεξαν να τοποθετηθούν ανέδειξαν τα πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων, με κυρίαρχα τον αντιδραστικό κι αντεργατικό νόμο 4808/2021, τις πραγματικές μισθολογικές μειώσεις και την ακρίβεια.

Η Αγωνιστική Κίνηση Εθνικού Τυπογραφείου συμμετείχε στο συνέδριο με 2 συνέδρους και σε συνεργασία με συναγωνιστή απ' την πρώην Γενική Γραμματεία Ισότητας των Φύλων συγκρότησε το ψηφοδέλτιο της **ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ** που κατάφερε να εξασφαλίσει και πάλι μια έδρα στο Δ.Σ. της Ομοσπονδίας.

	Για το Δ.Σ.		Για την ΑΔΕΔΥ	
	Ψήφοι	Έδρες	Ψήφοι	Έδρες
Αγωνιστική Πρωτοβουλία ¹	12	4	12	1
Ενωτική Κίνηση ²	6	2	6	-
ΔΑΚΕ Εθνικού Τυπογραφείου	4	2		
ΔΑΚΕ Υπουργείου Εσωτερικών	8	3		
ΔΑΚΕ Εθνικού Τυπογραφείου-Υπ.Εσωτ.			12	1
Αγωνιστική Κίνηση Εργαζομένων ³	3	1	3	-
Αριστερή Κίνηση	3	1	3	-
	36	13	36	2

1. Συνεργασία ΠΑΣΚΕ-ΣΥΡΙΖΑ

2. ΔΑΚΕ πρώην Υπουργείου Διοικητικής Μεταρρύθμισης

3. Ανεξάρτητο ψηφοδέλτιο εργαζομένων στο Εθνικό Κέντρο Δημόσιας Διοίκησης

Σύνοδος κορυφής στη Μαδρίτη Προς ένα παγκόσμιο ΝΑΤΟ;

Η «ιστορική Σύνοδος» κορυφής του ΝΑΤΟ, όπως τη χαρακτήρισε ο Λ. Οίκος, έγινε σε ένα διεθνές περιβάλλον έντονων ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, διανύοντας πια τον πέμπτο μήνα του, συνεχίζει να παράγει σημαντικά αποτελέσματα στη διεθνή σκακιέρα, ανατρέποντας δεδομένα αρκετά πέρα από την «αρχιτεκτονική ασφάλειας στην Ευρώπη», επιδρώντας καθοριστικά στις παγκόσμιες γεωπολιτικές ισορροπίες. Τα επισυμβαίνοντα στον ευρωπαϊκό χώρο, τους τελευταίους μήνες, εκτιμάται πως θέτουν με ευνοϊκό τρόπο για τις ΗΠΑ την επανεκκίνηση της πολεμικής τους μηχανής σε μια πιο ευρύνω-ναι προοπτική!

Το ενημερωτικό δελτίο του Λ. Οίκου, λίγο πριν τη Σύνοδο, περιέγραφε το τελικό κείμενο που στα 49 άρθρα του ορίζει το «νέο στρατηγικό δόγμα» που υιοθετεί η

Συμμαχία για την επόμενη δεκαετία και στο οποίο, για πρώτη φορά, δίνεται τόση έμφαση σε ολόκληρη την υφίλη ως «επιχειρησιακό χώρο»: «...Η ασφάλεια στην Ευρώπη είναι αδιαίρετη από την ασφάλεια στην περιοχή του Ινδικού-Ειρηνικού», δηλώνει ο Ιάπωνας πρωθυπουργός, Κισίιτα. Αλλά και στο άρθρο 11 του κειμένου, ρητά αναφέρεται πως «οι συγκρούσεις στην Αφρική και τη Μέση Ανατολή, καθώς και η ευθραυστότητα και η αστάθεια αυτών των περιοχών θέτουν άμεσα σε κίνδυνο την ασφάλειά μας και των εταίρων μας». Ωστόσο, ιδιαίτερη έμφαση δίνεται σε νοτιοανατολική Ασία και Ειρηνικό. Η εμφάνιση για πρώτη φορά των ηγετών Αυστραλίας, Ιαπωνίας, Νέας Ζηλανδίας και Νότιας Κορέας σε σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ δεν είχε μόνο συμβολικό χαρακτήρα.

Η «Στρατηγική Αντίληψη» του ΝΑΤΟ για την επόμενη δεκαετία αφήνει έξω όσους δεν συντάσσονται με την, πιο μονότονα, επαναλαμβανόμενη φράση του κειμένου: «διεθνή τάξη βασισμένη σε κανόνες» (κανόνες που ορίζουν βέβαια οι ΗΠΑ). Ο συχνά προβολόμενος αξιακός διαχωρισμός του κόσμου, με το γενικόλογό περί «αυταρκικών παραγόντων» (ή καθεστώτων), επιδιώκει να οριοθετήσει όσους «...αμφισβητούν τα συμφέροντα, τις αξίες και τον δημοκρατικό τρόπο ζωής μας». Όπου οι αξίες και η δημοκρατία μπορεί να είναι και προαιρετικές... αλλά όχι τα συμφέροντα των ΗΠΑ! Κάποιοι αναλυτές βλέπουν πίσω από αυτές τις διατυπώσεις την προσπάθεια να οριστεί η «νέα Δύση» ή η «μετα-Δύση», πριν κάτι τέτοιο το θέσουν οι αντίπαλοι, στρατηγικοί ή μη.

Μετά τη διάλυση του Συμφώνου της Βαρσοβίας, το μέλλον της Συμμαχίας περιγράφεται στη λεγόμενη «Στρατηγική Αντίληψη της Συμμαχίας» (The Alliance's Strategic Concept), τόσο του 1991 όσο και του 1999. Η μετέπειτα πορεία και εξέλιξη της Συμμαχίας είναι γνωστή. Τα 15 κράτη μέλη του 1991 είναι πλέον 30 και με την επικείμενη είσοδο Σουηδίας και Φινλανδίας, γίνονται 32. Η νέα Στρατηγική Αντίληψη (ΝΑΤΟ 2022) περιγράφει τον μετασχηματισμό του ΝΑΤΟ, σύμφωνα με την «Ατζέντα του ΝΑΤΟ 2030», που εγκρίθηκε στη Σύνοδο Κορυφής του 2021. Και το Βασικό ΝΑΤΟϊκό στρατηγικό δόγμα (στο άρθρο 8) δεν πρωτοτυπεί καθόλου αναφέροντας ότι η Ρωσία αποτελεί την «κύρια και πιο άμεση απειλή για την ασφάλεια των Συμμάχων και για την ειρήνη και τη σταθερότητα στον ευρωατλαντικό χώρο».

Πρωτοτυπεί, ωστόσο, στο άρθρο 45 κεινόμενες τις απειλές: «...θα εργαστούμε με εταίρους μας να ανταποκριθούμε σε κοινές απειλές και προκλήσεις για

την ασφάλεια σε περιοχές στρατηγικού ενδιαφέροντος για τη Συμμαχία, συμπεριλαμβανομένης της Μέσης Ανατολής και της Βόρειας Αφρικής και του Σάχελ. Το ΝΑΤΟ αποδίδει σημασία στον Ινδο-Ειρηνικό επειδή οι εξελίξεις σε αυτό το μέρος του κόσμου είναι πιθανό να έχουν άμεσες επιπτώσεις στην ευρωατλαντική ασφάλεια. Σε αυτόν τον τομέα, θα διατηρήσουμε διάλογο και συνεργασία με τους σημερινούς εταίρους μας καθώς και με νέους εταίρους, προκειμένου να ανταποκριθούμε στις διαπεριφερειακές προκλήσεις και να υπερασπιστούμε τα κοινά μας συμφέροντα ασφάλειας...».

Ο Ινδο-Ειρηνικός έχει ιδιαίτερη κατάρτιση στο κείμενο. Με τα άρθρα 13 και 14 ανοίγονται νέα κεφάλαια. Είναι η πρώτη φορά που σε τέτοιο έγγραφο αναφέρεται η Κίνα, η οποία μέχρι σήμερα δεν σχετιζόταν με την αποστολή της Ατλαντικής συμμαχίας. Τονίζεται ότι πρέπει να «εργαστούμε υπεύθυνα, ως Σύμμαχοι, για να ανταποκριθούμε στις συστηματικές προκλήσεις που θέτει η Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας για την ευρωατλαντική ασφάλεια...» και ότι «η εμφάνιση της στρατηγικής εταιρικής σχέσης μεταξύ της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και της Ρωσικής Ομοσπονδίας, καθώς και οι συνδυασμένες προσπάθειές τους να αποσταθεροποιήσουν τη διεθνή τάξη που βασίζεται σε κανόνες, αντιτίθενται με τις αξίες και τα συμφέροντά μας». Τα παραπάνω δηλώνουν πως οι ΗΠΑ απαιτούν από τους Ευρωπαίους συστράτευση απέναντι όχι μόνο στη Ρωσία αλλά και στην Κίνα, υποδηλώνοντας ταυτόχρονα πως οι ανοχές τους σε παρεκκλίσεις φτάνουν στο τέλος τους.

Η αντίδραση του Πεκίνου, μέσω του εκπροσώπου του κινεζικού υπουργείου Εξωτερικών, Ζάο Λιτζιάν, ήταν ιδιαίτερα αιχμηρή. Αφού χαρακτήρισε το ΝΑΤΟ «κατάλοιπο του Ψυχρού Πολέμου», είπε πως «...είναι αυτό που αποτελεί την αληθινή συστηματική απειλή για την παγκόσμια ειρήνη και την παγκόσμια σταθερότητα...», αφού «...στην πράξη, δεν παύει να επεκτείνεται πέραν του περιφερειακού πεδίου του και των αρμοδιοτήτων του, να κηρύσσει πολέμους και να σκοτώνει αθώους αμάχους...», καταλήγοντας πως «...τα χέρια του ΝΑΤΟ είναι βαμμένα με το αίμα των λαών του κόσμου».

Το γεγονός πως στην περιοχή του Ινδικού-Ειρηνικού σήμερα απουσιάζουν ισχυρές διακρατικές δυνάμεις είναι ένα ζήτημα που αποκτά ιδιαίτερη σημασία. Εδώ και κάποια χρόνια στις χώρες της Ασίας, που έχουν στενές σχέσεις (και αναγκαστικές) με τις ΗΠΑ, έχει θεθεί η ιδέα δημιουργίας ενός «περιφερειακού ΝΑΤΟ». Διάφορα σχέδια, που εκπονούνται στις ΗΠΑ, μιλούν για μια στρατιωτική συμμαχία ΝΑΤΟϊκής εκδοχής στην περιοχή, από συμμάχους και εταίρους Ασίας-Ειρηνικού, ξεκινώντας από τη δημιουργία ενός «οδικού χάρτη» για ευρύτερη συνεργασία. Αμερικανικοί αξιωματούχοι αναφέρονται συχνά στις «προοπτικές» μετεξέλιξης που έχει η τετραμερής συνεργασία (Quad) ΗΠΑ-Ινδίας-Αυστραλίας-Ιαπωνίας (που σήμερα αφορά κυρίως κοινά γυμνάσια). Τονίζουν, μάλιστα, ότι στο ξεκίνημά της η Βορειοατλαντική Συμμαχία, είχε μόνο 12 μέλη έναντι των 30 που έχει σήμερα.

Ωστόσο όπως επισημαίνεται, από διάφορους αναλυτές, τα κράτη της Νοτιοανατολικής Ασίας αντιμετωπίζουν αμήχανα το ενδεχόμενο μια τέτοια συμμαχίας. Ένας από τους λόγους αφορά το γεγονός πως η Ένωση των κρατών της Νοτιοανατολικής Ασίας (ASEAN), έχει γίνει ο μεγαλύτερος εμπορικός εταίρος της Κίνας. Μάλιστα ξεπέρασε την ΕΕ το προηγούμε-

νο εξάμηνο. Αλλά και χώρες, όπως η Αυστραλία, που ανησυχούν για την ενδυνάμωση της Κίνας, φοβούνται παράλληλα το κόστος και τις συνέπειες που θα είχε η προσχώρηση σε μια στρατιωτική συμμαχία των ΗΠΑ. Πολλές εκτιμήσεις συγκλίνουν ότι δύσκολα θα δημιουργηθεί ένα ασιατικό ΝΑΤΟ, ακόμα και αν η άτυπη συμμαχία των τεσσάρων θα μπορούσε να αυξήσει κοινές στρατιωτικές ασκήσεις και συναφείς δραστηριότητες.

Συμπερασματικά: Σήμερα η ενδεχόμενη προοπτική μακρόχρονης αντιπαράθεσης Δύσης-Ρωσίας και η ανασύνταξη του ΝΑΤΟ, που επιχειρούν οι ΗΠΑ, επιδρά καθοριστικά στους ευρωπαϊκούς συσχετισμούς και ισορροπίες και σε πρώτο χρόνο σε βάρος της Γερμανίας.

Παρότι το ΝΑΤΟ έχει επιδείξει μια αξιοσημείωτη ικανότητα προσαρμογής μέχρι σήμερα, αναλαμβάνοντας δράση και έξω από τον επιχειρησιακό του χώρο, η αλλαγή του γεωπολιτικού περιβάλλοντος και τα αποκλίνοντα συμφέροντα πολλών μελών του διαμορφώνουν ένα διαφορετικό στρατηγικό υπόβαθρο στη Συμμαχία από αυτό του 1991.

Το πολιτικό ζητούμενο για τις ΗΠΑ, σε σχέση με τη Συμμαχία, δεν αφορά μόνο στον ρόλο τους εντός ενός παγκόσμιου στρατιωτικού οργανισμού, αλλά στα όρια «δικαιωματικής και παρεμβατικής» εφαρμογής μιας νέας παγκόσμιας πολιτικής της, μέσω αυτού.

Το προηγούμενο συνδέεται με τα «εσωτερικά θεμέλια της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ», που δείχνουν πολύ πιο εύθραυστα από όσο ήταν κάποτε. Το αρραγές διακομματικό κέντρο κατά τη

διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου δείχνει να έχει ρωγμές.

Η Ανάλυση του Μάθιου Κάρνιτονγκ στο Politico πάει πιο πέρα. Ο Αμερικανός αρθρογράφος, αν και διαπιστώνει πως η διατλαντική συμμαχία φαίνεται να είναι ισχυρή όσο ποτέ, θεωρεί την αντίδραση του ΝΑΤΟ απέναντι στον Πούτιν και τον πόλεμο στην Ουκρανία «διασπασμένη»! Και αυτό γιατί εκτιμά ότι η ενόπλητη παραμένει εύθραυστη, καθώς το «αίσθημα συλλογικότητας προσεγγίζεται τόσο διαφορετικά, όσα είναι και τα 30 μέλη της». Άρα χρειάζεται κάτι περισσότερο από μια επανεξέταση, από μια μεταρρύθμιση. Πρέπει να επανιδρυθεί!

XB

Ελληνοτουρκικά Ο κατευνασμός που προωθούν οι ιμπεριαλιστές δεν απομακρύνει τον κίνδυνο για τους λαούς

Η Σύνοδος του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη ανέδειξε και επιβεβαίωσε την καταλυτική και καθοριστική επίδραση της στάσης των ΗΠΑ στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό. Ουσιαστικά ανέδειξε τους όρους επικυριαρχίας των ΗΠΑ, που διέπουν τις ελληνοαμερικανικές και τις αμερικανοτουρκικές σχέσεις. Επιβεβαίωσε δε ότι οι ανάγκες του γεωπολιτικού σχεδιασμού των ΗΠΑ για την ευρύτερη περιοχή στην τρέχουσα περίοδο υπηρετούνται με τον κατευνασμό της έντασης και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου, με την εμφάνιση της νοτιοανατολικής πτέρυγας του ΝΑΤΟ ως ενός αρραγούς και συμπαγούς μετώπου απέναντι στη Ρωσία.

Η σημασία και η κρισιμότητα της Συνόδου, η επίτευξη και προώθηση των βασικών της στόχων ξεκαθαρίστηκαν από τις ΗΠΑ και στις δύο πλευρές και από ό, τι φαίνεται έγιναν κατανοητές πριν τη διεξαγωγή της, ακόμη και όταν ο ντόπιος αστικός τύπος εμφάνιζε τον «ταραξία» και «τραμπούκο» Ερντογάν έτοιμο να τινάξει στον αέρα τη Σύνοδο, αλλά και τον Μητσοτάκη «οπλισμένο σαν αστακό» έτοιμο να αντιπαρεθεί στις τουρκικές προκλήσεις. Τελικά, από εκεί που Αθήνα και Άγκυρα έπαιρναν θέσεις μάχης έτοιμες να μετατρέψουν τη Σύνοδο σε ρινγκ των ελληνοτουρκικών διαφορών, αυτή τη φορά και οι δυο πλευρές, σαν καλά παιδιά, υπηρέτησαν τις ανάγκες των ιμπεριαλιστικών αφεντικών, συμβάλλοντας στην «επιτυχία» της Συνόδου και στην «ενδυνάμωση της Συμμαχίας», χωρίς να ακουστεί το παραμικρό.

Διαδήλωση ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, Αθήνα, 29/6/2022

κρέας για τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα. Δεύτερον, γιατί η ένταση του ανταγωνισμού των δυο αστικών τάξεων Ελλάδας και Τουρκίας πυροδοτήθηκε ακριβώς στο έδαφος που διαμόρφωσε ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός, οι γεωπολιτικές ανακατατάξεις που τον συνοδεύουν στην ευρύτερη περιοχή, η ρευστότητα, η αστάθεια και η αποσταθεροποίηση, καθώς και ο «αναθεωρητισμός», δηλαδή η αλλαγή συνόρων. Τρίτον, γιατί μέσα σε αυτό το πλαίσιο, με βάση την αντιδραστική φύση και το dna που χαρακτηρίζει τη κάθε τσιταξή τάξη, ανεξαρτήτως των ορίων και των δυνατοτήτων της όπως αυτές αποκρυσταλλώνονται στον παγκόσμιο καταμερισμό, ενεργοποιούνται οι έμφυτες τάσεις επεκτατισμού.

Το ζήτημα της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης για τις δυο αστικές τάξεις Ελλάδας και Τουρκίας αποτελεί κρίσιμο και καθοριστικό παράγοντα. Στον μεταξύ τους οικονομικό, γεωπολιτικό, στρατιωτικό ανταγωνισμό, ο συσχετισμός δύναμης που καταγράφεται φέρει τη σφραγίδα των ιμπεριαλιστικών αφεντικών. Είναι υποχρεωμένες από τη φύση τους να αναζητούν την εύνοια των ιμπεριαλιστών, να διεκδικούν και να διαπραγματεύονται, η κάθε μια με τις δυνατότητές της τους όρους της εξάρτησης και κατά συνέπεια τη θέση τους η μια έναντι της άλλης.

Η κούρα των εξοπλιστικών προγραμμάτων στην οποία επιδίδονται και οι δυο αστικές τάξεις είναι χαρακτηριστική, τόσο για το πώς εκμεταλλεύεται και αξιοποιεί ο ιμπεριαλισμός τον ανταγωνισμό των δυο αστικών τάξεων για να ασκήσει πιέσεις και εκβιασμούς, να βαθύνει την εξάρτηση των χωρών σε όλα τα πεδία και να τις ευθυγραμμίζει στα σχέδια του, όσο και για το πώς αντιλαμβάνονται οι εξαρτημένες αστικές τάξεις την αλλαγή του συσχετισμού δύναμης με τη βούλα του «προσάτη».

Ήδη η Ελλάδα υπέγραψε κι απέστειλε στις ΗΠΑ το επίσημο αίτημα για την αγορά 20+20 αμερικανικών αεροσκαφών F-35, ενώ για τον σκοπό αυτό έχει προγραμματίσει για τις 18 Ιουλίου το ταξίδι του υπ. Εθνικής Άμυνας, Ν. Παναγιωτόπουλου, στις ΗΠΑ. Τα F-35 έρχονται ως συνέχεια των 24 γαλλικών μαχητικών Rafale, των 4 φρεγατών Belh@rga και του εκσυγχρονισμού 121 F-16. Ταυτόχρονα, σύμφωνα με το γερμανικό δίκτυο RND, η Ελλάδα σχεδιάζει να δαπανήσει μεταξύ 2022 και 2028 αλλά 11,5 δις. για την προμήθεια στρατιωτικών εξοπλισμών.

Την ίδια στιγμή, η Τουρκία έχει αποκλειστεί από τα F-35 λόγω της αγοράς των ρωσικών πυραύλων S-400, ενώ η αγορά

40 F-16 και η αναβάθμιση άλλων 80 που στήριξε ο Μπίντεν στη συνάντηση που είχε με τον Ερντογάν στο πλαίσιο της Συνόδου του ΝΑΤΟ, έχουν προς το παρόν μπλοκαριστεί από το Κογκρέσο. Την ίδια ώρα, ο Κ. Μητσοτάκης δήλωσε στις 17/5 στο Κογκρέσο: «Το τελευταίο πράγμα που χρειάζεται το ΝΑΤΟ σε μια εποχή που το επίκεντρο της προσοχής μας είναι να συμβάλλουμε στην ήττα της ρωσικής επιθετικότητας είναι μια ακόμη πηγή αστάθειας στη νοτιοανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Σας ζητώ να το λάβετε αυτό υπόψη σας, όταν λαμβάνετε αποφάσεις για την προμήθεια στρατιωτικού εξοπλισμού στην ανατολική Μεσόγειο», οδηγώντας τον Ερντογάν στο «Μητσοτάκης γιοκ».

Είναι αλήθεια ότι η ένταση στον ανταγωνισμό των δυο αστικών τάξεων έχει κλιμακωθεί επικίνδυνα, συνεχίζοντας να εμπεριέχει το ενδεχόμενο ενός θερμού επεισοδίου. ΗΠΑ και ΕΕ απαιτούν αποκλιμάκωση, ενώ στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ οι δυο πλευρές έδειξαν στοιχεία προς αυτή την κατεύθυνση. Το αν θα τηρηθούν οι όποιες δεσμεύσεις παραμένει άγνωστο. Να θυμίσουμε ότι το «θετικό» κλίμα στην αμερικανοκαθοδηγούμενη συνάντηση Ερντογάν-Μητσοτάκη στην Κωνσταντινούπολη (13/3) ανατράπηκε την επόμενη μέρα. Ακόμη και αν η ιμπεριαλιστική εξάρτηση ενσωματώνεται ολοένα και περισσότερα χαρακτηριστικά υποτέλειας, πρόκειται για καπιταλιστικά κράτη και όχι για προτεκτοράτα. Πόσο μάλλον όταν τα ζητήματα που έχουν ανοίξει και τίθενται στην ημερήσια διάταξη και για τις δυο κεφαλαιοκρατικές αστικές τάξεις αφορούν το Αιγαίο, την ΝΑ Μεσόγειο, το Κυπριακό, το ζωτικό χώρο της κάθε μιας, την κυριαρχία και τον επεκτατισμό της, την ανάζητηση πεδίων κερδοφορίας και την αναπαράγωγή τους, την αναζήτηση από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά τους ρόλου στην ευρύτερη περιοχή, αλλά και την υπονόμευση του ρόλου και της θέσης του αντιπάλου. Όλα αυτά, μαζί με ένα μείγμα εθνικισμού προς τους λαούς και υποτέλειας στους ιμπεριαλιστές, μαζί με ένα μείγμα μωροφιλοδοξείας και τυχοδιωκτισμών για τα οποία διακρίνονται και οι δυο, διαμορφώνουν μια αντιδραστική και επικίνδυνη για τους λαούς κατάσταση.

Κινητοποιήσεις ενάντια στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ

Αυτό που θα αντιστοιχούσε στις επικίνδυνες εξελίξεις της εποχής μας και στα πολιτικά επίδικα της Συνόδου του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη θα ήταν μαζικές αντιπολεμικές-αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις σε όλον τον κόσμο, στις οποίες οι λαοί θα όρθωναν το ανάστημά τους απέναντι στην πιο δολοφονική πολεμική μηχανή που γνώρισε η ανθρωπότητα και στα ακόμα πιο δολοφονικά σχέδιά της για το μέλλον.

Αυτό, ωστόσο, δεν συνέβη. Οι λόγοι πολλοί και κατά βάση γεωπολιτικοί: υποτίμηση και υπερτίμηση ταυτόχρονα ενός αντιπάλου που, όσο δεν αντιμετωπίζει τη λαϊκή αντίσταση, τόσο πιο επιθετικός γίνεται.

Από τον γενικό κανόνα δεν ξέφυγε και η χώρα μας. Κινητοποιήσεις έγιναν σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και κάποιες άλλες πόλεις (Πάτρα, Ηράκλειο, Χανιά).

Οι πρωτοβουλίες πάρθηκαν από δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, ανάμεσα σε αυτές και η οργάνωσή μας. Στις προετοιμασίες των κινητοποιήσεων φάνηκαν τα προβλήματα που ταλανίζουν για χρόνια τον χώρο, η απροθυμία συνεργασίας, οι ηγεμονισμοί, τα μαξimalιστικά πλαίσια. Κι αυτά μαζί με τις πολιτικές διαφωνίες που έτσι κι αλλιώς υπάρχουν, αλλά δεν απαγορεύουν την κοινή δράση.

Παρόλα αυτά, οι κινητοποιήσεις έγιναν. Και με δεδομένη την κατάσταση του κινήματος θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν και αξιοπρεπείς. Αυτό είναι ένα θετικό γεγονός που δεν πρέπει να προσεχτείται μπροστά στο ανατίμητο στοιχείο της μαζικότητας και των απαιτήσεων. Και, επίσης, δεν πρέπει να θεωρείται δεδομένο. Χωρίς την επιμονή και η πίεση όσων πήραν τις πρωτοβουλίες, ούτε αυτές οι κινητοποιήσεις δεν θα γίνονταν. Κι αυτό θα ήταν πολύ χειρότερο. Γιατί μπορεί ο αντίπαλος να μην τρώεζε από τις λαϊκές μάζες που διαδηλώσαν, αλλά σίγουρα θα προτιμούσε να μην είχε διαδηλώσει κανείς. Γιατί το έχει δει κι εκείνος ότι οι λόγοι του σήμερα είναι οι πολλοί του αύριο!

Και φέτος νέα μείωση εισακτέων στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση! Κεντρικός στόχος του κινήματος η υπεράσπιση του λαϊκού δικαιώματος στις σπουδές

Στις 29 Ιουνίου ανακοινώθηκαν από το ΥΠΑΙΘ οι επιδόσεις των υποψηφίων στα μαθήματα των Πανελλαδικών Εξετάσεων και μέχρι τα μέσα Αυγούστου η αυλαία θα πέσει και για τη φετινή χρονιά με την ανακοίνωση των Βάσεων εισαγωγής στα ΑΕΙ.

Όπως κάθε χρόνο, έτσι και φέτος, δάκρυα χαράς χύθηκαν για τους λίγους αριστούχους, που ολοένα και λιγοστεύουν. Τα στατιστικά είναι αμείλικτα: γενική μείωση των αριστούχων με εξαίρεση τα μαθήματα της Χημείας και της Οικονομίας. Τα ΜΜΕ έκαναν και φέτος πολύ καλά τη δουλειά τους, επιδεικνύοντας τους πρώτους των πρώτων, τα παιδιά-θαύματα, τα «εργατικά και μεθοδικά» παιδιά που είναι άξια και πετυχημένα! Με άλλα λόγια, συνέβαλαν στην εμπέδωση της κυρίαρχης συστημικής ιδεολογίας, που αφορά και τις πανελλαδικές -όπως και όλες τις εξετάσεις- ότι δηλαδή πρόκειται για έναν μηχανισμό «ανάδειξης των αρίστων» και μια «ατομική υπόθεση» του κάθε νεολαίου, για να «πετύχει ή όχι».

Φυσικά, δεν γίνεται λόγος για την πλειονότητα των μαθητών/τριών που αντίκρουσαν στα sms που έλαβαν τις κα-

μηλές βαθμολογίες στα περισσότερα μαθήματα (περίπου το 40% με 50% στα περισσότερα μαθήματα έχουν βαθμολογίες κάτω από 10), που δάκρυα απογοήτευσης και πίκρας γέμισαν τα μάτια τα δικά τους και των οικογενειών τους. Δεν γίνεται λόγος για εκείνους τους λαϊκούς, εργαζόμενους και άνεργους γονείς, που ένιωσαν ανάξιοι κι ενοχικοί, γιατί δεν θα μπορούσαν να στείλουν τα παιδιά τους να σπουδάσουν σε άλλη πόλη, αλλά ούτε και για εκείνα τα παιδιά που λόγω της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής (ΕΒΕ) για δεύτερη χρονιά φέτος δεν θα έχουν καν το δικαίωμα να υποβάλλουν μηχανογραφικό δελτίο.

Να μιλήσουμε, λοιπόν, για όλα αυτά τα παιδιά από τη ματιά των εκπαιδευτικών, που ζούμε και δουλεύουμε δίπλα τους και βλέπουμε τον μεγαλειώδη αγώνα που δίνει το καθένα από αυτά με βάση τα δικά του δεδομένα, προκειμένου να διεκδικήσει το δικαίωμά του στις σπουδές και ίσως και σε μια καλύτερη ζωή.

Αυτά τα παιδιά εκθρεύεται το σύστημα και οι μηχανισμοί του, για αυτά τα παιδιά ετοιμάζουν ένα ζοφερό μέλλον

κατάρτισης, ανειδίκευτης κι ελαστικής εργασίας. Οι Πανελλαδικές Εξετάσεις είναι το επιστέγασμα των απορριπτικών εξεταστικών μηχανισμών που διαθέτει κι εντείνει το σύστημα τα τελευταία χρόνια. Κι όσο αδρανοποιείται το νεολαϊστικό, το εκπαιδευτικό και βέβαια το εργατικό κίνημα, τόσο πιο καταλυτικός θα είναι ο ρόλος τους προς αυτή την κατεύθυνση.

Έτσι, και για τις φετινές Πανελλαδικές μπορούν να επισημανθούν ορισμένα σημεία. Καταρχάς, Υπουργείο-Κυβέρνηση μείωσαν τον αριθμό των εισακτέων κατά 9.000, με 68.400 εισακτέους για το 2022, ενώ το αντίστοιχο νούμερο του 2021 ήταν 77.000. Βέβαια, λόγω της εφαρμογής της ΕΒΕ, αυτοί που πραγματικά εισήχθησαν το 2021 ήταν 60.000. Δηλαδή 17.000 υποψήφιοι πέρυσι έμειναν έξω από την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση λόγω ΕΒΕ. Εκτιμήσεις αναλυτών αναφέρουν ότι φέτος αναμένεται η ΕΒΕ να στερήσει την εισαγωγή στο 1/3 των υποψηφίων!

Επίσης, αξιοσημείωτο είναι ότι το ΥΠΑΙΘ και η Κεντρική Επιτροπή Εξετάσεων, χωρίς να «προκαλέσουν» με ιδιαίτερα δύσκολα θέματα, «πέτυχαν» τις κα-

μηλές επιδόσεις των υποψηφίων. Αυτές οι χαμηλές -για τα μέτρα του συστήματος πάντοτε- επιδόσεις αποτυπώνουν τα δύο χρόνια της αποσχολειοποίησης της γενιάς αυτής, τα αποτελέσματα της ψευδο-τηλεκπαίδευσης, τη μεγιστοποίηση τη ύλης, που ήταν ένα ακόμη κομμάτι της ταξικής πολιτικής του ΥΠΑΙΘ, αλλά και τη μεγιστοποίηση των προβλημάτων της ανεργίας, της φτώχειας, των αδιεξόδων των λαϊκών οικογενειών. Αποτυπώνουν όλους εκείνους τους παράγοντες που συνοψίζονται στην κυβερνητική πολιτική της απογείωσης των ταξικών φραγμών.

Αυτή την πολιτική πρέπει να βάλουν στο στόχαστρο της πάλης τους μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικοί και, συνολικά, οι λαϊκές δυνάμεις. Μακριά από κοινοβουλευτικές λογικές και πρακτικές και από τις «σειρήνες» των εκλογικών επιτυχιών στη δήθεν «μητέρα» των μαχών, τις εκλογές, από το ξεκίνημα της νέας σχολικής χρονιάς, είναι ανάγκη να οργανωθούν μαζικοί αγώνες για την υπεράσπιση του δικαιώματος του λαού και των παιδιών του στις σπουδές.

Συνέδρια ΟΛΜΕ-ΔΟΕ

Προάγγελος αντιδραστικών εξελίξεων για τον κλάδο

Πριν μερικές μέρες πραγματοποιήθηκαν τα συνέδρια των ΔΟΕ (26-29/6) και ΟΛΜΕ (1-4/7) στην Αθήνα, σε μια περίοδο που οι εκπαιδευτικοί είναι αντιμέτωποι με μια ολομέτωπη επίθεση και με τις ομοσπονδίες να έχουν δείξει όλο το προηγούμενο διάστημα πόσο απέναντι είναι στις διαθέσεις του κλάδου να κινητοποιηθεί (αξιολόγηση, τηλεκπαίδευση, νόμος Χατζηδάκη κ.τ.λ.).

Ως εκ τούτου, κοινό χαρακτηριστικό και των δυο συνεδρίων ήταν ότι δεν τα παρακολούθησε σχεδόν κανένας πέρα από τους εκλεγμένους συνέδρους τους. Ήταν για άλλη μια φορά φανερό ότι δεν υπήρχε περίπτωση να πάρουν αγωνιστικές θέσεις για την κινητοποίηση των εκπαιδευτικών.

Ενδεικτικό ήταν ότι στη ΔΟΕ νομιμοποιήθηκαν οι συνέδροι που είχαν προκύψει από τις ηλεκτρονικές εκλογές, ανοίγοντας τον δρόμο για την παραπέρα εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη. Αλλά και η ομοψυχία που υπήρχε το προηγούμενο διάστημα πάνω στα ενιαία κείμενα της αξιολόγησης διαρρήχθηκε σε ακόμα αντιδραστικότερη κατεύθυνση. Επίσης ενδεικτικό ήταν το ότι όλη αυτή η διαδικασία έδωσε τη δυνατότητα στις παρατάξεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού να μιλήσουν ακόμα πιο ανοικτά υπέρ της αξιολόγησης.

Στην ΟΛΜΕ, οι δυνάμεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού φαγώθηκαν για να καταλήξουμε σε «θέσεις που δε θα στηρίζονται σε ένα όχι». Το ΠΑΜΕ αλλά και οι Παρεμβάσεις «ευλογούσαν τα γένια τους» για τη συμβολή τους στις «μάχες του κλάδου», χωρίς να απαντούν στον

πραγματικό συσχετισμό και στα καθήκοντα που βάζει.

Στο τέλος του συνεδρίου, ΔΑΚΕ-ΠΕΚ-ΣΥΝΕΚ επικύρωσαν με τραμπουκισμούς και χειρισμούς του προεδρείου να μην τοποθετηθούν οι συνέδροι κατά τη διάρκεια των ψηφισμάτων, με σκοπό να περάσει ένα κοινό ψήφισμα ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ υπέρ της αξιολόγησης. Τη διαδικασία αυτή κατήγγειλαν οι υπόλοιπες δυνάμεις και αποχώρησαν από την ψηφοφορία.

Και στα δυο Συνέδρια οι Αγωνιστικές Κινήσεις Εκπαιδευτικών (ΑΚΕ) προσπάθησαν να αναδείξουν τα επίδικα για τον κλάδο, δηλαδή την ανάγκη των εκπαιδευτικών να ενεργοποιηθούν στα σωματεία και στις συνελεύσεις τους με στόχο τη συγκρότηση αγώνα για την ανατροπή της επίθεσης στην εκπαίδευση.

Ακολουθεί μέρος της καταγγελίας των ΑΚΕ για το συνέδριο της ΟΛΜΕ:

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Το τρίο ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ στα βήματα των ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ ανεβάζουν το επίπεδο της συνεργασίας τους ενάντια στον λαό

Δεν θα περάσουν οι προσπάθειες να βάλουν ταφόπλακα στον αγώνα

Καταγγέλλουμε τον συνεταιρισμό των δυνάμεων του κυβερνητικού συνδικαλισμού στην ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ-ΣΥΝΕΚ-ΠΕΚ) για να οδηγείται ο κλάδος στην υποταγή στην επίθεση κυβέρνησης και υπουργείου [...]. Μια σύμπραξη, ευθεία αντανάκλαση της συμφωνίας των πολιτικών

τους φορέων για συνέχιση της επίθεσης στον λαό. [...]

Αυτές οι δυνάμεις τώρα επιδιώκουν ένα νέο χτύπημα ενάντια στον κλάδο. Το επίδικο: η θέση του κλάδου για την αξιολόγηση.

Αυτό που δεν κατάφερε -ολοκληρωτικά- η κυβέρνηση με τις απειλές και τα δικαστήρια, αυτό που δεν κατάφεραν οι ίδιοι με το πραξικόπημα στην Συνέλευση των προέδρων, το προσπάθησαν την τελευταία μέρα του συνεδρίου. Δηλαδή τι; Να φορέσουν φρετζέ στον κλάδο ένα αισχρό κοινό κείμενο αποδοχής της αυτοαξιολόγησης! [...]

[...] Στα «υπόγεια» του συνεδρίου και επικαλούμενοι τις περιβόητες «επιτροπές ψηφισμάτων», ΣΥΝΕΚ και ΠΕΚ συνυπόγραψαν μέσα σε 2 (!) ώρες ένα κείμενο 22 (!) σελίδων για την αξιολόγηση.

Ένα κείμενο που βαφτίζοντας πολύ απλά την αυτοαξιολόγηση σαν αποτίμηση θέλει να υποτάξει τον κλάδο και τους συναδέλφους σε θέση υπέρ της αξιολόγησης. Παρέα σε αυτό φυσικά τάχθηκε και η ΔΑΚΕ [...]. Είναι οι δυνάμεις που διαχρονικά κήρυτταν ότι είναι υπέρ της αξιολόγησης.

Και για να επιβεβαιώσουν ότι αυτό θα περάσει, προχώρησαν σε άλλη μια σκληρά αντιδημοκρατική μεθόδευση. Αξιοποιώντας τους συσχετισμούς στο προεδρείο του συνεδρίου, προσπάθησαν να επιβάλλουν μια πρόταση «επί της διαδικασίας» για τα ψηφίσματα με την οποία απαγόρευαν! στους συνέδρους να τοποθετηθούν επί των ψηφισμάτων γιατί λείπει «οι παρατάξεις είχαν συμφωνήσει -ή διαφωνήσει- με αυτά

στην επιτροπή ψηφισμάτων»! [...]

- Είναι φανερό ότι υπάρχει ισχυρή πίεση προς τις δυνάμεις του συστήματος από τη βάση των συναδέλφων ενάντια στην αξιολόγηση. Είναι «ενδεικτική» αυτού, άλλωστε, η σύμπραξη των τριών (ΣΥΝΕΚ-ΔΑΚΕ-ΠΕΚ) λίγους μήνες πριν τις εθνικές εκλογές. Θέλουν πάση θυσία να σπάσουν τον κλάδο!

- Επιβεβαιώνεται η άποψη των Αγωνιστικών Κινήσεων ότι αυτή η διαδικασία (του συνεδρίου) δε θα μπορούσε να είναι διαδικασία συγκρότησης αγωνιστικών θέσεων του κλάδου. Το βάρος εξακολουθεί να είναι στην ενεργοποίηση των πρωτοβάθμιων σωματείων στις γενικές συνελεύσεις, που θα φέρουν τον αγώνα στους ίδιους του συναδέλφους.

[...] Η επίθεση θα συνεχιστεί και θα σκληρύνει ακόμα περισσότερο όλο το επόμενο διάστημα. Οι εκλογές θα 'ρθουν για να επικυρώσουν όλη αυτή τη σκληρότητα.

Για αυτό πρέπει να παλευτεί άμεσα μέσα στους συναδέλφους η κατεύθυνση της συγκρότησης κεντρικής μάχης για την ανατροπή της επίθεσης. Που σαν κατεύθυνση επιβάλλει μαζικές γενικές συνελεύσεις, επιτροπές αγώνα, απεργιακά ταμεία, ενεργοποίηση των συναδέλφων, σπάσιμο της ανάθεσης.

Με αυτή την κατεύθυνση θα κοντραριστούμε πραγματικά με τις μεθοδεύσεις του κυβερνητικού συνδικαλισμού, αλλά και την τρομοκρατία και την καταστολή του συστήματος.

ΗΠΑ: Αναχρονιστική και σκοταδιστική απόφαση η απαγόρευση των αμβλώσεων Το σύστημα επιτίθεται στους λαούς, η γυναίκα στοχοποιείται

Το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ, ακυρώνοντας τη νομολογία του 1973 «Roe versus Wade», απαγόρευσε τις αμβλώσεις και επιτρέπει σε κάθε πολιτεία να νομοθετεί για την επικράτειά της. Ωστόσο, 21 πολιτείες (με συντηρητική ηγεσία) έχουν ήδη έτοιμες τροποποιήσεις οι οποίες απαγορεύουν τις αμβλώσεις ή αυστηροποιούν τη σχετική νομοθεσία.

Οι χώρες που απαγορεύουν την άμβλωση ακόμα και σε περιπτώσεις που η ζωή της εγκύου ή το εμβρύου βρίσκεται σε κίνδυνο, σε περιπτώσεις βιασμού ή αιμομιξίας είναι πολύ περισσότερες από τέσσερις, αντίθετα με τα όσα στοιχεία προβάλλουν διάφορα ΜΜΕ: το πιο σκληρό καθεστώς έχει το Ελ Σαλβαδόρ και έπονται η Νικαράγουα, η Πολωνία, η Ονδούρα, η Δομινικανή Δημοκρατία, η Αίγυπτος, η Αϊτή, το Ιράκ, η Μαδαγασκάρη, οι Φιλιππίνες, η Σενεγάλη, το Σουρινάμ και η ευρωπαϊκή Μάλτα (την οποία βολικά ξεχνά η ...δημοκρατική ΕΕ). Στις υπόλοιπες χώρες το δικαίωμα της γυναίκας στην άμβλωση δεν βρίσκεται υπό καθεστώς απαγόρευσης, ωστόσο υπάρχουν περιορισμοί.

Η απόφαση αυτή αφορά πρωτίστως τις γυναίκες και σαφώς όχι μόνο τις «νεότερες» ή «επιπόλαιες». 300.000 αμβλώσεις ετησίως γίνονται ήδη σε όλες τις συντηρητικές πολιτείες των ΗΠΑ. Το 25% των γυναικών ανεξαρτήτως κοινωνικής τάξης ή οικονομικής επιφάνειας και μορφωτικού επιπέδου ενδέχεται να προχωρήσουν σε άμβλωση κάποια στιγμή στη ζωή τους. Οι περισσότερες είναι ανύπαντρες μεταξύ 20 και 30 ετών, το εισόδημά τους είναι χαμηλό και έχουν ήδη ένα παιδί. Όπου οι αμβλώσεις απαγορεύτηκαν, το αποτέλεσμα ήταν θάνατοι που θα μπορούσαν να αποφευχθούν, καθώς οι γυναίκες οδηγούνται σε απέλπιδα μέτρα για τον τερματισμό μιας ανεπιθύμητης εγκυμοσύνης. Σύμφωνα με στοιχεία του ΠΟΥ, παγκοσμίως πάνω από 25 εκατομ-

μύρια επικίνδυνες αμβλώσεις πραγματοποιούνται κάθε χρόνο, με αποτέλεσμα να χάνουν τη ζωή τους περίπου 39.000 γυναίκες και κορίτσια και εκατομμύρια άλλες να διακομίζονται στο νοσοκομείο με επιπλοκές. Ήδη για οικονομικούς λόγους η πλειοψηφία των γυναικών κατέφυγε στο χάπι της άμβλωσης χωρίς ιατρική βοήθεια (περίπου οι μισές καταγεγραμμένες αμβλώσεις το 2020), τώρα όμως, όπως εκτιμούν ειδικοί υγείας στις ΗΠΑ, αυτό το ποσοστό θα αυξηθεί ακόμη περισσότερο. Ενδεικτικά οι New York Times σε ρεπορτάζ τους επιβεβαιώνουν αυτό το αναμενόμενο τραγικό και επικίνδυνο για τη ζωή των γυναικών γεγονός: μέσα σε λίγες ώρες από την ανακοίνωση της απόφασης, ο αριθμός των ραντεβού μόνο σε μία ΜΚΟ για διακοπή κύησης με χορήγηση χαπιού τετραπλασιάστηκε, φτάνοντας τα 100. Δεν πρέπει, επομένως, να ξεχνάμε πως η απαγόρευση αυτή δεν στερεί από τις γυναίκες το δικαίωμα να αποφασίζουν μόνες τους για το σώμα τους και τη ζωή τους, αλλά τους στερεί την πρόσβαση σε ασφαλή ιατρική περίθαλψη. Αυτή η στέρηση αποβαίνει πολλές φορές μοιραία για τις φτωχές γυναίκες, τις άνεργες, αλλά και τις γυναίκες που ζώντας σε κακοποιητικό περιβάλλον φοβούνται τη διπλή κοινωνική κατακραυγή. Αποτελεί, επίσης, ένδειξη για τις προθέσεις ενός συστήματος που αδιαφορεί για την ανθρώπινη ζωή, να ψαλιδίζει συνεχώς στοιχειώδη δικαιώματα όπως αυτό στην υγεία. Είναι τέτοια η όρεξή του, που έχει βάλει στο στόχαστρο και το δικαίωμα στην αντισύλληψη, τις σεξουαλικές σχέσεις, κατά συνέπεια και τον γάμο ομόφυλων ζευγαριών.

Η οικονομική διάσταση του ζητήματος είναι αποκαλυπτική. Φαρμακοβιομηχανίες προετοιμάστηκαν αναλόγως και συγκέντρωσαν αποθέματα χαπιών που χρησιμοποιούνται για τη διακοπή της κύησης μέχρι τις πρώτες 10 εβδομάδες. Επιχειρηματικοί κολοσσοί σε διάφορους κλάδους της οικονομίας (Goldman Sachs, JPMorgan, Microsoft, Tesla, Amazon, κ.ά.) φοβούμενοι την κατακραυγή ανακοινώνουν πως θα συνεχίσουν να καλύπτουν τα όποια έξοδα των εργαζομένων τους σχετίζονται με την περίθαλψή τους (συμπεριλαμβανόμενες και τη διακοπή κύησης σε άλλη πολιτεία) ή θα διευρύνουν την αντίστοιχη κάλυψη. Το ενδια-

φέρον τους, όμως, είναι υποκριτικό. Αυτό που θέλουν να διαφυλάξουν είναι τα κέρδη τους. Πέρα από το γεγονός πως η ασφαλιστική κάλυψη των εργαζομένων προέρχεται από τον δικό τους ιδρώτα, η αγορά θα ζημιωθεί κατά τουλάχιστον 105 δις. ετησίως, αν στερηθεί τις γυναίκες εργαζόμενες με συνακόλουθη αύξηση της ανέχειας και μείωση της κατανάλωσης. Από την άλλη, επιβάλλεται σύνεση και ψυχραιμία, για να αποφύγουν οι εταιρείες την οργή των συντηρητικών και μια πιθανή υποχρηματοδότηση ή ακύρωση συμβολαίων.

Η αντίδραση γυναικείων οργανώσεων και πλατιού κόσμου ήταν άμεση. Μαζικά και δυναμικά διαδήλωσαν ενάντια στην απόφαση αυτή. Όμως το σύστημα δεν ανέχεται τέτοιου είδους λαϊκή αντίδραση. Την αντιμετώπισε με καταστολή, δακρυγόνα, απαγορεύσεις, συλλήψεις. Ακόμα και σε «δημοκρατικές» πολιτείες, άσχετα αν η απόφαση χαρακτηρίστηκε «σκοταδιστική» ή «αναχρονιστική». Ο Μπάιντεν και το επιτελείο του τοποθετήθηκαν με χλιαρό τρόπο στην απόφαση και παρά το γεγονός πως η σύνθεση του δικαστηρίου διαμορφώθηκε από τον συντηρητικό Τραμπ, δεν αμφισβήτησε το κύρος του. Αποποιείται κάθε ευθύνη για το γεγονός ότι χρόνια τώρα η Δημοκρατική επέτρεψαν να αμφισβητούνται τέτοια δικαιώματα. Παρέπεμπε τη «λύση» του προβλήματος στις επερχόμενες εν-

διάμεσες εκλογές του Νοεμβρίου, με αμυδρή υπόσχεση πιθανή νομική αλλαγή, σε μια προσπάθεια να περιορίσει τις αντιδράσεις σε επιτελικό επίπεδο. Οι λαοί απαγορεύεται να διεκδικούν με αγώνες τα δικαιώματά τους. Οφείλουν να ελπίζουν ότι η αστική δικαιοσύνη θα τους προστατέψει από το «κακό».

Οι διαχωριστικές γραμμές ανάμεσα σε συντηρητικούς και προοδευτικούς είναι ακνές. Οι πρώτοι ανοιχτά και οι δεύτεροι πιο «διακριτικά», αλλά εξίσου αποτελεσματικά για το σύστημα, ξηλώνουν το ένα μετά το άλλο όποιο δικαίωμα έχει απομείνει. Το ένα χέρι νίβει το άλλο στην επίθεση που έχουν εξαπολύσει στους λαούς. Όσοι ευαγγελίζονται το δικαίωμα του «αγέννητου παιδιού», επιφυλάσσουν για τους λαούς φτώχεια, εξαθλίωση, θάνατο. Ο μεσαίωνας δεν είναι απλώς μια ιστορική περίοδος, αλλά μια πολιτική πρακτική που εξασφαλίζει τον ζόφο και το έρεβος για τους κοινούς θνητούς.

Η γυναίκα πρέπει να πετάξει από πάνω της κάθε ιδεολόγημα που τη θέλει μηχανή αναπαραγωγής, υπηρέτρια, παιδαγωγό υποταγμένων εργατών και υπάκουων στρατιωτών, που θα θυσιάζονται για τα συμφέροντα του ιμπεριαλιστικού συστήματος. Με αγώνες θα διαλύσει τα σκοτάδια ενός συστήματος που σαπίζει και θα κατακτήσει το μισό του ουρανού και ολόκληρη τη γη.

Κούρσα απολύσεων και εκμετάλλευσης από την Tesla

Η Tesla, ένας από τους γίγαντες πλέον της βιομηχανίας αυτοκινήτων, αυξάνει τα δισεκατομμύρια των κερδών της, ξεπερνώντας ακόμα και τις πιο ευοίωνες προβλέψεις. Το έσοδά της, το πρώτο τρίμηνο του '22, έφτασαν τα 18,8 δις. δολάρια, παρουσιάζοντας αύξηση 81% σε σχέση με την περσινή αντίστοιχη περίοδο. Η κρίση που προέκυψε στην εφοδιαστική αλυσίδα των πρώτων υλών, οι πληθωριστικές πιέσεις λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, αλλά και το κλείσιμο του εργοστασίου στη Σαγκάη λόγω των υγειονομικών περιοριστικών μέτρων δεν άγγιξαν τα κέρδη της αυτοκινητοβιομηχανίας. Δια στόματος του CEO της, Έλον Μασκ (Elon Musk), έχει «εύλογα πλεονεκτήματα προκειμένου να επιτύχει αύξηση κατά 60% στην παράδοση οχημάτων για το 2022».

Βέβαια, όταν η συζήτηση αφορά τους εργαζόμενους, όλα αλλάζουν για το κεφάλαιο. Οι εργαζόμενοι της Tesla είναι οι πιο κακοπληρωμένοι απ' τους εργαζόμενους σε αντίστοιχες αυτοκινητοβιομηχανίες. Είναι κι αυτός ένας λόγος που λειτουργεί με χιλιάδες λιγότερους εργαζόμενους απ' αυτούς που χρειάζεται για να βγει η παραγωγή. Αυτό συνεπάγεται φοβερή εντα-

τικοποίηση κι εξοντωτικούς ρυθμούς δουλειάς. Ταυτόχρονα, ο ίδιος CEO, ένας απ' τους πλουσιότερους ανθρώπους στον κόσμο, στις αρχές του Ιούνη με βάση ένα «σούπερ κακό προαίτημα για την οικονομία», αποφάσισε περικοπές 10% σε προσωπικό.

Το πρόβλημα; Ποιο άλλο! Οι ελλείψεις, η ενεργειακή κρίση και ο πληθωρισμός λόγω πολέμου αλλά κι ο ένας μήνας που πήγε πίσω η παραγωγή στο εργοστάσιο στη Σαγκάη. Η λύση; Ποια άλλη! Λουκέτο στο γραφείο της Tesla στο Σαν Ματέο της Καλιφόρνια και 200 εργαζόμενοι στο δρόμο! 500 απολυμένοι στο Σπαρक्स της Νεβάδα!

Η αδηφάγα φύση του κεφαλαίου δεν μπορεί να διανοηθεί ούτε δολάριο μείωση στα κέρδη του. Όσα και να έχει, θέλει κι άλλα! Τρέφεται με την εκμετάλλευση και τη βία που ασκεί στους εργαζόμενους. Τη βία των μισθών που δε φτάνουν για τίποτα, των εξοντωτικών ωραρίων, της ανεργίας. Οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι αναλώσιμοι, έρμαια των διαθέσεών του. Να πληρώνουν και το κέρδος και τη χασούρα του.

Σ' αυτήν την κρίσιμη συγκυρία, το σύστημα της εκμετάλλευσης κι οι υπηρέτες του, τόσο στη χώρα

μας όσο και σ' όλον τον κόσμο, επιτίθενται με βαρβαρότητα σ' όλο το φάσμα των εργατικών δικαιωμάτων. Στη στρατηγική πολιτική απόφαση να τα πάρουν όλα πίσω, δε σταματούν πουθενά. Αυτό που στη χώρα μας χρησιμοποιείται σαν αντικειμενική πραγματικότητα που διαμορφώνει ο πόλεμος κι η πανδημία ώστε ο λαός κι οι εργαζόμενοι να ζουν με τον εκβιασμό της ανεργίας, τις απολύσεις, τους μισθούς πείνας, την ακραία φτώχεια και την ακρίβεια, αποτελεί το νέο χρυσό επιχειρημα ακόμα και στις μητροπόλεις του καπιταλισμού.

Γι' άλλη μια φορά, την κρίση τους την πληρώνουν οι εργαζόμενοι. Γι' άλλη μια φορά, η κρίση γίνεται εργαλείο για την περαιτέρω εκμετάλλευση, καταπίεση και υποταγή. Σ' αυτήν τη ζοφερή πραγματικότητα, οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να σκύψουν το κεφάλι στο αδιέξοδο που το σύστημα παρουσιάζει σαν μονόδρομο. Ο κόσμος της δουλειάς δεν έχει τίποτα να περιμένει απ' τον ταξικό του αντίπαλο. Χρειάζεται να πιστέψει στη δική του δύναμη και να διεκδικήσει τη δουλειά, τη ζωή και το μέλλον του ανυποχώρητα, με οργανωμένους και μαζικούς αγώνες.

Βρετανία-Βέλγιο-Γαλλία-Ολλανδία

Απεργίες και κοινωνικός αναβρασμός
Οι εργαζόμενοι διεκδικούν!

Τις δυο τελευταίες εβδομάδες του Ιούνη ξεκίνησε μια σειρά εργατικών απεργιακών κινητοποιήσεων στη Βρετανία, ακολούθησε το Βέλγιο και μετά η Γαλλία, η Γερμανία...

Στη Βρετανία πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη απεργία από το 1989. Περισσότεροι από 50.000 εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους συμμετείχαν σε μια τεράστια απεργία τριών ημερών (Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο).

Στην αιχμή των αιτημάτων του συνδικάτου RMT βρίσκεται η απαίτηση για μισθολογικές αυξήσεις αντίστοιχες με τον ραγδαία αυξανόμενο πληθωρισμό. Οι αρμόδιοι υπουργοί της κυβέρνησης Τζόνσον προσπάθησαν να προκαλέσουν «κοινωνικούς αυτοματισμούς», φέρνοντας σε αντιπαράθεση τους απεργούς με τους υπόλοιπους εργαζόμενους, χωρίς όμως αποτέλεσμα!

Οι λαλίστατοι κατά τα άλλα υπουργοί ξέχασαν να αναφέρουν ότι το Network Rail (η εταιρία διαχείρισης σιδηροδρόμων) σκοπεύει να καταργήσει τουλάχιστον 2.500 θέσεις εργασίας στο πλαίσιο ενός σχεδίου εξοικονόμησης 2 δισ. λιρών, όπως καταγγέλλει το συνδικάτο! Όπως και σε πολλές άλλες περιπτώσεις παγκόσμια το βρετανικό σιδηροδρομικό δίκτυο έλαβε 16 δισ. λίρες επιδότηση από το κράτος, προκειμένου «να καταφέρει να αντιμετωπίσει την πτώση των εσόδων του» στη διάρκεια της πανδημίας!

Στις 20 Ιούνη συνέπεσε και η μεγάλη απεργία των συνδικάτων στο Βέλγιο. Το κεντρικό αίτημα ήταν η κάλυψη των απωλειών εισοδήματος από τις απανωτές αυξήσεις σε ρεύμα, καύσιμα και αγαθά σε όλη τη χώρα. Τα τρία μεγάλα

συνδικάτα της χώρας -Γενική Συνομοσπονδία (FGTB), Χριστιανική Συνομοσπονδία Εργαζομένων Βελγίου (CSC) και Συνομοσπονδία των Φιλελεύθερων (CGSLB)- διοργάνωσαν μια εθνική ημέρα δράσης για την υπεράσπιση των μισθών και της αγοραστικής δύναμης. Οι δρόμοι των Βρυξελλών πλημμύρισαν με 70.000 διαδηλωτές. Αντίστοιχα στο αεροδρόμιο Zaventem των Βρυξελλών, λόγω της απεργίας στο προσωπικό ασφαλείας, επικράτησε χάος. Ακυρώθηκαν 232 επιβατικές πτήσεις και οι περισσότερες από τις εμπορικές.

Η κυβέρνηση του Βελγίου προσπάθησε ανεπιτυχώς να πείσει την κοινή γνώμη πως προωθεί μέτρα αύξησης των μισθών και μέτρα για τη μείωση του φόρου στις πωλήσεις φυσικού αερίου, ηλεκτρικού ρεύματος και καυσίμων μέχρι το τέλος του χρόνου! (εμάς πάλι κάτι μας θυμίζει αυτό! Καμιά πρωτοτυπία οι εδώ ΝΔκρατούντες!).

Οι κινητοποιήσεις στους σιδηροδρόμους γρήγορα επεκτάθηκαν σε Γαλλία και Γερμανία. Στη Γαλλία, το γεγονός ότι αυτές οι κινητοποιήσεις εξαγγέλθηκαν επ' αόριστον μεσούσης της προεκλογικής περιόδου, ήταν αρκετό για να αναγκάσει τον Μακρόν να αναβάλλει την νέα αντιδραστική εργασιακή νομοθεσία που προωθούσε!

Από τις αρχές του Ιούνη, τεράστια προβλήματα καταγράφονται σε πολλά διεθνή αεροδρόμια της Ευρώπης, καθώς οι περισσότερες αεροπορικές εταιρείες αντιμετωπίζουν μεγάλες ελλείψεις προσωπικού, ενώ πλήττονται και από απεργιακές κινητοποιήσεις του προσωπικού τους. Αυτός ο κερηκτικός συνδυα-

σμός επιτείνει την ασφυξία στα αεροδρόμια και προκαλεί μεγάλες καθυστερήσεις και ακυρώσεις πτήσεων. Από το αεροδρόμιο Paris-Charles de Gaulle μέχρι τη Φρανκφούρτη κι από την Ισπανία ως την Ιταλία, οι ακυρώσεις πτήσεων και η τλαιπωρία των επιβατών καλά κρατούν!

Η Air France βρίσκεται αντιμέτωπη με τα γαλλικά συνδικάτα που απαιτούν την άμεση αύξηση των μισθών κατά 300 ευρώ. Το ίδιο και στη Ryanair, όπου έχουν εξαγγελθεί απεργιακές κινητοποιήσεις μέσα στο καλοκαίρι, αν δεν υπάρξουν προσλήψεις προσωπικού! Ακολουθούν η EasyJet, η γερμανική αεροπορική εταιρεία Lufthansa (με 900 ακυρώσεις πτήσεων!) κι η θυγατρική της εταιρεία Eurowings.

Η εξήγηση για όλη αυτή την κατάσταση που συνεχίζεται και όπως φαίνεται θα κρατήσει όλο το καλοκαίρι είναι απλή: τα χρόνια της πανδημίας οι εταιρείες απέλυσαν μεγάλο μέρος του προσωπικού, τόσο του ιπτάμενου όσο και των υπηρεσιών εδάφους (τεχνικοί, φύλαξη, εναέρια κυκλοφορία κ.λπ.), ενώ παράλληλα εισέπρατταν «ζεστό» κρατικό χρήμα με τη μορφή επιδοτήσεων! Φυσικά, τώρα είναι πολύ αργά για να γίνουν οι αναγκαίες προσλήψεις και εκπαιδεύσεις του προσωπικού!

Πολύ σημαντικές είναι και οι κινητοποιήσεις των αγροτών, κύρια στην Ολλανδία, που ξεκίνησαν μέσα στον Ιούνη και κλιμακώνονται. Η Ολλανδία είναι η δεύτερη μεγαλύτερη χώρα εξαγωγός αγροτικών προϊόντων στον κόσμο μετά τις ΗΠΑ. Οι Ολλανδοί αγρότες και κτηνοτρόφοι διαμαρτύρονται με συνεχόμενες διαμαρτυρίες από τις 10 Ιουνίου, που

η κυβέρνηση ανακοίνωσε σχέδια που στοχεύουν στη μείωση των εκπομπών αζώτου κατά 70% (ενός αερίου που προκαλεί το φαινόμενο του θερμοκηπίου!).

Τις τελευταίες μέρες είχαν αποκλείσει με τρακτέρ οδικές αρτηρίες και κέντρα διανομής πολλών σουπερμάρκετ, προκαλώντας ελλείψεις σε κάποια προϊόντα. Μάλιστα στις 6/7 η αστυνομία έκανε χρήση οπλών, πυροβολώντας προειδοποιητικά εναντίον των αγροτών, θέλοντας να διαλύσει τη διαμαρτυρία!

Η οργή των αγροτών είναι μεγάλη, καθώς η «κλιματική αλλαγή» για άλλη μια φορά χρησιμοποιείται σαν πρόσχημα από τους μεγαλοκαπιτα-ληστές για να χτυπήσουν τη μικρή και μεσαία γεωργία και κτηνοτροφία. Τα όρια μείωσης των αερίων που βάζει η κυβέρνηση πολύ απλά σημαίνουν ότι το 50% της γεωργικής παραγωγής σταματά! Άρα οι αντίστοιχοι αριθμοί αγροτών θα πρέπει να «κάνει κάτι άλλο»! Αυτά, όμως, τα όρια δεν ισχύουν για τις μεγάλες βιομηχανικές αγροτοκτηνοτροφικές μονάδες και όσους έχουν την οικονομική δυνατότητα να επενδύσουν στον απαραίτητο «οικολογικό» εξοπλισμό συγκράτησης των αερίων! Μετά το ξεκλήρισμα της αγροτικής παραγωγής τις προηγούμενες δεκαετίες στον Νότο, φαίνεται πως ήρθε κι η σειρά του Βορρά! Την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο, οι κινητοποιήσεις συνεχίζονται με ιδιαίτερη μαζικότητα, ενώ αντίστοιχα σκληραίνει και η στάση της αστυνομίας, που περνά σε ανοικτή κατάσταση, όπως αναφέραμε πιο πριν.

Θα κλείσουμε με τη διαπίστωση: **μεγάλη αναταραχή ανά τας Ευρώπας... υπέροχη κατάσταση!!**

Εκουαδόρ

Μόνο η μαζική πάλη μπορεί να φέρει αποτέλεσμα!

Ηδη από το 2019, όταν η δεξιόστροφη κυβέρνηση του Λενίν Μορένο έλαβε μια σειρά αντιλαϊκών μέτρων, όπως περικοπές στις αποδοχές και τα επιδόματα των δημοσίων υπαλλήλων, θεαματική αύξηση των τιμών των καυσίμων και, προπαντός, παράδοση των εδαφών των ιθαγενών στις πολυεθνικές εξορυκτικές εταιρείες, οι λαϊκές μάζες της χώρας ξεκίνησαν μια σειρά διαμαρτυριών, που εξελίχθηκαν σε παλλαϊκή εξέγερση. Η καταστολή που ακολούθησε, με επτά νεκρούς, 1.340 τραυματίες, 1.152 προσαγωγές και την κήρυξη κατάστασης πολιορκίας σήμανε το τέλος της δημοφιλίας της κυβέρνησης. Η ανακακή που επιτεύχθηκε, επίσης χάρη στη συμβιβαστική στάση του αντιπολιτευόμενου Ιθαγενούς Κινήματος Πολυεθνικής Ενότητας Pachakutik, δεν κράτησε πολύ. Τα επόμενα χρόνια, η εξαθλίωση των λαϊκών στρωμάτων, που επιδεινώθηκε με την καταστροφική διαχείριση της πανδημίας, οδήγησε στην τελική κατάρρευση της κυβέρνησης Μορένο και στην επικράτηση του μεγαλοτραπεζίτη Γκιγιέρμο Λάσο στις προεδρικές εκλογές του Μάη του 2021.

Η νέα κυβέρνηση του γνήσιου γόνου της μεγαλοαστικής τάξης, Λάσο, συνέχισε και εμβάθυνε τις αντιλαϊκές μεταρρυθμίσεις, ανεβάζοντας τους δείκτες του πληθωρισμού και της ανεργίας. Καθώς η κατάσταση έφθανε στο απροχώρητο, στις αρχές Ιουνίου ξεκίνησαν κινητοποιήσεις διαμαρτυρίας στις βόρειες επαρχίες της χώρας, όπου συμπεριλαμβάνεται η πρωτεύουσα Κίτο και οι γειτονικές Κοτο-

πάξι και Ιμπαμπούρα. Με πρωτοστάτη τη Συνομοσπονδία των Ιθαγενών Εθνότητων του Εκουαδόρ (CONAIE), σύντομα το εξεγερτικό κύμα επεκτάθηκε σε όλη τη χώρα, με αποκλεισμούς δρόμων και συγκρούσεις με τις δυνάμεις ασφαλείας και με συμμετοχή διαφόρων κλάδων εργαζομένων και φοιτητικών οργανώσεων. Τα βασικά αιτήματα των εξεγερμένων διαδηλωτών συνοψίζονται σε δέκα σημεία: μείωση των τιμών των καυσίμων, που τον τελευταίο καιρό σχεδόν διπλασιάστηκαν, αναστολή επί ένα έτος των χρεών των οικογενειών προς τις τράπεζες, εξασφάλιση των θέσεων εργασίας και των εργασιακών δικαιωμάτων, καθορισμό δικαίων τιμών για τα αγροτικά προϊόντα, παύση των εξορύξεων στα εδάφη των ιθαγενών, διαφύλαξη των συλλογικών δικαιωμάτων, άρση των ιδιωτικοποιήσεων των υπηρεσιών κοινής ωφέλειας, προώθηση πολιτικών ελέγχου της κερδοσκοπίας, αύξηση των κονδυλίων για την υγεία και την παιδεία, καθώς και λήψη μέτρων για βελτίωση της ασφάλειας.

Στις 17 Ιουνίου, ο πρόεδρος Λάσο κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης για 30 ημέρες, προκειμένου «όπως έλεγε: «να υπερασπιστούμε την πρωτεύουσα και τη χώρα μας», καθ' ότι «οι διαδηλωτές αρνούνται τον διάλογο και το μόνο που επιδιώκουν είναι το χάος και την παραίτηση του προέδρου», ισχυριζόμενος ότι ικανοποίησε μέρος των αιτημάτων τους. Από την πλευρά τους, οι διαδηλωτές ζήτησαν διαπραγματεύσεις για άρση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης και της απαγόρευσης των συγκεντρώσεων,

δηλώνοντας πως θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις. Στις 21 Ιουνίου, κατόπιν μεσολάβησης 300 οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών και με παρίνεση των Ηνωμένων Εθνών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η κυβέρνηση αποδέχθηκε την έναρξη του διαλόγου, μια πρόταση που έγινε δεκτή με επιφυλάξεις από την CONAIE, η οποία διακήρυξε πως «δεν πρόκειται να [αποδεχθεί] υποδείξεις από φορείς χωρίς καμία λαϊκή νομιμοποίηση, ενώ κάθε διάλογος πρέπει να οδηγεί σε απτά αποτελέσματα. Βιώνουμε ολόπλευρα την κρίση και αφουγκραζόμαστε την πραγματικότητα στην οποία ζει η πλειοψηφία του λαού του Εκουαδόρ».

Πιεζόμενη από τις εξελίξεις, η κυβέρνηση υποχώρησε και δέχθηκε κάποια αιτήματα: αποφάσισε την παραγραφή των χρεών των φτωχότερων οικογενειών, τον διπλασιασμό του προϋπολογισμού του συστήματος υγείας και της διαπολιτισμικής εκπαίδευσης, την επιδότηση του μισού κόστους των λιπασμάτων προς όφελος των μικρών και μεσαίων αγροτών, το πάγωμα των τιμών της βενζίνης, του ντιζελ και του φυσικού αερίου και υπό όρους εκχώρηση αδειών για εξορύξεις στα πατρογονικά εδάφη των ιθαγενών. Κατόπιν τούτου, οι ιθαγενικές οργανώσεις αποφάσισαν την αναστολή των κινητοποιήσεων, αφού κατέληξαν σε συμφωνία με την κυβέρνηση, σε συνάντηση που πραγματοποιήθηκε με τη μεσολάβηση της Επισκοπής του Εκουαδόρ. «Μόνο ο αγώνας μάς επέτρεψε να κερδίσουμε δικαιώματα! Πετύχαμε αποτελέσματα στην εθνική ατζέντα των 10 σημεί-

ων, πετύχαμε μέτρα για την ανακούφιση της οικονομικής κατάστασης, της υγείας και της εκπαίδευσης, των ευάλωτων οικογενειών στην ύπαιθρο και στις πόλεις, για την υπεράσπιση της ζωής». Με αυτόν τον τρόπο, η CONAIE ανακοίνωσε τη συμφωνία που επιτεύχθηκε με την κυβέρνηση, τονίζοντας ότι σε 90 ημέρες θα αξιολογηθεί η εκπλήρωση των συμφωνιών και των δεσμεύσεων που υπογράφηκαν. Το σύνολο των συμφωνιών που επιτεύχθηκαν ανέρχεται συνολικά σε περίπου ένα δισεκατομμύριο δολάρια που θα ωφελήσουν άμεσα τους ιθαγενείς λαούς και εθνότητες και ολόκληρο τον λαό του Εκουαδόρ.

Όπως αναφέρει η CONAIE, «τα παραπάνω απλώς επιβεβαιώνουν ότι, προκειμένου να διασφαλίσουμε τα δικαιώματά μας, ο δρόμος είναι ο αγώνας. Από τα εδάφη μας θα επαγρυπνούμε για την εκπλήρωση αυτών των συμφωνιών». Η απόφαση της CONAIE να δεχθεί τη συμφωνία και να αναστείλει τις κινητοποιήσεις δέχτηκε την ισχυρή κριτική εκ μέρους ομάδων και οργανώσεων της επαναστατικής αριστεράς. Έτσι κι αλλιώς, όμως, οι λαϊκές μάζες στο Εκουαδόρ δεν πρόκειται να αποσυρθούν από το προσκήνιο. Η επιδείνωση της κοινωνικής κατάστασης το εγγυάται.

Το κυριότερο δίδαγμα που μπορούμε να αντλήσουμε από αυτές τις κινητοποιήσεις είναι ένα και μοναδικό: μόνο ο παρατεταμένος αγώνας, χωρίς υποχωρήσεις, συμβιβασμούς και αυταπάτες είναι ικανός να οδηγήσει σε νίκες των λαϊκών μαζών.

Μελίγια, βορειοδυτική Αφρική

Η ανθρωποσφαγή την ημέρα του Σαν Χουάν

Φιέστα και μαγεία, από τη μια πλευρά. Με ρίζες στις παγανιστικές τελετουργίες, οι φωτιές του Σαν Χουάν το βράδυ στις 23 προς 24 Ιουνίου είναι έθιμο εξαπλωμένο στην Ισπανία και σε όλο τον καθολικό κόσμο. Για τον εορτασμό της Ημέρας του Σαν Χουάν, οι Ισπανοί ανάβουν φωτιές στις πλατείες πόλεων και χωριών. Σε αρκετές περιοχές υπάρχει η συνήθεια να πηδούν πάνω από τις φλόγες και σε μερικές, όπως στο Σαν Πέδρο Μανρίκε, στη Σόρια της Καστίλλης περπατούν στα κάρβουνα της Βελανιδιάς. Η μέρα, η οποία έχει συνδεθεί στα χριστιανικά χρόνια με τη γέννηση του Αγίου Ιωάννη του Βαπτιστή, μεταφέρει το προαιώνιο έθιμο της γιορτής του θερινού ηλιοστασίου στο βόρειο ημισφαίριο, στην κορύφωση της γεωργικής συγκομιδής.

Προσμονή και αγωνία. Η Ελένα Φερνάντες Τρεβίνιο δεν έκρυβε την χαρά και την ανυπομονησία της. Ύστερα από δύο διαδοχικές ακυρώσεις εξαιτίας της πανδημίας, φέτος στη Μελίγια θα γιορτάζονταν όπως απαιτούν τα έθιμα η μέρα του Σαν Χουάν. Θα άναβε και πάλι η φωτιά την παραμονή και η πόλη θα γιόρταζε τη μικρότερη νύχτα του χρόνου. Έχοντας τον Βαρούγδουπο τίτλο της υπουργού Πολιτισμού, Παιδείας, Ισότητας και Εορτασμών (!) της τοπικής κυβέρνησης της αυτόνομης πόλης, ήταν αυτονόητο πως η ευθύνη για την οργάνωση της φιέστας έπεφτε στις δικές της πλάτες. Γεγονός που διόλου δεν την στεναχωρούσε. Αντίθετα. Όλον αυτόν τον καιρό ήταν ενθουσιασμένη που θα προβαλλόταν η Μελίγια ως τουριστικός προορισμός, αλλά που και η ίδια θα βρισκόταν στο επίκεντρο της δημοσιότητας. Στέλεχος του PSOE, δηλαδή του Σοσιαλιστικού Κόμματος του πρωθυπουργού Πέδρο Σάντσεθ που συγκυβερνά στην Ισπανία, η Τρεβίνιο είναι ένα από τα τρία στελέχη του που έχουν υπουργεία στην τοπική κυβέρνηση του ισπανικού θύλακα στο έδαφος της βόρειας Αφρικής.

Στην παραλία του Σαν Λορέντζο ένα τεράστιο χρωματιστό γλυπτό από ξύλο, γύψο και χαρτόνι άρχισε να κατασκευάζεται για να καεί τα μεσάνυχτα. Μια φιγούρα από ένα μεγάλο απειλητικό σκουλήκι να μάχεται με μια τοξοβόλο θεότητα επάνω σε μια βιβλιοθήκη! Για τους ευφάνταστους εμπνευστές, η σύνθεση απεικόνιζε τον αγώνα της επιστήμης ενάντια στο χάος! Η υπουργός παρουσίασε με υπερηφάνεια την κατασκευή αποκαλύπτοντας τις λεπτομέρειες της φιέστας. Πυροτεχνήματα, χοροί και μουσικές, αλλά και μέτρα ασφαλείας για να μην ξεφύγει η φωτιά από τον άνεμο. Όλα τα είχε σκεφτεί η δραστήρια υπουργός! Μέχρι και τους θεατές με ειδικές ανάγκες που θα πήγαιναν στην τελετή, για να προστατευτούν από τους δυνατούς ήχους. Όταν φωτίστηκε ο σκοτεινός ουρανός πάνω από την Μελίγια με κόκκινες μικρές εκρήξεις, υψώθηκε η φωτιά μετατρέποντας σε παρανάλημα το τεράστιο γλυπτό και επικράτησε ευθυμία στο πλήθος, η Ελένα Φερνάντες Τρεβίνιο ήταν τρισευχισμένη. Την επόμενη ημέρα στα σίγουρα θα είχε την τιμητική της στα μέσα ενημέρωσης! Όλα είχαν πάει σύμφωνα με τα σχέδια της. Όλα; Όχι ακριβώς.

Ανθρωποθυσία από την άλλη πλευρά. Λίγο πριν ξημερώσει η Παρασκευή 24, περισσότεροι από 2.500 μετανάστες από την υποσαχάρια Αφρική, η πλειοψηφία τους από το νότιο Σουδάν, είχαν ήδη φτάσει στον φράκτη, προερχόμενοι από τη γειτονική μαροκινή πόλη Νατόρ, από τη μεριά της λεγόμενης Τσάι-

ναταουν και από τις πλαγιές του βουνού Γκουρούγκου. Είχαν μείνει ξάγρυπνοι όλοι τη νύχτα βλέποντας τα πυροτεχνήματα από μακριά και ψάχνοντας ευκαιρία να μπουν στη Μελίγια. Με το πρώτο φως άρχισαν να σκαρφαλώνουν στα σύρματα και να αναζητούν διόδους στον φράκτη. Αμέσως έγιναν αντιληπτοί από τη μαροκινή και ισπανική συνοριοφυλακή. Η αντίδραση ήταν σκληρή. Παραλυτικά αέρια, πλαστικές σφαίρες και πραγματικά πυρά εκτοξεύθηκαν στα τυφλά πάνω στο ανθρώπινο κύμα. Ακολούθησε πανδαιμόνιο, πανικός και οι πρώτες σειρές ποδοπατήθηκαν μην μπορώντας να αντιδράσουν και να υποχωρήσουν. Μόνο 133 μετανάστες μπόρεσαν να περάσουν στο χάος που επικράτησε. Εκατοντάδες παγιδεύτηκαν, τραυματίστηκαν βαριά και ένας απροσδιόριστος μέχρι τώρα αριθμός είχε ασφυκτικό θάνατο. Αρκετοί ψυχορράγησαν αβοήθητοι. Οι Μαροκίνοι χωροφύλακες συνέχισαν να κτυπούν αδιάκριτα τους παγιδευμένους και να τους μαζεύουν σε συρμάτινα κλουβιά. Οι απίστευτες εικόνες με πτώματα, τραυματίες και συλληφθέντες σε έναν σωρό όταν σταμάτησε η θηριωδία έκαναν τον γύρο του κόσμου. Ήταν μια δυνατή γροθιά στο στομάχι! Ο επίσημος απολογισμός από τη μαροκινή πλευρά μιλά για 23 νεκρούς, αλλά ανεξάρτητες πηγές επιμένουν πως ο αριθμός έφτασε τους 45. Δημοσιογράφοι είδαν φρεσκοσκαμμένους λάκκους στο κοντινό νεκροταφείο. Οι δύστυχοι Αφρικανοί νέοι θάφτηκαν στα γρήγορα, δίχως ιδιαίτερες διατυπώσεις. Είναι η μεγαλύτερη σφαγή από τότε που το ισπανικό κράτος οχύρωσε τη Μελίγια με πανύψηλο φράκτη με λεπίδες, τάφρο, φυλάκια, κάμερες και άλλα αποτρεπτικά μέσα. Η κατασκευή ξεκίνησε το 1996 για να εμποδίσει την προσπάθεια των Αφρικανών να περάσουν σε ευρωπαϊκό έδαφος.

Δεν είναι η πρώτη φορά στα τελευταία χρόνια που επιχειρείται ένα μαζικό σάλτο στον φράκτη από τους Αφρικανούς που συρρέουν στις μεσογειακές ακτές του Μαρόκου αναζητώντας τρόπους να ταξιδέψουν χωρίς χαρτιά στην Ευρώπη, μέσω κυρίως της Ισπανίας. Κάτι ανάλογο έγινε τον Μάιο του 2014 και σε μικρότερη κλίμακα άλλες φορές. Η διαφορά με όσα έγιναν τώρα είναι η δολοφονική βαρβαρότητα που επιδείχθηκε από τις μαροκινές και ισπανικές αρχές. Μόλις έναν χρόνο νωρίτερα η ισπανική κυβέρνηση είχε κατηγορήσει τους Μαροκινούς πως κάνουν τα στραβά μάτια στις προσπάθειες των μεταναστών να περά-

Πηγές και προτάσεις

ΕΠΙΣΚΕΦΤΕΙΤΕ τον λογαριασμό της υπουργού www.facebook.com/elena.fernandeztrevino και ένα τοπικό Μέσο της Μελίγια, elalminardemelilla.com

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ένα άρθρο της Lucile Dumas, vientosur.info/la-masacre-de-melilla και ένα άρθρο στο ισπανόφωνο Jacobin, jacobinlat.com/2022/07/03/la-masacre-de-melilla/

atheatoskosmosps.blogspot.com

σουν. Ήταν τότε που για μια ακόμη φορά οι απελπισμένοι μετανάστες είχαν γίνει διπλωματικό εργαλείο. Τι μεσολάβησε και άλλαξε η αντιμετώπιση;

Το ισπανικό κράτος αγόρασε τη σκληρότητα των Μαροκινών με σκοπό την αποτροπή των Αφρικανών μεταναστών, δίνοντας τη συνηγορία του στο σχέδιο της υποτιθέμενης αυτονομίας της Δυτικής Σαχάρας που σκαρφίστηκε το Ραμπάτ για να διαιωνίσει την κυριαρχία του. Δηλαδή στην αναγνώριση της μαροκινής αποικιακής κατάκτησης της χώρας των Σαχράουι, την οποία αρνιόταν από το 1975 η Μαδρίτη. Την Αραβική Λαϊκή Δημοκρατία της Σαχάρας που ανακήρυξε το απελευθερωτικό κίνημα Πολιτσαίο υποστηρίζει η γειτονική Αλγερία και αναγνωρίζουν γύρω στα 40 κράτη. Η στροφή της ισπανικής πολιτικής, η οποία πλησίασε τις αμερικάνικες θέσεις, δεν έγινε δίχως εσωτερικές αναταράξεις στον κυβερνητικό συνασπισμό. Και για να διαλυθεί κάθε αμφιβολία για τη μεγάλη συναλλαγή που προηγήθηκε, ο ίδιος ο Σάντσεθ από την πρώτη στιγμή που έγινε γνωστή η σφαγή έσπευσε να συγκαλεί τις μαροκινές αρχές. Αντιμετώπισαν -δήλωσε με θράσος- μια καλά οργανωμένη, βίαιη επίθεση στην εδαφική μας ακεραιότητα από μαφίες διακίνησης μεταναστών! Η πραγματικότητα βέβαια είναι εντελώς διαφορετική και διαψεύδει τον δήθεν προοδευτικό Ισπανό πρωθυπουργό. Οι δύστυχοι Αφρικανοί, από την ώρα που αποκαταστάθηκαν οι σχέσεις Ισπανίας-Μαρόκου, αντιμετωπίζουν τις επιχειρήσεις «σκούπα» των Μαροκινών, οι οποίες καταστρέφουν τους καταυλισμούς τους και τους αναγκάζουν να γυρίσουν στις πατρίδες τους. Μέσα στην απόγνωση οδηγούνται στην αυτοκτονική προσπάθεια να περάσουν τον φράκτη, με τραγικά αποτελέσματα.

Η Αφρική είναι η ήπειρος με τον πιο νεαρό πληθυσμό. Σύμφωνα με εκτιμήσεις του ΟΗΕ, ο πληθυσμός της το 2050 θα φτάσει τα 2,5 δισεκατομμύρια. Ένας

εκρηκτικός συνδυασμός απίστευτων κοινωνικών ανισοτήτων, ιμπεριαλιστικής λεηλασίας και πληθυσμιακής αύξησης, ιδιαίτερα στην υποσαχάρια ζώνη, την έχει καταστήσει πρωταγωνίστρια στις μεταναστευτικές μετακινήσεις. Κύριος προορισμός η Ευρώπη. Η Ισπανία και η Ευρωπαϊκή Ένωση, για να αναχαιτίσουν τα κύματα των απελπισμένων Αφρικανών, έχουν υπογράψει συμφωνίες με τη Λιβύη και την Τυνησία, έχουν στείλει συνοριακούς φύλακες στη Σενεγάλη και αλλού για να εμποδίσουν τα ταξίδια προς τα Κανάρι νησιά και χρηματοδοτούν στρατόπεδα κράτησης σε κράτη της βόρειας Αφρικής. Υποκρισία, βαρβαρότητα με στόχο την αποτροπή αλλά και εγγυημένη -μακροπρόθεσμα- αποτυχία συνθέτουν αυτήν την πολιτική. Όσο η φτώχεια και η υπανάπτυξη θα κυριαρχούν στη Μαύρη Ήπειρο, οι απελπισμένοι θα γίνονται περισσότεροι και κανένας φράκτης όσο δολοφονικός και αν είναι δεν θα μπορεί να τους σταματήσει.

Αδιαφορία και κλειστά μάτια μέχρι...τύφλωσης! Η Μελίγια έγινε πρώτη είδηση στα διεθνή ΜΜΕ, όχι για τη φωτισμένη νύχτα του Σαν Χουάν, αλλά για το ματωμένο πρωινό στα όρια του φράκτη που την περιβάλλει. Η κυρία Ελένα Φερνάντες Τρεβίνιο δεν βρήκε ούτε μια λέξη συμπάθειας. Από όσα προδίδει ο λογαριασμός της στο facebook, όχι μόνο δεν πτοήθηκε, αλλά συνέχισε τη δραστηριότητά της για τον πολιτισμό! Αντίθετα στην Ισπανία, στο Μαρόκο και σε πολλά σημεία του κόσμου η αγανάκτηση για τη βαρβαρότητα εκφράστηκε με διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες μπροστά σε ισπανικά και μαροκινά προξενεία. Οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων επιμένουν να ζητούν απόδοση ευθυνών για τις δολοφονίες. Όπως ήταν αναμενόμενο, η «πολιτισμένη» Δύση έκανε πως δεν είδε και προσπάθησε να υποβαθμίσει τα γεγονότα. Θεωρώντας πως με αυτόν τον τρόπο θα ξεφύγει από τις βαριές ευθύνες της. Μάταια!

ΟΙΚΟΝΟΚΟΣΜΟΣ

Τον Οικονοκόσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Με εκτεταμένο άρθρο του ο γνωστός οικονομολόγος και «μάντης συμφορών» Ρουμπινί περιγράφει αυτό που στο μέλλον βλέπει να ξεσπά ως συνδυαστική κρίση στασιμοπληθωρισμού και χρέους. Παραθέτουμε ολόκληρο το άρθρο που διατυπώνει τα επόμενα ερωτήματα της κρίσης που διανύουμε...

«**Ο**ι παγκόσμιες χρηματοοικονομικές και οικονομικές προοπτικές για το επόμενο έτος έχουν επιδεινωθεί ταχύτατα τους τελευταίους μήνες, με τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής, τους επενδυτές και τα νοικοκυριά να διερωτώνται τώρα πόσο θα πρέπει να αναθεωρήσουν τις προσδοκίες τους και για πόσο καιρό. Αυτό εξαρτάται από τις απαντήσεις σε έξι ερωτήσεις.

Πρώτον, η άνοδος του πληθωρισμού στις περισσότερες προηγμένες οικονομίες θα είναι προσωρινή ή πιο επίμονη; Αυτή η συζήτηση μαίνεται από τον περασμένο χρόνο, αλλά τώρα έχει σε μεγάλο βαθμό διευθετηθεί: η «Team Persistent» (σ.σ. η ομάδα που υποστήριζε ότι ο πληθωρισμός θα ήταν επίμονος) κέρδισε και η «Team Transitory» (η ομάδα που μιλούσε για παροδικό πληθωρισμό) -η οποία περιλάμβανε προηγουμένως τις περισσότερες κεντρικές τράπεζες και τις δημοσιονομικές αρχές- πρέπει να παραδεχτεί ότι έκανε λάθος.

Το δεύτερο ερώτημα είναι εάν η αύξηση του πληθωρισμού προήλθε περισσότερο από την υπερβολική συνολική ζήτηση (χαλαρή νομισματική, πιστωτική και δημοσιονομική πολιτική) ή από στασιμοπληθωριστικά αρνητικά σοκ συνολικής προσφοράς (συμπεριλαμβανομένων των αρχικών περιορισμών λόγω COVID-19, των συμφορήσεων της εφοδιαστικής αλυσίδας, της μείωσης στην προσφορά εργατικού δυναμικού στις ΗΠΑ, του αντίκτυπου του πολέμου της Ρωσίας στην Ουκρανία στις τιμές των εμπορευμάτων και της πολιτικής «μηδενικής COVID» της Κίνας).

Ενώ τόσο οι παράγοντες της ζήτησης όσο και της προσφοράς ήταν στο μείγμα, είναι πλέον ευρέως αναγνωρισμένο ότι οι παράγοντες προσφοράς διαδραματίζουν ολοένα και πιο αποφασιστικό ρόλο. Αυτό έχει σημασία επειδή ο πληθωρισμός που βασίζεται στην προσφορά είναι στασιμοπληθωριστικός και επομένως αυξάνει τον κίνδυνο μιας σκληρής προσγείωσης (αυξημένη ανεργία και ενδεχομένως ύφεση) όταν η νομισματική πολιτική είναι αυστηρότερη.

Αυτό οδηγεί άμεσα στο τρίτο ερώτημα: Η σύσφιξη της νομισματικής πολιτικής από την Ομοσπονδιακή Τράπεζα των ΗΠΑ και άλλες μεγάλες κεντρικές τράπεζες θα φέρει απότομη ή ήπια προσγείωση; Μέχρι πρόσφατα, οι περισσότερες

κεντρικές τράπεζες και το μεγαλύτερο μέρος της Wall Street εντάσσονταν στην «Team Soft Landing» (στην ομάδα της ήπιας προσγείωσης). Αλλά η πεποίθηση αυτή έχει αλλάξει, με ακόμη και τον Πρόεδρο της Fed Τζερόμ Πάουελ να αναγνωρίζει ότι μια ύφεση είναι δυνατή και ότι μια ήπια προσγείωση θα χαρακτηριστεί από προκλήσεις.

Επιπλέον, ένα μοντέλο που χρησιμοποιείται από την Federal Reserve Bank της Νέας Υόρκης δείχνει μεγάλη πιθανότητα απότομης προσγείωσης και η Τράπεζα της Αγγλίας έχει εκφράσει παρόμοιες απόψεις.

Αρκετά εξέχοντα ινστιτούτα της Wall Street έχουν αποφασίσει τώρα ότι η ύφεση είναι το βασικό τους σενάριο (το πιο πιθανό αποτέλεσμα εάν όλες οι άλλες μεταβλητές διατηρηθούν σταθερές).

Τόσο στις Ηνωμένες Πολιτείες όσο και στην Ευρώπη, οι μελλοντικοί δείκτες οικονομικής δραστηριότητας και εμπιστοσύνης των επιχειρήσεων και των καταναλωτών κατευθύνονται απότομα προς τα κάτω.

Το τέταρτο ερώτημα είναι εάν μια σκληρή προσγείωση θα αποδυναμώσει την επιθετική αποφασιστικότητα των κεντρικών τραπεζών για τον πληθωρισμό. Εάν σταματήσουν τη σύσφιξη της πολιτικής τους μόλις καταστεί πιθανή μια απότομη προσγείωση, μπορούμε να περιμένουμε μια επίμονη άνοδο του πληθωρισμού και είτε οικονομική υπερθέρμανση (πάνω από τον στόχο του πληθωρισμού και πάνω από τη δυνητική ανάπτυξη) είτε στασιμότητα (πληθωρισμός πάνω από τον στόχο και ύφεση), ανάλογα με το αν κυριαρχούν τα σοκ ζήτησης ή προσφοράς.

Οι περισσότερες αναλυτές της αγοράς φαίνεται να πιστεύουν ότι οι κεντρικές τράπεζες θα παραμείνουν επιθετικές, αλλά δεν είμαι τόσο σίγουρος. Έχω υποστηρίξει ότι τελικά θα εξαλειφθούν και θα δεχτούν υψηλότερο πληθωρισμό -ακολουθούμενο από στασιμοπληθωρισμό- μόλις γίνει επικείμενη μια δύσκολη προσγείωση, επειδή θα ανησυχούν για τη ζημία μιας ύφεσης και μιας παγίδας χρέους, λόγω της υπερβολικής συσσώρευσης ιδιωτικών και δημόσιων υποχρεώσεων μετά από χρόνια χαμηλών επιτοκίων.

Τώρα που το σενάριο για απότομη προσγείωση γίνεται η βάση για περισσότερους αναλυτές, αναδύεται ένα νέο (πέμπτο) ερώτημα: Η επερχόμενη ύφεση θα είναι ήπια και βραχύβια ή θα είναι πιο σοβαρή και θα χαρακτηρίζεται από βαθιά οικονομική δυσπραγία; Οι περισσότεροι από εκείνους που ήρθαν αργά και με δυσσάρεσκεια στη βασική γραμμή σκληρής προσγείωσης εξακολουθούν να υποστηρίζουν ότι οποιαδήποτε ύφεση θα είναι ρηκή και σύντομη. Υποστηρίζουν ότι οι σημερινές χρηματοοικονομικές ανισορροπίες δεν είναι τόσο σοβαρές όσο αυτές στην περίοδο πριν την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση του 2008 και ότι ο κίνδυνος ύφεσης με σοβαρό χρέος και χρηματοπιστωτική κρίση είναι επομένως χαμηλός. Αλλά αυτή η άποψη είναι επικίνδυνη αφελής.

Υπάρχουν πολλοί λόγοι να πιστεύουμε ότι η επόμενη ύφεση θα χαρακτηριστεί από μια σοβαρή στασιμοπληθωριστική κρίση χρέους. Ως μερίδιο του παγκόσμιου ΑΕΠ, τα επίπεδα ιδιωτικού και δημόσιου χρέους είναι πολύ υψηλότερα σήμερα από ό,τι στο παρελθόν, έχοντας αυ-

ξηθεί από 200% το 1999 σε 350% σήμερα (με μια ιδιαίτερα απότομη αύξηση από την έναρξη της πανδημίας).

Υπό αυτές τις συνθήκες, η ταχεία ομαλοποίηση της νομισματικής πολιτικής και τα αυξανόμενα επιτόκια θα οδηγήσουν σε χρεοκοπία τα «νοικοκυριά ζόμπι», εταιρείες, χρηματοπιστωτικά ιδρύματα και κυβερνήσεις με υψηλή μόχλευση.

Η επόμενη κρίση δεν θα είναι όπως οι προηγούμενες. Στη δεκαετία του 1970, είχαμε στασιμοπληθωρισμό, αλλά όχι μαζικές κρίσεις χρέους, επειδή τα επίπεδα χρέους ήταν χαμηλά. Μετά το 2008, είχαμε μια κρίση χρέους που ακολουθήθηκε από χαμηλό πληθωρισμό ή αποπληθωρισμό, επειδή η πιστωτική κρίση είχε προκαλέσει αρνητικό σοκ στη ζήτηση. Σήμερα, αντιμετωπίζουμε κλυδωνισμούς της προσφοράς σε ένα πλαίσιο πολύ υψηλότερων επιπέδων χρέους, υπονοώντας ότι οδεύουμε προς έναν συνδυασμό στασιμοπληθωρισμού τύπου της δεκαετίας του 1970 και κρίσεων χρέους του 2008 -δηλαδή σε μια στασιμοπληθωριστική κρίση χρέους.

Όταν αντιμετωπίζει στασιμοπληθωριστικά σοκ, μια κεντρική τράπεζα πρέπει να αυστηροποιήσει τη στάση της, ακόμη και όταν η οικονομία οδεύει προς την ύφεση. Η κατάσταση σήμερα είναι επομένως θεμελιωδώς διαφορετική από την παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση ή τους πρώτους μήνες της πανδημίας, όταν οι κεντρικές τράπεζες μπορούσαν να χαλαρώσουν επιθετικά τη νομισματική πολιτική ως απάντηση στην πτώση της συνολικής ζήτησης και την αποπληθωριστική πίεση. Περιορισμένος θα είναι και αυτή τη φορά ο χώρος για δημοσιονομική επέκταση. Τα περισσότερα από τα δημοσιονομικά πυρομαχικά έχουν χρησιμοποιηθεί και τα δημόσια χρέη γίνονται μη βιώσιμα.

Επιπλέον, επειδή ο σημερινός υψηλότερος πληθωρισμός είναι παγκόσμιο φαινόμενο, οι περισσότερες κεντρικές τράπεζες σφίγγουν ταυτόχρονα, αυξάνοντας έτσι την πιθανότητα μιας συγχρονισμένης παγκόσμιας ύφεσης. Αυτή η σύσφιξη έχει ήδη αποτελέσματα: οι φούσκες ξεφουσκώνουν παντού -συμπεριλαμβανομένων των δημόσιων και ιδιωτικών μετοχών, των ακινήτων, των κατοικιών, των μετοχών meme, των κρυπτονομισμάτων, των SPAC (εταιρείες εξαγορών ειδικού σκοπού), των ομολόγων και των πιστωτικών μέσων. Ο πραγματικός και οικονομικός πλούτος μειώνεται και τα χρέη και οι δείκτες εξυπηρέτησης του χρέους αυξάνονται.

Αυτό μας φέρνει στο τελευταίο ερώτημα: Θα ανακάμψουν οι αγορές μετοχών από την τρέχουσα bear market (πτώση τουλάχιστον 20% από την τελευταία αιχμή) ή θα βουτήξουν ακόμη χαμηλότερα; Πιθανότατα, θα βουτήξουν χαμηλότερα. Άλλωστε, σε τυπικές υφέσεις (plain vanilla recession), οι αμερικανικές και παγκόσμιες μετοχές τείνουν να πέφτουν κατά περίπου 35%. Όμως, επειδή η επόμενη ύφεση θα είναι ταυτόχρονα στασιμοπληθωριστική και θα συνοδεύεται από χρηματοπιστωτική κρίση, η κατάρρευση στις αγορές μετοχών θα μπορούσε να είναι πιο κοντά στο 50%.

Ανεξάρτητα από το αν η ύφεση είναι ήπια ή σοβαρή, η ιστορία δείχνει ότι η αγορά μετοχών έχει ακόμα περιθώρια πτώσης πριν φτάσει στον πάτο. Στο τρέ-

χον πλαίσιο, οποιαδήποτε ανάκαμψη -όπως αυτή των δύο τελευταίων εβδομάδων- θα πρέπει να θεωρείται ως αναπήδηση νεκρής γάτας και όχι ως μια συνηθισμένη ευκαιρία αγοράς. Αν και η τρέχουσα παγκόσμια κατάσταση μας φέρνει αντιμέτωπους με πολλά ερωτήματα, δεν υπάρχει πραγματικός γρίφος για επίλυση. Τα πράγματα θα γίνουν πολύ χειρότερα πριν βελτιωθούν.»

Από μίαν άποψη δεν περιμέναμε τον Ρουμπινί -που είχε επίσης λαλήσει πεσιμιστικά πριν την κρίση του 2008 προβλέποντας (;) το σκάσιμο της φούσκας των ακινήτων που στην ουσία είχε δρομολογηθεί καθόλου... απρόβλεπτα ένα χρόνο πριν- για να επιβεβαιώσουμε αυτές τις ανησυχίες...

Τα στοιχεία επιβεβαιώνουν πως είμαστε ήδη στη δίνη αυτής της νέας κρίσης:

1. Η απότομη πώση της τιμής του χαλκού. Έντονα πτωτική πορεία συνεχίζουν να ακολουθούν οι τιμές του χαλκού, έχοντας φτάσει σήμερα σε χαμηλά 17 μηνών, καθώς οι νέοι περιορισμοί λόγω Covid στην Κίνα, η επιβράδυνση της παγκόσμιας βιομηχανική δραστηριότητας και η άνοδος των αποθεμάτων έχει εντείνει τις ανησυχίες για τη ζήτηση του μετάλλου, πυροδοτώντας sell off.

2. Το πρώτο μεγάλο θύμα της ενεργειακής κρίσης η μεγαλύτερη εταιρεία διανομής αερίου UNIPER πρόκειται να κλείσει αν δεν δεχτεί κρατική βοήθεια, καθώς βρίσκεται στα πρόθυρα της χρεωκοπίας. Πιο σημαντική ακόμα είναι η τοποθέτηση του εκπροσώπου των Γερμανών βιομηχάνων ότι η μεταποίηση στην Γερμανία πρέπει να... αποχαιρετήσει τα επίπεδα σταθερότητας του 2019 και πιο πίσω...

3. Η εκδίωξη των Ιαπώνων από τη μικτή (Ρώσοι και Ιάπωνες) εταιρεία αερίου Sahalini εξαναγκάζει την Ιαπωνία και την οικονομική της μηχανή που την... είχε στρίψει διακριτικά με τα χαμηλά επιτόκια (η μόνη Κεντρική Τράπεζα που δεν ακολουθούσε την άνοδο των επιτοκίων) σε επικίνδυνες ενεργειακές ταλαντώσεις. Πρόσφατα οι νομισματικές αρχές της Ιαπωνίας είχαν ζητήσει τη στήριξη των Αμερικάνων.

4. Ο νομισματικός πόλεμος που φαίνεται ότι θα ξεκινήσει καθώς καμία χώρα -τουλάχιστον ιμπεριαλιστική- δεν θα ήθελε τα διαθέσιμα συναλλαγματικά της αποθέματα να είναι όμηροι του ακριβού δολαρίου, δεν προμηνύει τίποτε εποικοδομητικό. Αντίθετα κάνει την κρίση τριπλά συνδυαστική θα προσθέταμε (κρίση χρέους-στασιμοπληθωρισμός-νομισματική).

Δεν ξέρουμε τι θα κάνει με την ψόφια γάτα του (άσπρη ή μαύρη δεν κάνει τη διαφορά, το έχουμε εμπεδώσει χρόνια τώρα) ο καπιταλισμός.

Ξέρουμε σίγουρα ότι το κουφάρι της θα το φορτωθούν με πιο επώδυνους όρους η εργατική τάξη και οι λαοί και μόνο η δική τους... αναπήδηση στο ιστορικό προσκήνιο μπορεί να υποσχεθεί μίαν άλλη προοπτική για το μέλλον που το κεφάλαιο προδιαγράφει γι' αυτούς!

ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Προσεγγίζοντας ένα νέο όριο;

Οι εξελίξεις με επίκεντρο την Ουκρανία συνεχίζουν να κινούνται στον καμβά που είχαμε επισημάνει στο προηγούμενο άρθρο της «Προλεταριακής Σημαίας». Παρά τα χαμόγελα στις φωτογραφίες των συνόδων (G7 και NATO), η αμφιθυμία της Δύσης δύσκολα μπορεί να κρυφτεί. Από τη μια, η κυρίαρχη γραμμή στις ΗΠΑ (με πρόθυμο τη Βρετανία) επιμένει στην παράταση του πολέμου και στην κλιμάκωση-διεύρυνση της σύγκρουσης. Από την άλλη, οι Ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές αναζητούν ευκαιρίες και όρους αποκλιμάκωσης και μιας «ειρηνικής διευθέτησης». Η Ρωσία σημειώνει αξιοσημείωτα εδαφικά κέρδη, παράλληλα με κινήσεις στο οικονομικό-πολιτικό-διπλωματικό πεδίο, που ενισχύουν τα προβλήματα της ΕΕ και κατ' επέκταση τις αντιθέσεις ΗΠΑ-ΕΕ, αλλά και με κινήσεις που εξελίσσουν τις συμμαχίες της. Αν και έχει τεθεί από πολλές πλευρές το ενδεχόμενο ενός «αυριανού» ή «μεθαυριανού» συμβιβασμού, για την ώρα, όλο το βάρος πέφτει στην όξυνση της αντιπαράθεσης!

G7 και NATO: ρωγμές πίσω από την ενότητα

Η Σύνοδος των G7, των πιο ανεπτυγμένων δυτικών κρατών, μπορεί να αποφάσισε την οικονομική, πολιτική και πολεμική στήριξη της Ουκρανίας «για όσο χρειαστεί», όμως οι Ευρωπαίοι κατάφεραν να βάλουν ένα σημείο στην απόφαση που αναφέρεται στην ανάγκη τερματισμού του πολέμου, ενώ δεν αποδέχτηκαν και τις προτάσεις Αμερικανών και Βρετανών για επιβολή νέων κυρώσεων προς τη Ρωσία. Έτσι, ενώ ΗΠΑ, Βρετανία και Ιαπωνία αποφάσισαν να εφαρμόσουν εμπάργκο στον ρωσικό χρυσό, Γαλλία και Γερμανία εξέφρασαν επιφυλάξεις. Στις αμερικανικές πιέσεις για ανώτατο όριο τιμών στο ρωσικό πετρέλαιο, η Γαλλία αντέτεινε να μπει όριο για όλους, προκαλώντας την αντίδραση ΗΠΑ-Γερμανίας. Το ίδιο, η πρόταση Μακρόν να μπει ανώτατο όριο τιμών και για το φυσικό αέριο συνάντησε την κάθετη αντίθεση του Σολτς, που εκτίμησε -και σωστά- ότι μια τέτοια κίνηση θα ήταν η τέλεια αφορμή στη ρωσική Gazprom να διακόψει την παροχή φυσικού αερίου στη Γερμανία και την Ευρώπη.

Η σύνοδος του NATO (με την οποία ασχολείται εκτενώς άλλο άρθρο) που αμέσως μετά ακολούθησε, κατά την οποία άλλαξε το στρατηγικό δόγμα της δολοφονικής αυτής συμμαχίας και στην οποία συμμετείχαν για πρώτη φορά και τέσσερις ασιατικές χώρες (αντικιενζική αιχμή), αποτέλεσε μια καμπή στην ιστορία του. Με τον χαρακτηρισμό της Ρωσίας ως «της πιο άμεσης και πιο επικίνδυνης απειλής» και της Κίνας ως «συστημικής πρόκλησης», τις αποφάσεις για την επιθετική ατζέντα «NATO 2030», την απόφαση για δεκαπλασιασμό (από 30 χιλιάδες σε 300 χιλιάδες) της δύναμης ταχείας επέμβασης του NATO στην Ανατολική Ευρώπη, τον υπερεξοπλισμό της Ουκρανίας και της Ανατολικής Ευρώπης, την έναρξη της διαδικασίας ένταξης της Σουηδίας και της Φιλανδίας στο NATO (με την υπό όρους συναίνεση της Τουρκίας), ανέδειξε αυτό που ξέραμε από τα πριν. Ότι δηλαδή αυτή η σύνοδος, θα είναι ένα ακόμη βήμα ενίσχυσης της φιλοπόλεμης στρατη-

γικής περικύκλωσης της Ρωσίας, ένα ακόμη βήμα κλιμάκωσης της εμπλοκής των ΗΠΑ και του NATO στον πόλεμο!

Όσον αφορά τον τυχοδιωκτισμό, το «πείραμα» της Λιθουανίας πριν ακριβώς από τη Σύνοδο του NATO να υπογραμμίσουμε πως είχε πραγματικά πολλαπλές στοχεύσεις. Τέσταρε τις κόκκινες γραμμές και την αποφασιστικότητα της Ρωσίας, εκβίασε τους Ευρωπαίους με σκοπό την παραπέρα στοίχισή τους στην αντιρωσική γραμμή, διαπίστωσε στην πράξη τις δυνατότητες του μοχλού που λέγεται «Νέα Ευρώπη». Ταυτόχρονα, το «πείραμα» της Λιθουανίας αποτελεί μια ισχυρή ένδειξη ότι οι ΗΠΑ, ακόμα και αν κάποια στιγμή δώσουν στο Κίεβο το OK για μια πρόσκαιρη κατάπαυση του πυρός, όχι μόνο δεν θα παραιτηθούν από το ανέβασμα της έντασης, αλλά βάζουν από τώρα υποθήκες για τη διεύρυνση της σύγκρουσης, αυξάνοντας έτσι τον κίνδυνο για το ξέσπασμα μιας γενικευμένης σύρραξης. Καθόλου τυχαία, η Γερμανία επιχειρεί να «μαζέψει»-αποφορτίσει την ένταση που προκλήθηκε από τον αποκλεισμό του Καλίνινγκραντ.

Η Σύνοδος τους NATO, ο made in USA τυχοδιωκτισμός της Λιθουανίας, αν κάτι πιστοποιούν, είναι πως παρά το γεγονός ή ίσως ακριβώς επειδή πληθαίνουν οι φωνές από την Ευρώπη, αλλά και από το εσωτερικό των ΗΠΑ για κάποιο συμβιβασμό με τη Ρωσία, η κυρίαρχη γραμμή, η γραμμή της έντασης, η γραμμή της με κάθε τρόπο φθοράς της Ρωσίας μέσα από μια παρατεταμένη σύγκρουση και με την Ουκρανία σε ρόλο Ιφιγένειας, έχει επιδοθεί σε έναν αγώνα δρόμου για να επιβληθεί! Διότι τα διακυβεύματα είναι πολλά και μεγάλα!

Επίσης είναι φανερό πως η προμήθεια προς το καθεστώς του Κιέβου, μεταξύ άλλων πυραυλικών συστημάτων μεσαίου βεληνεκούς (80 χιλιομέτρων) μαζί με την εκπαίδευση σ' αυτά Ουκρανών στρατιωτών από την πρόθυμη Βρετανία, δεν μπορεί να αλλάξει τους συσχετισμούς στα πεδία των μαχών, παρά μόνο να δώσει τη δυνατότητα στις στρατιωτικές δυνάμεις του Κιέβου να χτυπάνε πίσω από τη γραμμή επαφής στο Ντονιέτσκ και στη Χερσώνα. Ωστόσο, χρειάζονται πολλά περισσότερα για να υπάρξει αυτό που οι δυτικοί ονομάζουν «μετασχηματισμό του ουκρανικού στρατού» ώστε να ανατραπεί η πορεία του πολέμου. Έως τώρα πάντως, αυ-

τός ο στόχος μοιάζει περισσότερο σαν το φύλλο συκής για να καλυφθεί η θυσία της Ουκρανίας για χάρη των αμερικανο-NATOικών σχεδιασμών.

Ρωσία: κινήσεις μέσα και έξω από τα πεδία των μαχών

Η αποχώρηση από το Φιδονήσι, αναγκαστική και όχι λόγω «καλής θέλησης» όπως ανακοίνωσε η Μόσχα, δεν είναι ικανή να γείρει το ισοζύγιο στα πεδία των μαχών, που φανερά, μέρα τη μέρα, γέρνει προς την Ρωσία. Η κατάληψη μετά από ένα μήνα σφοδρών μαχών του Σεβεροντονιέτσκ και αμέσως μετά (και σε χρόνο πολύ μικρότερο από αυτόν που όλοι εκτιμούσαν) του Λυσιτσάνσκ, αποτελεί μια σημαντική νίκη των ρωσικών δυνάμεων, που έτσι ολοκλήρωσαν την κατάληψη της περιοχής του Λουγκάνσκ. Η κατάρρευση της ουκρανικής άμυνας στις δύο πόλεις και ο εξαναγκασμός των ουκρανικών δυνάμεων σε υποχώρηση για να μην εγκλωβιστούν από τις ρωσικές δυνάμεις που κύκλωναν την περιοχή από τρεις πλευρές, ανοίγει τον δρόμο για την κατάκτηση του 25% του Ντονιέτσκ, που παραμένει υπό το καθεστώς του Κιέβου. Έτσι, στο στόχαστρο πια των ρωσικών δυνάμεων και των αυτονομιστών, με δεδομένη όπως όλα δείχνουν την κατάληψη και της πόλης Σεβέρσκ, μπαίνουν οι γραμμές άμυνας Σλαβιάνσκ-Κραματόρσκ και Σολεντάρ-Μπαχμούτ. Στη φάση αυτή, ο ρωσικός ιμπεριαλισμός προσπαθεί να διαχειριστεί την κούραση των στρατευμάτων του και παράλληλα συνεχίζει την τακτική των σφοδρών βομβαρδισμών πυροβολικού, ώστε η προέλασή του να γίνεται με τις λιγότερες απώλειες. Εντείνει την καταστροφή των χώρων αποθήκευσης των δυτικών όπλων που συνεχώς μεταφέρονται μέσα στην Ουκρανία, ενώ ενισχύει και τα χτυπήματα σε κέντρα διοίκησης των ουκρανικών στρατιωτικών δυνάμεων.

Παράλληλα, η Ρωσία έχει μετατρέψει το φυσικό αέριο από απειλή προς την ίδια (για ευρωπαϊκό εμπάργκο), σε όπλο προς Γερμανία-ΕΕ. Βαθαίνει, έτσι, τις αντιθέσεις ΗΠΑ-ΕΕ, με τις ευρωπαϊκές καγκελαρίες να αναζητούν τρόπους «ειρήνευσης», ώστε να υπάρξει άμεση άρση των (αυτο)κυρώσεων. Εντείνει κι άλλο τους προβληματισμούς και τις μεγάλες ανησυχίες του γερμανικού κατεστημένου, που κουβεντιάζει ακόμα και για δελτίο στο φυσικό

αέριο και με τους ίδιους τους κυβερνητικούς αξιωματούχους να προειδοποιούν για μεγάλη κρίση με λουκέτα σε μεγάλες βιομηχανίες, παράλυση εφοδιαστικών αλυσίδων και άλλα πολλά!

Επίσης, δεν είναι άσχετη με την πίεση που ασκεί η Ρωσία στον περίγυρό της, η κατάρρευση της βουλγαρικής και της εσθονικής κυβέρνησης, που είχαν κοινό στοιχείο τον αποκάλυπτο και προκλητικό αντιρωσισμό!

«Τέλος», η Μόσχα έχει επιδοθεί σε μια πολυεπίπεδη κίνηση να προχωρήσει τις συμμαχίες της. Όπως ο ίδιος ο Πούτιν δήλωσε, «οι άνευ προηγουμένου πολιτικές και κοινωνικές πιέσεις από τη λεγόμενη συλλογική Δύση, μας ωθεί να επιταχύνουμε τη διαδικασία ενοποίησης» Ρωσίας και Λευκορωσίας, που σημειωτέο, παρέμενε στάσιμη από το 1997 ακόμα. Στην πρόσφατη σύνοδο του Οργανισμού Συνθήκης για τη Συλλογική Ασφάλεια, προώθησε τις θέσεις της για μια πιο συνεκτική εξωτερική και αμυντική πολιτική των χωρών που συμμετέχουν (Ρωσία, Καζακστάν, Αρμενία, Λευκορωσία, Κιργιστάν, Τατζικιστάν). Ταυτόχρονα, δεν είναι χωρίς σημασία ότι το Ιράν, κατά τη διάρκεια της 14ης Συνόδου των BRICS, μιας οικονομικής τακτικής συνεργασίας που κινούν Ρωσία και Κίνα, έκανε επίσημη αίτηση ένταξης και με την Αργεντινή να έπεται.

Μερικά συμπεράσματα και ένα ερώτημα

Συνολικά η Ρωσία, μετά και τις αποτυχίες του πρώτου μήνα, έχει αναπροσαρμόσει την πολεμική τακτική της, σε έναν πόλεμο φθοράς του εχθρού, δείχνοντας, παρά τα προβλήματα και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζει, «στρατηγική υπομονή» και μεγάλη αντοχή. Έτσι, ο παράγοντας χρόνος φαίνεται να φθείρει την απέναντι πλευρά περισσότερο από τη Ρωσία. Από την άλλη πλευρά και κυρίως αυτή των ΗΠΑ, κάποιες κινήσεις (Λιθουανία) τους μαρτυρούν απόπειρες διεύρυνσης της σύγκρουσης και κλιμάκωσης των εκβιασμών ενάντια στη Ρωσία. Άραγε τα δεδομένα που θα παράξουν οι κινήσεις των ιμπεριαλιστών το επόμενο διάστημα, θα οδηγήσουν αυτή τη θανάσιμη σύγκρουση στις πεδιάδες της Ουκρανίας σε ένα νέο όριο και, αν ναι, τότε ποιο θα είναι αυτό;

Ντιλήψεις

ιδεολογίας και πολιτικής

Η «φιλελευθεροποίηση» του Ζελένσκι και τα ανελεύθερα δικαιώματα των εργατών

Ο πόλεμος που έρχεται δεν είν' ο πρώτος. Πριν απ' αυτόν γίνανε κι άλλοι πόλεμοι.

Όταν ετέλειωσε ο τελευταίος υπήρχαν νικητές και νικημένοι. Στους νικημένους, ο φτωχός λαός πέθαινε από την πείνα.

Στους νικητές ο φτωχός λαός πέθαινε το ίδιο.

Μπ. Μπρεχτ

Την ώρα που η Ουκρανία βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση εδώ και τέσσερις μήνες, η κυβέρνηση του Ζελένσκι και το ουκρανικό κοινοβούλιο ψήφισαν σε πρώτη ανάγνωση τον νόμο 5371, στον οποίο περιλαμβάνεται η κατάργηση μιας σειράς εργατικών δικαιωμάτων, τα οποία ίσχυαν με βάση την προϋπάρχουσα σοβιετική νομοθεσία στη χώρα από το 1971. Πιο συγκεκριμένα, σύμφωνα με τον νέο νόμο, στις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις έως των 250 εργαζομένων, καταργούνται πλήρως οι συλλογικές συμβάσεις και αντικαθίστανται από ατομικές χωρίς καμία δέσμευση, απαγορεύονται οι απεργίες και οι διαδηλώσεις χωρίς δικαστικές αποφάσεις, ξεχειλώνουν τα ωράρια των εργαζομένων, απελευθερώνονται οι υπερωρίες, ενώ οι μαζικές απολύσεις χωρίς καμία αιτία νομιμοποιούνται πλέον για πρώτη φορά στη χώρα, κάτι το οποίο μέχρι πρότινος απαγορευόταν κάθετα.

Ο νόμος αυτός είχε κατατεθεί ξανά τον Απρίλιο του 2021, όμως οι έντονες αντιδράσεις των σωματείων και των εργαζομένων απέτρεψαν την ψήφισή του. Τώρα πλέον, σε καθεστώς στρατιωτικού νόμου όπου μέχρι και η αστική αντιπολίτευση έχει περιοριστεί, η κυβέρνηση Ζελένσκι βρήκε την ευκαιρία να «φιλελευθεροποιήσει», όπως βαφτίζει αυτή την κίνησή της, την εργατική νομοθεσία.

Γίνεται ευκαιρία, λοιπόν, και δικαιολογία ταυτόχρονα, ο πόλεμος, προκειμένου να χτυπηθούν τα εργατικά δικαιώματα. Το αξιοσημείωτο -ίσως όχι και τόσο, βέβαια- σε αυτό το νομοσχέδιο είναι ότι συντάχθηκε με τη βοήθεια εργοδοτικών ενώσεων χρηματοδοτούμενων από τους Αμερικανούς, ενώ σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωσή του έχει παίξει και το βρετανικό υπουργείο Εξωτερικών. Άλλωστε, όπως λένε, η υπάρχουσα εργατική νομοθεσία της Ουκρανίας βρίσκεται σε αντίθεση με την αντίστοιχη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Οι καταγγελίες για μαζικές απολύσεις -συγγνώμη για αναστολές εργασίας χωρίς μισθό- έχουν ήδη ξεκινήσει από τα σωματεία, τα οποία θέτουν ότι αυτός ο νόμος θα επιστρέψει τις εργασιακές σχέσεις και συνθήκες πίσω στον 19ο αιώνα, σε συνθήκες εργασιακής σκλαβιάς. Συμπληρώνουν, μάλιστα, οι εκπρόσωποι των σωματείων ότι μπορεί προς το πα-

ρόν η ψηφιζόμενη νομοθεσία να περιορίζεται στις μικρού και μεσαίου μεγέθους επιχειρήσεις, όμως έχουν εμπιστοσύνη ότι θα καταφέρουν τα αφεντικά και η κυβέρνηση να την επεκτείνουν και στις μεγαλύτερες. Ήδη, βέβαια, ο νόμος αυτός αφορά το 73% του εργαζόμενου πληθυσμού της Ουκρανίας.

Ο στόχος είναι ξεκάθαρος και πασιφανής. Η κυβέρνηση και η αστική τάξη που εκπροσωπεί σκοπεύουν να ξεμπερδέουν μια και καλή με τα εργατικά δικαιώματα που έχει αφήσει η σοβιετική περίοδος, με τις αντιδράσεις των εργαζομένων, με τα σωματεία, με την οργάνωση των εργατών. Προσπαθούν να δημιουργήσουν ένα παρθένο έδαφος δικαιωμάτων, μια καμένη γη, πιο εύφορη ακόμα και νομοθετικά, για άκρατη εκμετάλλευση, για σκλαβιά, μετά τη λήξη αλλά και κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Δεν φαίνεται να απασχολεί την ουκρανική κυβέρνηση και τον πρόεδρο Ζελένσκι ότι αυτή τη στιγμή ουκρανικός λαός πολεμά για έναν άδικο πόλεμο, ότι σκοτώνεται καθημερινά και ξεριζώνεται μαζικά μετά την ιμπεριαλιστική επέμβαση της Ρωσίας στη χώρα. Ίσα-ίσα γίνεται φανερό ότι εξυπηρετούν τα συμφέροντα μιας ολιγαρχίας, τα συμφέροντα των Αμερικανών και του NATO στην περιοχή, ότι στέκονται κόντρα και απέναντι στον ίδιο τον λαό που πολεμάει για αυτούς. Στις πλάτες του ουκρανικού λαού διεξάγεται η σύγκρουση ΗΠΑ-NATO-Ρωσίας, ο καθένας για τις δικές του επιδιώξεις, με τον λαό παγιδευμένο στον πόλεμο των ιμπεριαλιστών, παγιδευμένο σε έναν πόλεμο που δεν είναι δικός του. Όχι ότι αυτό είναι κάτι περίεργο ή πρωτοφανές. Τέτοια είναι η φύση των αστικών τάξεων, τέτοια είναι η φύση των εκμεταλλευτών, από όποια πλευρά του πολέμου κι αν βρίσκονται, όποια μορφή κι αν έχουν, με «νόμιμα εκλεγμένη» κυβέρνηση ή χωρίς.

Ο «υπερασπιστής», λοιπόν, του ουκρανικού λαού, ο Ζελένσκι, με τη βοήθεια των αφεντικών του, των Αμερικανών αλλά και των Βρετανών ψηφίζει νόμους και κάνει τη ζωή του λαού και των εργατών της Ουκρανίας ακόμα πιο δύσκολη, για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του κεφαλαίου και των κερδών τους, την ίδια ώρα που υποκριτικά πουλάει «εθνική ενότητα και συνεργασία» μπροστά στον «εθνικό κίνδυνο». Τίποτα δεν έχει να περιμένει ο λαός της Ουκρανίας από την αστική τάξη και τους εκφραστές της, από τους «προστάτες» του τους Αμερικανούς. Σε Ουκρανία και Ρωσία, το συμφέρον της εργατικής τάξης και του λαού βρίσκεται μόνο στη δική του οργάνωση, κόντρα στις αστικές τάξεις που τους σέρνουν σε έναν πόλεμο από τον οποίο τίποτα δεν έχουν να κερδίσουν, μόνο θάνατο, φτώχεια και ξεριζωμό.

Μ.Σ.

Οι πολλές περιπέτειες του σμυρναϊκού τραγουδιού

Με αφορμή τα 100 χρόνια από τη Μικρασιατική Καταστροφή, πολλοί θυμήθηκαν και το σμυρναϊκό τραγούδι. Δικαίως, βέβαια, μιας και είναι από τα κατεξοχήν πολιτιστικά κληροδοτήματα εκείνης της εποχής που επηρέασε και διαμόρφωσε τη μουσική του ελλαδικού χώρου, τόσο πριν, όσο και κυρίως μετά το 1922.

Τι είναι όμως το σμυρναϊκό τραγούδι; Η απάντηση σε αυτό δεν είναι τόσο απλή. Για αρχή, ο όρος «σμυρναϊκά», όπως και ο όρος «ρεμπέτικα», δόθηκαν πολύ αργότερα και με απλά λόγια αναφέρονται στο αστικό λαϊκό τραγούδι των τελευταίων ετών του 19ου αιώνα και μέχρι περίπου τη δεκαετία του '30 (για τα σμυρναϊκά) και του '50-'60 (για τα ρεμπέτικα). Άρα ο όρος σμυρναϊκό αποδόθηκε στη μουσική της Σμύρνης και ειδικότερα των κατοίκων της, ακόμα και όταν αυτοί έφυγαν στην προσφυγιά, είτε στην Ελλάδα του '22 είτε στις ΗΠΑ νωρίτερα, όπου έχουμε και πολλές ηχογραφήσεις σμυρναϊκών.

Όμως αυτός ο όρος δεν αντιστοιχεί σε ένα μουσικό είδος. Μάλιστα, στον όρο αυτό συμπεριλαμβάνονται όλα τα είδη μουσικής που έγραφαν οι Σμυρναίοι, κι όχι μόνο το ρεμπέτικο, που ήταν μάλλον μουσικό είδος που προέκυψε στην προσφυγιά. Η Σμύρνη ήταν μια ιδιαίτερα αναπτυσσόμενη πόλη, έντονα κοσμοπολίτικη, που οι μουσικοί της ήταν μορφωμένοι στην τέχνη τους, ενώ η ηχογράφηση τραγουδιών ήταν ήδη προχωρημένη. Μέσα σε όλα αυτά, βλέπουμε ορχήστρες, τις εστουδιαντίνες, εμφανώς επηρεασμένες από τις ορχήστρες της Ευρώπης, αλλά με ευδιάκριτο το στοιχείο της λαϊκής μουσικής του χώρου του Αιγαίου. Ταυτόχρονα, όμως, έντονος ήταν και ο επιρροές της οθωμανικής κλασικής μουσικής, τις οποίες συναντούσαμε στα Καφέ Αμάν, καφέ, δηλαδή, όπου τραγουδούσαν αμανέδες (αυτοσχεδιασμούς στη φωνή, τραγουδώντας στίχους), αλλά και η επιρροή της τσιγγάνικης μουσικής, εμφανής στον τρόπο που έπαιζαν βιολί. Άλλο ενδεικτικό του σμυρναϊκού τραγουδιού πριν το '22 ήταν ότι ηχογραφούσαν στο δικό τους στυλ τραγούδια από όλες τις περιοχές που δραστηριοποιούνταν Έλληνες. Τα τραγούδια αυτά τα άκουγαν σε ταβέρνες στην Κωνσταντινούπολη, όπου μαζευόταν κόσμος από αυτές τις περιοχές και τα έφερναν πίσω στη Σμύρνη για να τα ηχογραφήσουν.

Μετά τη Μικρασιατική Καταστροφή, οι κάτοικοι της Σμύρνης πήραν τον δρόμο της προσφυγιάς, όπως και όλοι οι Μικρασιάτες. Η ζωή κάθε πρόσφυγα και μετανάστη είναι δύσκολη. Όσο κι αν θέλει σήμερα η εθνικιστική προπαγάνδα να οικειοποιηθεί τους τότε πρόσφυγες, η ιστορία αποδεικνύει το αντίθετο. Με τον ερχομό τους, λοιπόν, οι πρόσφυγες, αντιμετώπισαν το περιθώριο, ενώ οι κό-

ντρος τους με ντόπιους ήταν έντονος και αποτυπώνονται και στα τραγούδια αυτής της περιόδου. Πολλοί μουσικοί που ήρθαν στην Ελλάδα συνέχισαν την καριέρα τους. Πλέον το τραγούδι ακολουθεί πιο συγκεκριμένα μονοπάτια και μέσα σε λίγα χρόνια το σμυρναϊκό είναι κομμάτι του ρεμπέτικου με τα δικά του χαρακτηριστικά, που αξιοποιεί τα όργανα -όπως βιολί, σαντούρι, ούτι και άλλα-, με τα οποία έγραφαν και παλιότερα. Αξιοποιούνται μελωδίες από τα παραδοσιακά τραγούδια της Μικράς Ασίας, ανασκευασμένες σε ρεμπέτικο ύφος. Η θεματολογία περιστρέφεται πια γύρω από τη φτώχεια, το έγκλημα και τις χαμένες πατρίδες. Η κυριαρχία του πειραιώτικου ρεμπέτικου, με «όπλο» το μπουζούκι, είναι εμφανής κι έτσι το σμυρναϊκό δεν θα συνεχίσει μετά τη δεκαετία του '30. Σημαντικότερος παράγοντας ήταν και η δίωξη από τη δικτατορία του Μεταξά, όπου κτηνηγήθηκαν τα μακάμ, οι κλίμακες δηλαδή της ανατολικής μουσικής, επειδή τους έκαναν «τούρκικες». Η ειρωνεία είναι πως την ίδια στιγμή, στην Τουρκία απαγορεύονταν οι αμανέδες, τακτική που και στις δυο μεριές είχε και τη λογική του εξευρωπαϊσμού, αλλά και τη λογική του εθνικιστικού μίσους στους γείτονες. Καλιτένες όπως ο Παπάζογλου σταμάτησαν τη συμμετοχή τους στη δισκογραφία, σε άρνηση να αυτοπεριοριστούν. Άλλοι πάλι, όπως ο Τούντας, από την πρώτη στιγμή εντάχθηκαν στα σαλόνια της μουσικής παραγωγής και στις δισκογραφικές, κλέβοντας μάλιστα και τραγούδια που ήταν παραδοσιακές μελωδίες Ελλήνων και Τούρκων, καταγράφοντας τους δικές τους και άρα ως ελληνικές.

Το σμυρναϊκό τραγούδι πέρασε και την ακμή του και την παρακμή του μέσα σε λιγότερο από μισό αιώνα, έχοντας πεσει μέσα σε μια περίοδο πολύ έντονων πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων, στην περιοχή αλλά και παγκόσμια. Αποτέλεσε το μήλον της έριδος στο επίπεδο της συγκρότησης εθνικής συνείδησης, άλλες φορές έχοντας υποστεί απαγορεύσεις λόγω του «τουρκικού» του στυλ και της ανάγκης να ακολουθηθούν οι ευρωπαϊκοί δρόμοι, άλλες φορές, δεκαετίες αργότερα, αναγνωρισμένο ως η αυθεντική φωνή των χαμένων πατρίδων, πάλι σε μια επιδίωξη ανάπτυξης λανθάνοντων μεγαλοϊδεατισμών. Όμως ο όρος που του ταιριάζει καλύτερα είναι αυτός του λαϊκού τραγουδιού, αφού πρόκειται για μια ποικιλία μουσικών ειδών που αναπτύχθηκαν πάνω στην ανάπτυξη της Σμύρνης ως αστικό κέντρο, πέρασαν μέσα από την καταστροφή, τον πόνο, την προσφυγιά και τη φτώχεια, εκφράζοντας εν τέλει όλα αυτά τα αισθήματα και βιώματα ενός λαού που βρέθηκε στη μέση των μωροφιλοδοξιών της ελληνικής αστικής τάξης, αλλά και των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Γυναίκες στην εξορία: Τρίκερι, 1948-1953

Το Τρίκερι, το μικρό καταπράσινο νησάκι του Παγασητικού, «φιλοξένησε» την τελευταία περίοδο του εμφυλίου και τα κατοπινά χρόνια χιλιάδες γυναίκες εξόριστες. Κάτω από δύσκολες συνθήκες, προσπάθησαν να επιβιώσουν με θάρρος και αξιοπρέπεια. Πολλές είχαν μαζί και τα παιδιά τους και ταυτόχρονα αναγκάστηκαν να κάνουν μια υπεράνθρωπη προσπάθεια να τα γλιτώσουν από την πείνα και τις αρρώστιες.

Οι εκτοπισμοί των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης ξεκίνησαν από το καλοκαίρι του 1945 και εντάθηκαν την επόμενη χρονιά με σειρά νόμων και κυρίως με το Γ' Ψήφισμα. Άρχισαν να στήνονται στρατοδικεία και να λαμβάνονται, με συνοπτικές διαδικασίες, αποφάσεις για εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις κομμουνιστών και αντικαθεστωτικών. Αλλά και χωρίς δικαστικές αποφάσεις, οι διαβόητες «Επιτροπές Δημόσιας Ασφάλειας» συλλάμβαναν οποιονδήποτε θεωρούσαν ύποπτο, μέχρι και συγγενείς αγωνιστών του ΕΑΜ και αργότερα ανταρτών του ΔΣΕ. Διακρίσεις δεν γινόταν. Ακόμα και ηλικιωμένοι, αρρωστοί, ανάπηροι, γυναίκες με μικρά παιδιά, από τη μια στιγμή στην άλλη, μπορούσαν να βρεθούν σε ένα ξερονήσι. Εκεί τους περίμενε μια ζωή απίστευτα σκληρή, με εξευτελισμούς, αγγαρείες, ξυλοδαρμούς, βασανιστήρια, πείνα, αρρώστιες, με μοναδικό σκοπό να τους αποσπάσουν τη «δήλωση μετάνοιας», να τους λυγίσουν.

Εξόριστες γυναίκες βρέθηκαν από νωρίς σε πολλά νησιά μαζί με άντρες εξόριστους. Μόλις το 1947 ο αριθμός τους υπολογίζεται σε 800, αλλά τα επόμενα χρόνια θα αυξηθεί κατακόρυφα. Η Χίος ήταν ένα από τα νησιά στο οποίο εκτοπίστηκαν εκατοντάδες γυναίκες. Τον Απρίλη του 1949 μεταφέρθηκαν στο Τρίκερι μαζί με πολλά παιδιά. Πολύ σύντομα ο αριθμός των γυναικών στον νησί πολλαπλασιάστηκε και έφτασε σχεδόν τις 5.000, οπότε και τις μετέφεραν στη Μακρόνησο. Εκεί η βία, οι εξευτελισμοί, οι αγγαρείες και τα εθνικοπατριωτικά κηρύγματα πολλαπλασιάστηκαν. Τα μέσα που χρησιμοποιούσαν οι βασανιστές τους για να αποσπάσουν τη «δήλωση» ήταν απίστευτα. Μέχρι και αρπαγές παιδιών έχουν καταγγεληθεί για να υποκύψουν οι μητέρες στον εκβιασμό. Όσες αρνήθηκαν να υπογράψουν (πάνω από 500), επέστρεψαν στο Τρίκερι το 1950.

Το Τρίκερι αρχικά (από το 1947) ήταν τόπος εξορίας ανδρών. Μαζί τους εξορίστηκαν και πολλές γυναίκες ανταρτών με τα παιδιά τους, για «προληπτικούς» λόγους, όπως έλεγαν οι αρχές. Όταν έφτασαν οι εξόριστες από τη Χίο, δημιουργήθηκε στρατόπεδο συγκέντρωσης έξω από το μοναστήρι της Ευαγγελίστριας με σκηνές και στρατιωτική επιτήρηση. Υπήρχε συγκεκριμένο πρόγραμμα με εργασίες που κρατούσαν σχεδόν όλη μέρα. Οι συνθήκες διαβίωσης ήταν άθλιες. Το φαγητό και το νερό ήταν ελάχιστο. Δεν υπήρχε πρόβλεψη για ιατρική περίθαλψη. Οι σκηνές τον χειμώνα πλημμύριζαν και οι αρρώστιες θέριζαν γυναίκες και παιδιά. Ο Ερυθρός Σταυρός δεν αναγνώριζε τα παιδιά των εξόριστων γυναικών ως πολιτικούς κρατούμενους και έτσι δεν προβλεπόταν φαγητό για αυτά. Έτσι αναγκάζονταν οι μητέρες να τα ταΐζουν από το λιγοστό δικό τους. Πάντως, από τις μαρτυρίες τους, έχουμε

μάθει ότι κατάφεραν να επιβιώσουν τρώγοντας ελιές από τα δέντρα του νησιού, αφού ακόμα και το συσσίτιο, όχι μόνο δεν έφτανε, αλλά ήταν σε πολλές περιπτώσεις ακατάλληλο για βρώση.

Υπάρχουν πολλές μαρτυρίες για τη δημιουργία του στρατοπέδου και για τις συνθήκες διαβίωσης των εξόριστων στο Τρίκερι. Πολύ χαρακτηριστικό είναι το παρακάτω απόσπασμα-μαρτυρία της Βικτωρίας Θεοδώρου, από το βιβλίο: «Στρατόπεδα Γυναικών. Χίος - Τρίκερι - Μακρόνησος - Αϊ Στράτης 1948-1954», Σύλλογος Πολιτικών Εξοριστών Γυναικών, εκδόσεις Αλφειός. Ένα αρκετά εκτενές τμήμα του βιβλίου δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα «Ατέχνως» (<https://atexnos.gr/trikeri-to-nisi-tis-politikis-eksorias-pente-hiliadon-ginekou-1948-1953/>), απ' όπου και αλιεύσαμε το απόσπασμα:

«Από το καλοκαίρι του 1947 άρχισαν να μαζεύουν τους άντρες που έπιασαν από τους διάφορους τόπους, χωριά και πόλεις της κεντρικής Ελλάδας, όπου μαινόταν ο εμφύλιος πόλεμος. Έτσι ιδρύθηκε το στρατόπεδο των αντρών, που έφτασε τις τρεις ως τέσσερις χιλιάδες κρατούμενους, και που το Μάρτη του 1949 μεταφέρθηκε στο Μακρόνησι. Τον ίδιο χρόνο μαζί με τους άντρες έφερναν «προληπτικά» και γυναίκες από τις οικογένειες των ανταρτών και τις μάντρωσαν στο μεγάλο Μοναστήρι του νησιού. Όλες σχεδόν ήταν αγρότισσες κάθε ηλικίας και δεν είχαν παρά μονάχα τα ρούχα που φορούσαν, ενώ πολλές απ' αυτές κρατούσαν τα μωρά στην αγκαλιά τους. Ο αριθμός τους δεν ήταν σταθερός. Μερικές έφευγαν με "δηλώσεις μετάνοιας", που αναγκάζονταν να κάνουν κάτω από τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης, τις αρρώστιες και την πείνα, ενώ άλλες έφταναν με νέες αποστολές. Το 1948 έφτασαν τις πεντακόσιες, μα το Φλεβάρη του 1949 είχαν μείνει ενενήντα τρεις. Το στρατόπεδο για τις "προληπτικές" κράτησε μέχρι το τέλος του Δεκέμβρη του 1949. Κατά το φθινόπωρο άρχισαν να φεύγουν τσακισμένες, απελπισμένες. Κι όταν το Γενάρη μας πήγαν στη Μακρόνησο μας ακολούθησαν δεκαέξι.

Μεγάλο γεγονός για το στρατόπεδο των "προληπτικών" ήταν ο ερχομός στο Τρίκερι των γυναικών του στρατοπέδου της Χίου τις πρώτες μέρες του Απρίλη του 1949. Οι καινούριες στεγαστήκαμε στις άδειες σκηνές του στρατοπέδου των ανδρών, ενώ οι "προληπτικές" έμεναν ακόμα στα κελιά και σε σκηνές γύρω από το Μοναστήρι. Αποτελούσαν ξεχωριστό τμήμα του στρατοπέδου. Σύντομα οι χιλιάδες διακόσιες γυναίκες της Χίου ενώθηκαν με τις εξόριστες του Μοναστηριού, κι όταν το Μάη ήρθαν οι Σλαβομακεδόνισσες και οι Ηπειρώτισσες έφτασαν συνολικά τις τρεισίμισι χιλιάδες. Το Σεπτέμβριο του 1949 όλες μαζί με τα παιδιά ήμασταν τέσσερις χιλιάδες επτακόσιες γυναίκες απ' όλη την Ελλάδα».

Το Τρίκερι είχε μεταμορφωθεί σε ένα πραγματικό κολαστήριο. Οι περισσότερες δεν είχαν στρώματα για να κοιμηθούν και ξάπλωναν πάνω σε κλαδιά. Υποχρεώνονταν να κουβαλούν σε μεγάλες αποστάσεις νερό, τρόφιμα και ξύλα για να ζεσταθούν τον χειμώνα. Μια αγγαρεία, που έμοιαζε με το «μαρτύριο της πέτρας» στη Μακρόνησο, ήταν να κουβαλούν από την παραλία βότσαλα, άμμο και νερό με σκοπό να φτιάξουν ένα πλώριο στέμμα σε μια πλαγιά για να φάνε από τα πλοία που περνούσαν τον Παγασητικό. Οι τιμωρίες ήταν καθημερινές και επιβάλλονταν με την παραμικρή αφορμή. Οι αρρώστιες και οι επιδημίες συνόδευαν τη διαβίωσή τους από τις πρώτες κιόλας μέρες. Συχνά τις χτυπούσε ελονοσία, φυματίωση και δυσεντερικές. Οι διάρροιες, ο πυρετός, οι πεπτικές διαταραχές ήταν σχεδόν μόνιμα συμπτώματα. Παρά τις δυσκολίες, όμως, οι εξόριστες κατάφεραν συλλογικά και με υψηλό αίσθημα αλληλεγγύης να οργανώσουν τη ζωή τους. Όσες είχαν γνώσεις ιατρικής και νοσηλευτικής ανέλαβαν την περίθαλψη των γυναικών και των παιδιών. Αντίστοιχα, δημιουργήθηκαν ομάδες με παιδαγωγούς για τα μαθήματα των παιδιών, αλλά και για πολιτιστικές εκδηλώσεις. Φυσικά, πολλά από αυτά γίνονταν κρυφά και κάτω από τη μύτη των επιτηρητών τους. Επίσης, έφτιαξαν εργαστήρια για να επιδιορθώνουν τα ρούχα τους, αλλά και οι μεγαλύτερες παρέδιδαν μαθήματα κοπτικής και ραπτικής στις νεότερες.

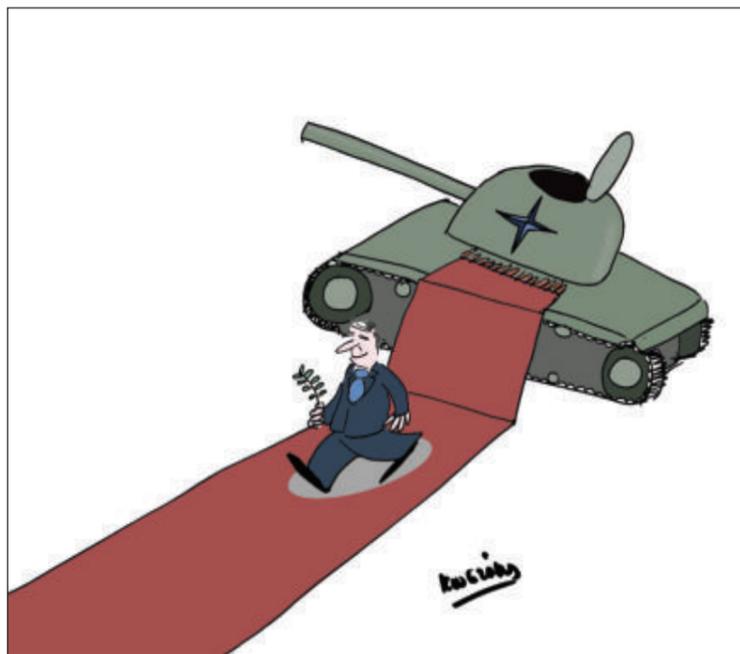
Αξιόλογη ήταν η προσφορά της ΕΑΜίτισσας Ρόζας Ιμβριώτη, παιδαγωγού,

που βρέθηκε εξόριστη στο Τρίκερι, υπέστη φρικτά βασανιστήρια, δε λύγισε και αναδείχθηκε σε σημαντική μορφή ανάμεσα στις εξόριστες, αφού οργάνωσε το παιδαγωγικό και πολιτιστικό κομμάτι της ζωής στο νησί. Δεν υπέγραψε ούτε στη Μακρόνησο και επέστρεψε στο Τρίκερι το 1950. Σ' αυτήν οφείλουμε τη διάσωση πολλών χειρόγραφων μαρτυριών από τις εξόριστες.

Σημαντικό ρόλο στη διοργάνωση αυτοσχέδιων θεατρικών παραστάσεων έπαιξε η ηθοποιός και αγωνίστρια του ΕΑΜ, Αλέκα Παϊζη, όπως και η μετέπειτα διευθύντρια χορωδιών Έλλη Νικολαΐδου, που κατάφερε να δημιουργήσει τη χορωδία των εξόριστων γυναικών στο νησί. Τέλος, να κάνουμε και μια μικρή αναφορά σε ένα από τα παιδιά του Τρικεριού, τον πρόσφατα θανόντα πανεπιστημιακό και πολιτικό αναλυτή Ηλία Νικολακόπουλο. Έζησε τα δύο πρώτα χρόνια της ζωής του στο Τρίκερι μαζί με την εξόριστη μητέρα του, αφού κι ο πατέρας του ήταν φυλακισμένος και εξόριστος.

Οι γυναίκες του μικρού νησιού απολύθηκαν σταδιακά μέχρι το 1953, εκτός από ελάχιστες που μεταφέρθηκαν στον Άη Στράτη. Αξίζει πράγματι τιμή σ' αυτές τις γυναίκες, που με αξιοθαύμαστο κουράγιο και θάρρος, με περηφάνια και αξιοπρέπεια αντιμετώπισαν, σε εκείνα τα «πέτρινα» χρόνια, την εκδικητική μανία του ελληνικού κράτους, μόνο και μόνο γιατί αντιστάθηκαν στον κατακτητή και πάλεψαν για μια ελεύθερη πατρίδα.

σχολία

Έλεγχοι

Ασταμάτητα και επί καθημερινής βάσεως γίνονται έλεγχοι στα καύσιμα, τόνισε ο υπουργός Ανάπτυξης και Επενδύσεων Άδωνις Γεωργιάδης, προσθέτοντας ότι πρόστιμα επιβάλλονται συνεχώς τόσο σε πρατήρια, όσο και σε σούπερ μάρκετ και αποθήκες. Για να μη χαμηλώσουν.

Κάρτα

Ο κ. Γεωργιάδης είπε, ακόμη, ότι μετά τη νέα κάρτα καυσίμων που ανακοίνωσε η κυβέρνηση για το τρίμηνο του καλοκαιριού, η Ελλάδα υποχωρεί στον μέσο ευρωπαϊκό όρο όσον αφορά στην τιμή των καυσίμων. Αρκεί να μην κάψεις καθόλου.

Πλοία

Η Ελλάδα είναι πρόθυμη να διαθέσει πλοία για να βοηθήσει στην εξαγωγή των σιτηρών από τα λιμάνια της Μαύρης Θάλασσας στην Ουκρανία, που είναι μπλοκαρισμένα από τη Ρωσία, δήλωσε την Πέμπτη ο γενικός γραμματέας του NATO Γενς Στόλτενμπεργκ. Να μη γυρνάνε άδεια, όταν αδειάζουν από τα όπλα.

Μνημεία

Περισσότερα από 150 πολιτιστικά μνημεία έχουν καταστραφεί εν μέρει ή ολοσχερώς στους σχεδόν τέσσερις μήνες που διαρκεί ο πόλεμος στην Ουκρανία, σύμφωνα με ανακοίνωση της Unesco. Της μετασοβιετικής εποχής πάστα.

Πρόσφυγες I

Με τον 19χρονο μαθητή Κούρο Ντουρμochaμαντί, παιδί προσφυγικής οικογένειας από το Ιράν που έφτασε με μία πλαστική βάρκα στη Λέσβο πριν από τρία χρόνια και αρίστευσε στις Πανελλαδικές Εξετάσεις, επικοινωνήσε τηλεφωνικά ο πρωθυπουργός Κυριάκος Μητσοτάκης, από τη Μαδρίτη, όπου βρίσκεται για τη Σύνοδο Κορυφής του NATO. Τώρα μένει να περάσει και από τις ΟΠΠΙ.

Πρόσφυγες II

Είκοσι άνθρωποι πέθαναν από δίψα στη λιβυκή έρημο, κοντά στα σύνορα με το Τσαντ, όταν το αυτοκίνητό τους έπαθε βλάβη σε μια περιοχή όπου επικρατούσαν φονικές θερμοκρασίες. Ούτε μια θέση στο δημοτικό.

Αεροπλάνα

Επίσημο αίτημα κατατίθεται από την Ελλάδα στις ΗΠΑ, για την απόκτηση 20 F-35, και άλλων 20 υπό αίρεση, λίγες ώρες μετά την πλήρη στήριξη των Αμερικανών στην Άγκυρα για την αναβάθμιση των τουρκικών F-16. Πλειοδοσία.

Σύννομος

Με ψήφους 4 υπέρ και 3 κατά (των Δικαστών Εφετών), αναγνωρίστηκε τελικά ο πρότερος σύννομος βίος στον πρώην ειδικό φρουρό Επαμεινώνδα Κορκονέα για τη δολοφονία του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου στις 6 Δεκεμβρίου 2008 στα Εξάρχεια. Σύννομες και οι εκτελέσεις.

Αμβλώσεις

Η ακύρωση του δικαιώματος στην άμβλωση που αποφάσισε σήμερα το αμερικανικό Ανώτατο Δικαστήριο απαντά «στο θέλημα του Θεού», δήλωσε ο Αμερικανός πρώην πρόεδρος Ντόναλντ Τραμπ. Γεννηθήτω το θέλημά σου.

Η απανθρωπιά του ανθρώπου απέναντι στον άνθρωπο

Σχήμα οξύμωρο, αλλά αδιαμφισβήτητο γεγονός. Βρισκόμαστε στην πιο ανεπτυγμένη τεχνολογικά προϊστορία της ανθρωπότητας. Κινούμαστε με τα πιο σύγχρονα μέσα προς τη βαρβαρότητα. Δολοφονούνται άνθρωποι με υπερηχητικούς πυραύλους. Πετιούνται τα ανεπιθύμητα παιδιά όχι στον Καιάδα, αλλά στις στατιστικές θανάτου από την πείνα, τις αρρώστιες, τους πολέμους ή στον «εξελιγμένο» θάνατο με κεταμίνη. Σέρνονται γυναίκες στο υπερπολυτελές τζιπ ή στο ηλεκτρικό αυτοκίνητο αντί στη σπηλιά. Στοιβάζονται πτώματα σύμφωνα με το πρωτόκολλο και με απόλυτο συντονισμό. Σκλάβοι δεν γίνονται οι αιχμάλωτοι πολέμων, αλλά όσοι προσπαθούν να γλυτώσουν από τον πόλεμο, τη φτώχεια και τη σκλαβιά. Προστατεύουν τα σύνορά μας με δολοφονίες αμάχων, ενώ προωθούν τον πόλεμο και την παραβίαση συνόρων. Συνομολογούν τον σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα, αφού πρώτα καταστήσουν τον άνθρωπο αφηρημένη έννοια και τον πραγματικό άνθρωπο απρόσωπο αντικείμενο για την εξυπηρέτηση των σκοπών τους. Αποζητούν ησυχία και άνεση χωρίς παρενοχλήσεις σε μια εποχή αναταραχών και δυστυχίας, χρησιμοποιώντας πάντα τα πιο «σύγχρονα» και εκλεπτυσμένα επιχειρήματα.

Η συγκλονιστική εικόνα του σωρού από πτώματα και τραυματίες προσφύγων στη Μελίγια, με τις μαροκινές και ισπανικές δυνάμεις να φρουρούν πτώματα και τραυματίες μετά τη διάπραξη του μακελειού, δεν αφήνει περιθώρια για «διερευνητικές» ερωτήσεις: Ποιοι ήταν αυτοί οι άνθρωποι; Ποιο το έγκλημά τους; Διότι η εικόνα θύμιζε υπερβολικά τις γνωστές εικόνες από σωρούς δολοφονημένων στα ναζιστικά

στρατόπεδα συγκέντρωσης. Μονάχα ένα ερώτημα δεσπόζει. Από πού προέρχεται τέτοια απανθρωπιά; Πώς συμβαίνουν τέτοιες θηριωδίες σε υποτίθεται εξελιγμένα κράτη; Κράτη που, ταυτόχρονα με το μακελειό των προσφύγων, καμαρώνουν ότι οι πρόσφυγες... προτιμούν τη δική τους κόλαση της ΕΕ από την (μεγαλύτερη, προφανώς) κόλαση που επικρατεί στις χώρες τους.

Η απόλυτη σιγή για το μακελειό από το σύνολο σχεδόν των ΜΜΕ. Ο «σοσιαλιστής» πρωθυπουργός της «ριζοσπαστικής» κυβέρνησης της Ισπανίας που χαιρέτησε τη σφαγή όσπων και κατατρεγμένων ανθρώπων. Η απάθεια και η αδιαφορία που επιβλήθηκε και υιοθετήθηκε από τη λεγόμενη κοινή γνώμη. Όλα δείχνουν τον... πολιτισμένο τρόπο που αντιμετωπίστηκε το όλο ζήτημα από τα κράτη της ΕΕ. Ήταν και η ναζιστική Γερμανία ένα από τα πιο σύγχρονα και πολιτισμένα κράτη.

Δεν είναι η πρώτη αποκρουστική εικόνα που βλέπουμε, δεν θα είναι η τελευταία. Δεν συμβαίνει μόνο στον αποικιοκρατικό θύλακα της Μελίγια, αλλά και στον Έβρο, το Αιγαίο και αλλού. Προηγήθηκαν εικόνες με πτώματα 4χρονων παιδιών, εγκύων μητέρων, αγοριών και κοριτσιών, ανθρώπων στοιβαγμένων σε κλουβιά να τους πετούν τροφή σαν φυλακισμένα ζώα.

Είναι δικαίωμα του κάθε κράτους-μέλους της ΕΕ να προστατεύσει τα σύνορά του... με απόλυτο σεβασμό στα θεμελιώδη δικαιώματα. Τα τελευταία λέγονται ως ξαναξεσταμένο... κουτόχορτο για να δικαιολογηθούν εγκλήματα που έγιναν και έπονται. Τα δίκτυα διακινήτων αποτελούν το άλλοθι για τη «θεραπεία της ασθένειας με... ευθανασία» από τους ίδιους που δημιουργούν την «ασθένεια», τους διακινητές των πολέμων

και της φτώχειας, που έχουν ήσυχρη τη συνείδησή τους.

Μπορεί στη σύγχρονη εποχή η ανθρώπινη ζωή να απέκτησε μεγαλύτερη βαρύτητα στον δημόσιο λόγο από κάθε προηγούμενη περίοδο. Ταυτόχρονα, όμως, παράγει τις πιο τερατώδεις εκδηλώσεις απανθρωπιάς, «αόρατα» και σε μεγάλη κλίμακα, από κάθε προηγούμενη εποχή. Γιατί, λοιπόν, συμβαίνουν όλα αυτά;

Δουλεύοντας και μιλώντας μεταξύ μας στο πλαίσιο της κοινωνικής παραγωγής των υλικών μέσων που χρειαζόμαστε για να ζήσουμε, γίνουμε άνθρωποι και αυτό που είμαστε σε κάθε εποχή. Όλες οι ανθρώπινες σχέσεις αναπτύσσονται και διαμορφώνονται στο πλαίσιο που ορίζει η διαδικασία της κοινωνικής παραγωγής. Αυτό καθόλου δεν σημαίνει ότι οι άνθρωποι έχουν αποκλειστικά οικονομικά-υλικά κίνητρα στη συμπεριφορά τους, αλλά ότι ακόμη και οι «ανιδιοτελείς, αλτρουιστικές κ.λπ.» συμπεριφορές των ανθρώπων ορίζονται από αυτό το υλικό πλαίσιο αναπαραγωγής της ζωής. Συνεπώς, σε αυτή τη συνθήκη πρέπει να αναζητηθούν οι βασικές αιτίες της απανθρωπιάς «μας». Μαζί με την εκμετάλλευση του ανθρώπου από τον άνθρωπο, ήρθε και η απανθρωπιά του ανθρώπου απέναντι στον άνθρωπο.

Οι άνθρωποι είναι διαιρεμένοι σε τάξεις. Αυτό δεν το αμφισβητεί σχεδόν κανείς και προφανώς οι «ανώτερες» τάξεις θεωρούν ότι μόνο έτσι μπορεί να είναι. Ταυτόχρονα, οι άνθρωποι είναι αποξενωμένοι μεταξύ τους και με τον εαυτό τους και, πολύ συχνά, αυτό συμβαίνει ανεξάρτητα από τάξεις. Αυτή η αλλοτρίωση είναι η συνθήκη που θεσπίζει άτυπα ο καπιταλιστικός-ιμπεριαλιστικός τρόπος παραγωγής, κυριαρχίας και καταπίεσης για όλους τους ανθρώ-

πους. Αυτή η αλλοτρίωση «αποπροσωποποιεί» γενικά τις ανθρώπινες σχέσεις και όχι μόνο τις σχέσεις παραγωγής, ανταγωνισμού και «χρήσης» άλλων ανθρώπων, που αλλοτριώνουν άμεσα και μεθοδικά. Αυτή η «αποπροσωποποίηση-απανθρωποίηση» του ανθρώπου επιτρέπει τις θηριωδίες και το έγκλημα.

Η παραδοχή ότι «όλοι είμαστε άνθρωποι» δεν αλλάζει τίποτα. Κι αν προσπαθούν όλοι να συνάψουν «ανεπηρέαστες» προσωπικές ή ανθρώπινες σχέσεις. Απέναντι στέκεται η αστική παραδοχή ή υποψία ότι όλοι, λόγω «κατασκευής», αποζητούμε προσωπικά οφέλη, παραβλέποντας το γεγονός ότι αν οι άνθρωποι νοιάζονταν μόνο για τον εαυτό τους, δεν θα υπήρχαμε ως κοινωνία και ως άνθρωποι και το αποτέλεσμα θα ήταν καταστροφικό για όλους.

Άλλες παραγωγικές δυνάμεις απαιτούν άλλες παραγωγικές σχέσεις. Και οι παραγωγικές σχέσεις διαμορφώνουν τον χαρακτήρα όλων των ανθρώπινων υλικών και πνευματικών δραστηριοτήτων. Ωστόσο, θα υπάρχουν πάντα άνθρωποι της κυρίαρχης τάξης που θα αντιστέκονται σθεναρά στην αλλαγή αντιδραστικών και οπισθοδρομικών σχέσεων. Θα εμμένουν σε μια κοινωνική οπισθοδρόμηση, που αν και εξυπηρετεί τους ίδιους, καταστρέφει την κοινωνία. Η ταξική πάλη έρχεται αναγκαστικά να καταστείλει αυτή την αντίδραση προς το μέλλον.

Η άλλη κοινωνία, τα διαφορετικά μέσα και τρόποι παραγωγής, οι άλλες παραγωγικές και ανθρώπινες σχέσεις δεν βρίσκονται στη σφαίρα της υποτοπίας. Έτσι κινείται η ανθρωπότητα εδώ και πάρα πολλούς αιώνες. Κι όταν οι κυρίαρχες τάξεις ισχυρίζονται ότι «όλα πάνε καλά», τότε, κάτι δεν πάει καθόλου καλά και πρέπει να αλλάξει.

ΠΡΟΣΕΛΥΣΕΙΣ